

KETÜT VÁN

Abonyi Sándor

Abonyi Sándor

KÉT ÚT VAN

**Ez a digitális könyv egy adott témával kapcsolatos önálló írások gyűjteménye,
amik külön-külön elérhetők a <https://keskenyut.wordpress.com> oldalon**

TARTALOM

ÚTON LENNI

SOKAN VAGY KEVESEN?

A SZENTSÉG ÚTJA

ELEGY VAGY EGYSÉG?

IGAZ VAGY HAMIS?

IGAZSÁGBAN JÁRÁS VAGY TÉVELYGÉS

MINDENT MEGVIZSGÁLJATOK

ÚTON LENNI

„Én vagyok az *út*, az *igazság* és az *élet*....” – mondta magáról Jézus (János 14.6)

Amikor Jézus a földön járt nem a farizeusok és írástudók által „kitaposott” atyák hagyományos útját járta, hanem – mindenben az Atyának engedelmeskedve – egy teljesen más *utat*. Úgy is hívták őket, hogy az „*út*”-nak a követői.

A görög *hodosz* jelentése: *út, mód(szer), eszköz, életmód, életvitel*.

Jézus élete minden cselekedetében megélte az Atyával való egységet, mert mint Fiú minden cselekedetével az Atyának engedelmeskedett. Figyelte, mit cselekszik az Atya és Ő is azt cselekedte. Ez által bemutatta a zsidó nép számára az Atyát is, mert mint mondta: „aki engem látott, látta az Atyát” János 14.9.

Jézusról azt is mondja az Ige a János 1.14-ben, hogy „az Ige testté lett”. Ő betöltött minden Reá vonatkozó próféciát és minden parancsolatot: betöltötte a Törvényt.

Milyen tragikus, hogy a zsidó nép legműveltebb rétege – pontosan a farizeusok és az írástudók –, akik kívülről ismerték a Törvényt, nem ismerték fel Jézusban a Törvény betöltőjét?!

Ennyire különbözött a Törvény betöltése, a megélt *életmód* a Törvény betűjének ismeretétől! Ez komoly tanulság kell, hogy legyen számunkra, mert nem lehet megismerni Istent az Ige, mint betű ismerete alapján, hanem csak az ige folyamatos – mindennapi életben való – megélése által. Ez igényli tőlünk is az Atyának (és a Fiúnak, aki a testté lett ige) való folyamatos engedelmisséget a Szent Szellem által. Sok Ige értelmét, jelentését csak akkor értjük meg igazán, amikor az Úrnak engedelmeskedve megélünk helyzeteket és előre haladva a növekedésben „betöltjük mi is a parancsolatokat”. Az Atyának való *engedelmesség az előfeltétele az Úr irántunk megnyilvánuló szeretetének*, „**aki pedig nem enged a Fiúnak, nem lát életet, hanem az Isten haragja marad rajta.(!)**” (János 3.36). Az *úton* való járás, egy hitben való folyamatos előrehaladás, ami azt jelenti, hogy mindig engedelmeskedünk, megcselekedjünk azt, amit az Igéből megismertünk. Az Úrnak való folyamatos engedelmisség az a ‘forrás’ – élő víz –, ami a hitbeli előrehaladásunkat biztosítja az *úton*. Ha engedetlenné válunk az Úrnak ill. az Ő igéjének, akkor megállunk és letérünk az *út-ról* és ha nem rendezzük a kapcsolatunkat Vele és nem engedelmeskedünk Neki, akkor folyamatos engedetlenségben élve letérünk egy másik útra. Ekkor már nem Krisztusban vagyunk és nem az Ő útját, hanem a saját utunkat járjuk, az EGO vezetése alapján. Közben megélhetünk egy vallásos, látszat keresztyén életet és elhitethetjük magunkkal, hogy még mindig jó úton járunk. Ez azonban nem így van, hanem az ördög hitető munkájának az eredménye, hogy képes elhitetni a saját útjukon, „jó érzésben” járó hívőkkel, hogy jó úton járnak.

Az első apostolokat, akik három éven keresztül Jézussal éltek, úgy jellemzi az ige, hogy „Jézussal voltak”. Ők nem csupán ismeretet sajátítottak el a Jézussal való életközösségben, hanem *megéltek Jézussal együtt egy életmódot* is. Pál is azt mondta Timóteusnak, hogy „te pedig követted az én tanításomat, *életmódomat*,.....” (2 Timóteus 3.10) Pál az Igével összhangban lévő, saját élete példáját – *életmódját* – állította követendő mintának a szellemi fia elé, Timóteus elé. Ez mindannyiunk számára követendő példa. Fontos a megélt Ige, az Ige szerinti életmód? Nagyon is, életbevágóan fontos: örök élet vagy örök kárhozat kérdése. A farizeusok nem tartottak be sok parancsolatot a Törvényből, és ezért *képmutató módon* éltek, aminek az lett a következménye, hogy nem ismerték meg Istent és ezért megölték Jézust! Az érettebb hívők, szellemi atyák felelőssége az, hogy ne csupán elméleti tanítást adjanak át az őket követő hívőknek, hanem a saját életükben megélve az ígét, egy példamutató, követendő életmintát: *életmódot*. A hívő életünk során fontos eldöntenünk, hogy kinek az életmódját követjük, mert nem mellékes dolog, hogy hol töltjük el az örökkévalóságot. Ha képmutató „farizeusok” életmódját követjük, akkor az a pokolra vezet, ha pedig az igazságban járó, az ígét megélt emberek életmódját, akkor pedig a mennybe jutunk.

A farizeusok és Jézus két egymástól teljesen eltérő és más irányba tartó „úton” jártak. Így van ez velünk hívőkkel is. Mindannyian ugyanazt az Igét olvassuk, és a mindennapi életünk során ugyanazt az Atyát és Jézust szeretnénk követni, de sokszor mégis más, egymástól teljesen eltérő utakon járunk.

Sokféle „út”-ról lehetne beszélni, amin az emberek járhatnak, de Jézus leegyszerűsíti a kérdést és **csak kétféle útról** beszél. Vagy Őbenne, vagy Őrajta kívül (lásd a Máté 7-ben a „keskeny és széles út” példázatát).

A példázat szerint

- van tehát egy ‘szoros kapu’ és egy ‘keskeny út’, amikkel Jézus magát azonosítja. Nem lehet sokféle úton, sokféle életmóddal Istenhez, az Atyához jutni, mert csak ‘egy ajtó’ és ‘egy út’ létezik, ami az Atyához és az (örök) *életre* vezet. Ez az ajtó és ez az út pedig Jézus Krisztus. Jézus azt mondta, hogy kevesen találják meg a ‘szoros kaput’ és az azt követő ‘keskeny úton’ – a próbákban való elbukás, a kitartás hiánya miatt – még kevesebben fognak járni.
- a másik út a ‘széles út’, amin belül nagyon sokféle út létezhet, de a közös bennük az, hogy ezekhez Jézusnak semmi köze. Ezen az úton járnak a hamis próféták, akik sok jelet és csodát tesznek Jézus nevében és mindazok a hívők, akik követik őket. Tekintettel azonban arra, hogy ők nem cselekszik az Atya akaratát az életmódjuk nem egyezik az Igével, vagyis képmutató „farizeusi” életet élnek, ezért a végük pusztulás, mint azé a házé, ami fövényre épült. Jézus azt mondja róluk: „*nem ismerlek benneteket*” „*távozzatok tőlem ti gonosztevők*”. Ez az út sok hívő megtelepedésére a pusztulásba, a kárhozatba vezet. Jó

ezért mielőbb felismerni a gonosz megtévesztő munkáját és megtérve rálépni a „keskeny útra”.

A keskeny úton való járás biztosítja a hívők számára a folyamatos „élő vizet” (rhémát), ami az (örök) *élethez* szükséges.

Az Övéi Jézusnak folyamatosan engedelmeskedve az Ő Fősege alatt járnak az Ő útját, ezért egységben vannak az Úrral és egymással. Ez a Szent Szellem folyamatos személyes vezetése mellett lehetséges, Aki az Atyával és a Fiúval tökéletes egységben munkálkodik.

A fentiek alapján beszélhetünk tehát a hívőknek

- egy igazságban járó csoportjáról, akik az Övéi és az Ő egyháza
- és a hamisságban járó hívők csoportjáról, akik megtévesztésben vannak, akik egy *hamis egyház* képviselői.

Jézus azokból építi az Ő Egyházát, akik a Szellem vezetése által Neki engednek és ez az egyház az, amin „a pokol kapui sem vesznek diadalmat”. Ez az Egyház képes legyőzni a világot, de a hamis egyházat a világ fejedelme már legyőzte, ezért ez az egyház sok mindenben inkább a világra hasonlít. Nem képes győzelmet aratni a világ felett, ezért inkább közösségre lép vele: „elegyedik” a világgal.

Az út, mint említettük, jelentését tekintve *módot, módszert* is jelent. Jézus (Pál és sok más első apostol is) sok dologban megtörte az atyai hagyományokat és a „farizeusokkal” ellentétben teljesen más *módon* éltek meg az egyéni – és közösségi hívő életüket:

- Jézus megtörte a szombatot, hogy másokon segítsen,
- nyilvánosan szolgáltak az utcán: gyógyítottak és szabadítottak,
- sok esetben nyílt téren prédikáltak és nem a templomban,
- nem mostak kezet étkezés előtt,
- bement a házakba és sok egyéb „szokatlan dolgot” tettek stb.

Az evangéliumokban és az Apostolok cselekedetei könyvében leírtak szerint a hívő élet *egy életszerű, nagy szabadságban megélt, spontán módon változó valóság volt, nem pedig valamilyen ismétlődő, megszokásokra épülő vallásos gyakorlat*. Sokunk számára ismerősek ma is a különböző felekezetekben kialakult speciális szokások. Ma ugyanolyan megbotránkoztató egy-egy felekezet számára, ha valaki „Gedeon módjára le meri rombolja atyái bálványát, a több generáció által követett, megszokott vallásos gyakorlatokat” és mer Jézus útján járni a maga egyszerűségében és életet adó módján. Látjuk azt is az igében, hogy nagyon kevesen vannak, akik az Úrnak engedelmeskedve, az igazságban akarnak járni, mert őket a hívők sokasága különcöknek tartja. Így volt ez Jézussal és az Őt követő tanítványok csapatával is, akiket a meg nem értés vett körül. Azok a bátor hívők, akik ma is az Úr útján akarnak járni, hasonló meg nem értésre és megpróbáltatásokra számíthatnak, de mindezt Jézus miatt cselekszik velük. Így az ilyen hívők meg fogják érteni Jézus életének Golgotára vezet szakaszát és az erről szóló igazságát is, ami a kiközösítésről, elutasításról, gúnyolódásról, megaláz-

tatásról, fájdalmakról és szenvedésekről szól, mert „*nem különb a tanítvány a mestérénél*” (Lukács 6.40) és a „*gyülekezetekből kirekesztenek titeket.....*” (János 16.2).

Ha egy gyülekezeti közösségen belül vannak hívők, akik a ‘széles úton’ és vannak, akik a ‘keskeny úton’ járnak, akkor csak idő kérdése, hogy mikor jön létre az a *szellemi elválasztódás* a közösségen belül, amikor a „két csoport” már nem érti egymást, mert nem egy úton járva, nem azonos élettapasztalatokkal és kijelentésekkel élik meg a hívő életüket. Egyre idegenebbé válnak egymás számára és ez jól van így, mert el kell, hogy váljon, külön kell, hogy szakadjon az igaz a hamistól, a szellem szerint járó a test vágyai szerint élőtől. (2 Korintus 6.14-17).

Az ige is felszólít rá, ezért szükségszerű az elszakadás, mert az Úr az „elegendet” nem áldja meg és nem is vállal közösséget vele.

Jellegéből és céljából adódóan az *út* azt is jelenti, hogy azon folyamatosan egy irányba, a cél felé kell haladni az érettség irányába. Az *út* nem arra való, hogy álldogáljanak rajra. Aki megáll, vagy letér róla, annak az *út* (Jézus) a továbbiakban nem jelent és nem használ semmit: nem élvezheti annak előnyeit és áldásait.

Az egyházban ma sajnos sok olyan hívő van, akik egy ponton *megálltak az úton* és ezért *megrekedtek fejlődésükben*. Ez akkor következik be, amikor valaki engedetlennek válik egy felismert igei igazsággal szemben, és ezért az Úr nem engedi tovább, és ezért nem is ad nekik újabb kijelentést sem. Nem lehet egyidejűleg engedetlenségben élni és a keskeny úton járni. Szokták mondani az ilyen *megrekedt* hívő élet esetén, hogy meg kell újulni, de ilyen esetben valójában meg kell térni az engedetlenségből.

A Jelenések könyve hét gyülekezetének szóló prófécia is azt mutatja, hogy a legtöbb gyülekezetnek megtérésre van szüksége, mert kiestek Isten akaratából. Ha valamire ma leginkább szüksége van az egyháznak az a megtérés az önző, én-központú bűnös utakból, életmódból.

Jézus szolgálatba állását Keresztelő János szolgálata előzte meg, aki a pusztában prédikálva hívta megtérésre az embereket. Jöttek a „farizeusok” is, de János a bemejtés előtt elvárta tőlük a *megtéréshez illő cselekedeteket*, vagyis egy megváltozott élet látható jeleit. Úgy tűnik, hogy Jézus ma is kihív embereket a pusztába, akik Keresztelő János *módjára* hívják megtérésre az embereket, beleértve a „farizeusi” hívőket is, tőlük is elvárva a megtéréshez illő cselekedeteket. Adja az Úr, hogy minél többen megtérjenek.

Az igazi *keresztyén*, azaz krisztusi *életmód* végső soron nagyon egyszerű: Jézushoz hasonlóan nekünk is engedelmeskednünk kell az Igének a mindennapi éltünkben. Az ilyen hívőkkel tudja Jézus felépíteni az Ő Egyházát. Legyünk mi is része ennek!

SOKAN VAGY KEVESEN?

„Mert sokan vannak a hivatalosok, de kevesen a választottak.” Máté 22:14

Gedeon csapata történetének üzenete ma

Bevezető

Korábban is, de mostanában egyre többször jut eszembe ‘Gedeon csapata’. Történetükre sokszor úgy gondolnak a hívők, mint egy kedves, mókás történet, ahol Isten nem éppen hagyományos, hanem egy Isteni harcmódban harcolva elég „komikus” módon győzi le a Midianiták seregét egy maroknyi csapattal. Amikor valakinek eszébe jut ez a ‘kedves kis történet’, akkor természetes módon mindenki Gedeon győztes kis csapata tagjának képzele magát. Kapóra jön ez a történet olyankor is, amikor egy közösség éveken keresztül nem képes növekedni – és nem éppen Istentől való módon – azzal nyugtatgatja magát, hogy őket ‘Gedeon csapatának hívta el az Úr’.

Az utóbbi időben a széles és keskeny út üzenete vált hangsúlyossá számomra, ahol természetesen mindenki a keskeny úton járónak gondolja magát. Még ha a széles úton járnak is emberek, akkor is abban a meggyőződésben vannak, hogy a mennybe jutnak, legfeljebb kevesebb jutalmat fognak kapni. A hívők nem akarják megérteni, hogy a „széles út” – a saját útjukon való járás – a pokolba vezet, amiből meg kell térni. Ezt Jézus minősítéséből bizonyosan tudjuk, mert Ő *gonoszoknak* nevezi azokat, akik a „széles úton” járnak, akiket Ő *nem is ismer*, mert nem az Övéi. (Máté 7.13-29.)

Mostanában az egyház helyzetét, állapotát látva egyre többször jut eszembe Gedeon csapata, de más tartalommal és üzenettel. Főként az által erősödött ez meg bennem, hogy látom az egyház elvilágiasodását minden téren: a világ sok területen behatolt az egyházba. Erre a komoly veszélyre figyelmeztet Bartha László testvérünk a magyar eklézsiának szóló prófeciájában, ahol arról van szó, hogy az ellenség már a falakon (gyülekezeten) belül van és „szabad a rablás”. Az ellenség szabadon rabol a gyülekezetekben, a hívők és vezetők kényelmessége vagy éppen tudatlansága miatt.

A „széles” út és a „keskeny” út példázatán az Úr előtt gondolkodva felmerült bennem a kérdés, hogy mit jelent az ott említett „sokan” és „kevesen” szóhasználat, a széles ill. a keskeny úton járókkal kapcsolatban. A Biblia mindig pontosan fogalmaz, és több igehely is megerősíti ugyanazt. Az itteni szóhasználat is sejteti, hogy itt a *sokaság* nem többséget jelent, hanem annál jóval többről van szó, „sokakról”. Az egyszerű többség 51%, a minősített többség 2/3; 66%). A kevesek esetén sem kisebbségről (10-49%) van szó, hanem valóban kevesekről, talán nagyon is kevesekről. Amikor az eklézsia állapotán gondolkodva idáig jutottam, az foglalkoztatott, hogy valójában kik is a *sokaság* és kik a *kevesek* és mi ezeknek a csoportoknak a jellemzője? Ez a kérdés izgatott és indított arra, hogy utánajárjak, hogy valójában mennyi is a *kevesek* és kik tartozhatnak abba? Ekkor nagyon erőteljesen módon ismét Gedeon csapata, az ottani „isteni kiválasztási módszer” jutott eszembe. Egyre több gondolatot hozott fel bennem

az Úr ezzel a történettel kapcsolatban, ami az eklézsia állapotára is jellemző. Bizonyosságot vártam a Szent Szellem által, hogy ezt a történetet az eklézsia állapotával hozzam összefüggésbe, azon túl, hogy tudjuk, minden Ószövetségi történet tanulságos számunkra és sok minden a mi tanulságunkra – okulásunkra – íratott meg.

A harmadik gondolatkör az Isten szerinti *szétválasztás* volt, ami sokat foglalkoztatott mostanában. Míg az 1 Korinthus levél a hívők testiességéről (kiskorúságáról, pártoskodásáról) szól, a 2 Korinthus 6.14-16-ban már felszólítja az Úr az igaz hívőket a hamisaktól való különválásra:

„Ne legyetek hitetlenekkel felemás igában; mert mi szövetsége van

- igazságnak és hamisságnak? vagy mi közössége*
- a világosságnak a sötétséggel? És mi egyezése*
- Krisztusnak Béliállal? vagy mi köze*
- hívőnek hitetlenhez? Vagy mi egyezése*
- Isten templomának bálványokkal?*

*Mert ti az élő Istennek temploma vagytok, amint az Isten mondotta: Lakozom bennük és közöttük járok; és leszek nékik Istenük, és ők én népem lesznek. Annak okáért **men-
jetek ki közülük, és szakadjatok el, azt mondja az Úr, és tisztátalant ne illessetek;** és én magamhoz fogadlak titeket, És leszek néktek Atyátok, és ti lesztek fiaimmá, és leányaimmá, azt mondja a mindenható Úr”. 2 Kor 6:14-18.*

Ilyenkor a „gyülekezetben” maradók a Zsidó 10.25-el próbálják a „kiszakadni” szándékozókat a „gyülekezetben” való maradásra bírni: „el ne hagyjuk a magunk gyülekezetét” – mondják. A 2 Kor. 6.18 azonban az Úr éppen a „kiszakadókat” tekinti az Övéinek. Talán még kevesen figyeltek fel erre az igeszakaszra és nem értették meg, hogy így is lehet Istennek tetsző módon cselekedni. E szerint azok engedelmeskednek az Úrnak, akik kimennek egy elvilágiasodott „gyülekezetből” és nem vállalnak közösséget velük, nem pedig azok, akik megalkudva bent maradnak azokat kárhoztatva, akik kimennek közülük. Az igazsággal való megalkuvás bűnrészség vállalása, bűnpártolás, ami ellenségeskedés Istennel. Tudjuk, hogy Jézus azt mondta, hogy „ahol ketten vagy hárman egybegyűlnek az Én nevemben, ott vagyok közöttük”. (Máté 18:20) Az Úr gyülekezetének minimális létszáma tehát 2-3 fő. A kiszakadónak a kijövetelük után nem kell tehát félni, hogy mi lesz velük gyülekezet nélkül, mert 2-3-an is már ők az Úr gyülekezete, mert meg tudják élni a közösséget egymással és az Úr ott lesz velük.

Hangsúlyossá vált továbbá számomra az is, hogy Jézus, aki betöltötte a szeretet nagy parancsát, egyben Ő az Igaz Bíró is – Ő az IGAZSÁG. Ő az, aki megítéli és szétválasztja egymástól az igazat és a hamisat: kezébe veszi a „szórólapátját és megtisztítja a szérűjét” – szétválasztja a hamisat (szemetet, polyvát) az igaz magtól.

Erről beszél Keresztelő János a Lukács 3:16-18-ban:

„...Én ugyan keresztellek titeket vízzel; de eljön, aki nálamnál erősebb, akinek nem vagyok méltó, hogy sarujának kötőjét megoldjam: az majd keresztel titeket Szent Lélekkel és tűzzel: **Kinek szórólapátja kezében van, és megtisztítja szérűjét; és a gabonát az ő csűrébe takarja, a polyvát pedig megégeti olthatatlan tűzzel.** És még sok egyebekre is intve őket, hirdeti az evangéliumot a népnek.”

Az eklézsiában megélt személyes megtapasztalások és ezen igeszakaszok mélyebb megértése közelebb vittek Isten munkájának jobb megértéséhez a mai időkben. Ezek az igék nagyon hangsúlyossá és személyessé (rhémává) váltak számomra.

A bevezető gondolatok után szeretnék a lényegre és szellemi üzenetre koncentrálni, támaszkodva az olvasó Biblia ismeretére. Ez az írás nem *kisdedeknek való tej itala*, hanem inkább *érett keresztyéneknek szóló kemény eledel*.

Nézzük most meg, hogy a Gedeon csapatának története milyen tanulsággal szolgál számunkra. Érdemes végiggondolni a következőket:

- milyen volt a helyzet Izraelben Gedeon idején és milyen az egyházban ma?
- mi váltja ki Isten beavatkozását és szabadító (próféta) küldését?
- milyen szempont szerint választ Isten vezetőt a harchoz?
- mi a vezető első legfontosabb tennivalója?
- sereggyűjtés,
- Isten szétválasztási („megtisztítási”) módszere
- Isten harcmodora: az Úré a harc

1. Milyen helyzetben volt Izrael Gedeon idejében és mennyiben hasonlít ez az egyház a mai állapotára?

„És gonoszul cselekednek az Izráel fiai az Úrnak szemei előtt, azért adja őket az Úr a Midiániták kezébe hét esztendeig. És hatalmat vőn a Midiániták keze az Izráelen, és a Midiánitáktól való féltükben készítették magoknak az Izráel fiai azokat a barlangokat, rejtékhelyeket és erősségeket, amelyek a hegységben vannak. Mert ha vetett Izráel, mindjárt ott termettek a Midiániták, az Amálekíták és a Napkeletnek fiai, és rájuk törtek. És táborba szálltak ellenük, és pusztították a földnek termését egész addig, amerre Gázába járnak, és *nem hagytak élésre valót Izráelben, sem juhot, sem ökröt, sem szamarat.* Mert barmaikkal és sátoraikkal vonultak föl; csapatosan jöttek, mint a sáskák, úgy hogy sem nekik magoknak, sem tevéiknek nem volt száma, és ellepték a földet, hogy elpusztítsák azt.” Bírák 6:1-5.

Gonoszok voltak a cselekedeteik és ezért adta Isten őket az ellenség (a körülöttük lévő pogány nép) a világ kezébe, hatalma alá. Izrael fiai a Midiánitáktól (az ellenségtől) való féltükben készítették maguknak a barlangokat, rejtékhelyeket és erősségeket.

Nem azt látjuk, hogy a mai gyülekezetek is igyekeznek maguknak *biztonságos barlangokat, erősségeket* (templomokat, gyülekezeti házakat) *építeni, ahol a világtól (ellenségtől) való félelmük miatt biztonságban lehetnek?* Erőtlenségük és bátortalanságuk

(gyávaság) miatt félnek „kimenni” és megütközni az ellenséggel (a világgal), pedig erre kaptunk parancsot Jézustól mennybemenetele előtt:

„*Elmenvén (kimenve a világba) azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében, Tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam néktek: és ímé én ti veletek vagytok minden napon a világ végezetéig. Ámen!*” Máté 28:19-20.

A hívők nemcsak hogy *nem mennek ki, hogy felvegyék a harcot az ellenséggel*, hanem mint azt a korábban említett prófécia is mondja, a gyülekezetek azt is megengedik, hogy az ellenség menjen be a gyülekezetbe: a falakon belülre és *szabadon raboljon, elrabolva Isten újszövetségi népének minden javát. Ilyen siralmas, sanyarúságos helyzetben van ma az egyház, még ha ezt sokan nem is látják, vagy nem is így gondolják.* Az ellenségtől való félelmében folyamatosan a mindennapi létéért küzd, sőt sokan szövetséget kötnek az ellenséggel: kompromisszumot a világgal, vagy együttműködési megállapodást a világi kormánnyal. Ha kevesen is, de vannak, akik látják az egyház mai szomorú állapotát és ez nagyon elkedvetleníti őket, mert eléggé kilátástalannak látják a helyzetet: emberileg! Tudjuk azonban, hogy ha Istenben bízunk „minden lehetséges annak, aki hisz.” Sokan vannak, akik mindent „rózsaszínben” látnak és semmit sem látnak mindebből. Ők olyanok, mint a Laodiceai gyülekezet a Jelenések 3.14-22-ben. Úgy gondolják, hogy minden rendben van, semmi probléma, sőt magukat öntelt módon győztes népnek gondolják és hirdetik. Ez aztán tényleg vakság, teljes megtevesztettség, tényleg szükségük van „szemgyógyító írra”, hogy lássanak. A „gyülekezet” már észre sem veszi, hogy Jézus nincs közöttük. Kívülről zörget és megterésre szólítja fel őket. Kéri, hogy engedjék már be, mert szeretne közösségben lenni velük, velük vacsorázni, legalábbis azokkal, akik meghallják a hangját. Hány ilyen gyülekezet van ma a világon? Csak az Úr tudja igazán, de hiszem, hogy nem kevés.

Ez az állapot a következőkből érzékelhető:

- egy magát hívőnek nevező ember életmódja alig különbözik egy világi emberétől,
- a gyülekezetek a Róma 12.2 tiltása ellenére („ne szabjátok magatokat e világhoz, hanem változzatok el a ti elméteknek megújulása által”....) világi „csalikat” alkalmaznak, hogy becsalogassák a világi embereket a „gyülekezetekbe” és mindenféle „jó érzést keltő, világhoz hasonló dolgokkal” igyekeznek ott tartani őket.

Végül a gyülekezet már teljesen világivá válik, amit a hívők észre sem vesznek. Nem a gyülekezet foglalt el tehát területeket a világból, hanem a világ jött be a „gyülekezetekbe” és foglalta el azt. Ez által megszűnt a gyülekezet fény és világosság lenni a világ számára, és elvesztette Istentől való erejét is. Hiába próbál többször is evangelizálni, már „nincs ereje” ahhoz, csak a „kegyesség látszata” maradt, az pedig kevés. Jézus határozottan megtiltotta tanítványainak, hogy elmenjenek Jeruzsálemből, míg fel nem ruháztatnak mennyei erővel. (Ap.csel 1.4.)

Természetesen vannak és lesznek olyan gyülekezetek is, ha nem is sok, ahol az Úrnak való engedelmesség – szentségben és igazságban való járás – a jellemző, mint ahogyan látjuk azt a Filadelfiai gyülekezetnél a Jelenések könyvében.

„Tudom a te dolgaidat, hogy kevés erőd van, és **megtartottad az én beszédemet, és nem tagadtad meg az én nevemet....**Mivel megtartottad az én béketűrésre [intő] beszédemet, én is **megtartalak téged a megpróbáltatás idején, amely az egész világra eljön,** hogy megpróbálja e föld lakosait.” Jel 3:8-10.

Persze lehet közöttük is lehet néhány konkoly, mint ahogyan Jézus mellett is ott volt Júdás, akit senki nem tudott leleplezni az utolsó pillanatig, csak Jézus ismerte, hogy ki ő valójában.

2. Mi váltja ki Isten beavatkozását és szabadító küldését?

„Mikor azért igen megnyomorodott az Izráel a Midiániták miatt, az Úrhoz kiáltanak az Izráel fiai.” Bírák 6:6.

Nagyon tanulságos ez az ige. **Isten saját népe gonoszsága miatt Maga adta népét az ellenség kezébe, ezért a végsőig vár, míg meg nem tapasztalják az ellenség gonoszságát olyannyira, hogy Istenhez kiáltanak segítségért.**

Ebből az látszik, hogy Isten megengedte a gyülekezeteknek, hogy *teljesen kirabolja őket az ellenség*, és addig **nem küld nekik szabadítót, míg rá nem jönnek nyomorúságos állapotukra és nem kiáltanak Istenhez.**

Akik a keskeny úton járnak ma a „gyülekezetekben” – és engedelmeskednek Isten parancsának – „kijönnek közülük”. Így a „széles úton járók gyülekezete” egyre „világiasabb lesz”. Ezt az állapotot érzékelteti a következő igeszakasz:

„Azt pedig tudd meg, hogy az utolsó napokban nehéz idők állnak be. Mert lesznek az emberek magukat szeretők, pénzsóvárgók, kérkedők, kevélyek, káromkodók, szüleik iránt engedetlenek, háládatlanok, tisztátalanok, Szeretet nélkül valók, kérlelhetetlenek, rágalmazók, mértéktelenek, kegyetlenek, a jónak nem kedvelői. Árulók, vakmerők, felfuvalkodottak, inkább az élvezeteknek, mint Istennek szeretői. Kiknél megvan a kegyességnek látszata, de megtagadják annak erejét (képmutató látszat-kereszténység). És ezeket kerüld.” 2 Tim.3.1-5.

3. Milyen szempont szerint választ Isten „szabadítót”?

„Mikor pedig kiáltottak az Izráel fiai az Úrhoz Midián miatt: *Prófétát küld az Úr az Izráel fiaihoz*, és monda nekik: Azt mondja az Úr, Izráel Istene: Én vezettelek fel titeket Egyiptomból, és hoztalak ki titeket a szolgálatnak házából, és én mentettelek meg benneteket az Egyiptombeliek kezéből, és minden nyomorgatóitoknak kezéből,

akiket kiűztem előletek, és néktek adtam az ő földjüket. És mondom néktek: Én, az Úr, vagyok a ti Istenetek; ne féljétek az Emoreusok isteneit, kiknek földén laktok; de ti nem hallgattatok az én szómra. És *eljön az Úrnak angyala*, és leül ama cserfa alatt, amely Ofrában van, amely az Abiézer nemzetségéből való Joásé vala, és az ő fia *Gedeon épen búzát csépel a pajtában, hogy megmentse a Midiániták orcája elől*. Ekkor megjelenik néki az Úrnak angyala, és monda néki: *Az Úr veled, erős férfiú!...* És az Úr hozzá fordul, és monda: *Menj el ezzel a te erőddel, és megszabadítod Izráelt Midián kezéből. Nemde, én küldelek téged?* És monda néki: Kérlek uram, miképpen szabadítsam én meg Izráelt? *Ímé az én nemzetségem a legszegényebb Manassében, és én vagyok a legkisebb atyámnak házában. És monda néki az Úr: Én leszek veled, és megvered Midiánt, mint egy embert.* Ő pedig monda néki: *Ha kegyelmet találtam a te szemeid előtt, El ne menj kérlek innen, míg vissza nem jövök hozzád, és ki nem hozom az én áldozatomat, és le nem teszem elődbe.* Az pedig monda: *Én itt leszek, míg visszatérsz.....És épít ott Gedeon oltárt az Úrnak, és nevezi azt Jehova-Salomnak [(azaz: az Úr a béke)], mely mind e mai napig megvan az Abiézer nemzetségének városában, Ofrában.*” Bírák 6.7-23

Sokan vágnak ma arra az egyházban, hogy Isten hadseregének vezérei legyenek. Sok ismert, tekintélyes ember könnyen belegondolja magát ebbe a „nagy hírnevet” ígérő „pozícióba”. Többen már össze is fogtak néhány évvel ezelőtt Magyarországon, hogy „lendületbe hozzák” az egyházat és „elindítsák az ébredést”, DE úgy látszik Istennek más volt a gondolata. Isten inkább ítéletet és „megrázást” hozott az egyházra a kormány által megalkotott új kisegyházi törvénnyel, mint ahogyan azt Izrael esetében látjuk, amikor Isten az Izraelt körülvevő pogány népek kezébe adja ‘haragja botját’, hogy ők büntessék meg Izraelt; jobb belátásra bírva őket. Ezt látjuk Midián esetében is. Látjuk azt is, hogy Isten ítélete és büntetése időleges, míg el nem érni vele a kívánt célt. Izrael esetében – Gedeon idejében – ez hét évig tartott.

Gedeon történetét leíró fenti igeszakaszából láthatjuk egy Isten által elhívott vezető jellemét és az Isten szerint való kiválasztás minősítési szempontjait.

Az Úr angyala jelenik meg – Isten válaszaként és beavatkozásaként a nép segélyhívására – és prófétát választ ki, aki kegyelmet talál az Úr előtt, Gedeont.

Az Úr hívta el Gedeont, nem önjelölt volt, hanem olyan, aki kegyelmet talált Istennél, aki elhívása pillanatában éppen búzát csépel titokban a pajtában (nem a szérűn, ahol szokás). Ebből az látszik, hogy sok hivatalos (önjelölt) egyházi vezető lehet, de az Úr várhatóan nem a hivatalos egyház magas rangú vezetői közül, hanem a munka mellől fogja elhívni a leendő szabadító(ka)t, a személyes jellemük alapján. Érdeemes ezen elgondolkozni! Ugyanezt látjuk Jézus idejében is, amikor Jézus a farizeusokat és írástudókat ‘félretéve’ egyszerű embereket; „halászokat, vámszedőket... stb.” hívott el a munka mellől „elszámú” vezetőknek.

Származását tekintve Gedeon a lehető ‘legkisebb’ volt. A legszegényebb és legkisebb nemzetségből, *Manassé fél nemzetségéből* származott és *az apja fiai közül is a legkisebb volt*. Emberi értelemben nézve igazi „utolsó ember”, akiből Isten csinált „elsőt”.

Az Úr veled, erős férfiú!....menj el ezzel a te erőddel...nemde, én küldelek téged? Ez azt jelentette, hogy az Úr vele van az általa választott vezetővel és azt várja tőle, hogy erős legyen. Az Úr nem várja tőle, hogy a saját erejében bizzon, és nem kell semmit sem erőlködni, hanem *azzal az erővel menjen, ami van.*

Az Úr ígéretet tett Gedeonnak, hogy legyőzi a Midiánt: *„Én leszek veled, és megvered Midiánt”*. Isteni kiválasztás, Isteni támogatás, biztos ígéret a győzelemre Istentől. Ezt semmilyen emberi erőfeszítés nem pótolhatja.

Miután jelek által is megerősíti Isten Gedeon elhívását – alkalmatlanság érzése miatt nehezen hitte el, hogy ő lenne az alkalmas személy – *Gedeon oltárt épít az Úrnak.*

Alázatos ember volt, aki nem magában bízott, Istennek adta a dicsőséget. Hasonlóan alkalmatlannak és bizonytalannak érezte magát Mózes is, amikor Isten elhívta szabadítónak. Az alkalmatlanság érzése a biztos jele annak, hogy ne magában bizzon valaki, hanem egyedül Istenben. Gedeon személyének kiválasztása mindenki számára meglepetés lehetett Izraelben. Így lesz ez Isten utolsó idők seregének vezéreivel is. Olyanokat fog felkenni Isten a vezetésre, akiket addig talán senki sem ismert, akik valószínűleg sok éven keresztül – a felkészítés helyén – *rejtekhelyeiken* a „pusztában” voltak és *„titokban csépeltek”*.

4. Mi a vezető első legfontosabb tennivalója? Bátorság – és engedelmesség próba!

„És lőn ugyanazon éjjel, hogy monda az Úr néki: Végy egy tulkot atyádnak ökrei közül, és egy másik tulkot, amely hét éves, és rontsd le a Baál oltárát, amely a te atyádé és a berket, amely amellet van, vágd ki. És építs oltárt az Úrnak, a te Istenednek, ennek a megerősített helynek tetején alkalmas helyen, és vedd a második tulkot, és áldozd meg égőáldozatul a berek fájával, amelyet kívágsz. Ekkor Gedeon tíz férfiút vőn maga mellé az ő szolgálói közül, és akképpen cselekszik, amint megmondta néki az Úr. De miután félt atyjának háznépétől és a városnak férfaitól ezt nappal cselekedni, éjszaka teszi meg. Mikor aztán felkeltek reggel a városnak férfiai, íme már össze volt törve a Baál oltára, és levágva a mellette levő berek, és a második tulok égőáldozatul azon az oltáron, amely építették. És mondának egyik a másikának: Ki cselekedte ezt? És mikor utána kérdezősködtek és tudakozódtak, azt mondták: Gedeon, a Joás fia cselekedte ezt a dolgot. Akkor mondának a városnak férfiai Joásnak: Add ki fiadat, meg kell hálnia, mert lerontotta a Baál oltárát és mert kivágta a berket, amely mellette volt. Joás pedig monda mindazoknak, akik körülötte állának: Baálért pereltek ti? Avagy ti oltalmaztátok-e őtet? Valaki perel ő érette, öletessék meg reggelig. Ha isten ő, hát pereljen ő maga, hogy oltára lerontatott! És azon a napon elnevezték őt Jerubbaálnak, mondván: Pereljen ő vele Baál, mert lerontotta az ő oltárát.” Bír 6:25-32

Nem akármilyen vizsga-feladatot kellett elsőként Gedeonnak megoldani, hogy bizonyítsa Istennek való engedelmességét:

- *le kellett rombolnia a nagyra tartott (hamis isten) Baál oltárát,*
- *a hét éves tulkot (az apja szeme fényét) kellett égőáldozatként megáldozni,*
- *kivágni a kedves és szép berkeket,*
- *és a berek fáival kellett alágújtani az áldozati állatnak.*

Nem véletlenül *félt az atyjától és a város férfaitól Gedeon, mert életével játszott.* Így keresték őt tette végrehajtása után: „Add ki fiadat, *meg kell halnia*, mert lerontotta a Baál oltárát és kivágta a berket, amely mellette volt.”

Melyik önjelölt vezető és milyen ígéret alapján merné a vezetői munkáját azzal kezdeni, hogy olyan életveszélyes vállalkozást hajtana végre, mint Gedeon. Kedves leendő vezető testvérem, ha szívesen lennél „Gedeon”, elszántad magad a halálra? Jézus, de az első 12 apostol közül is 11-en mártírhalált haltak. „Halálra szántak” voltak Isten nagy emberei, ahogy Pál is mondta magára, és végül ő is mártírhalált halt. Szeretnéd ilyen életveszélyes megbízatás végrehajtásával kezdeni vezetői munkádat? Még mindig szeretnél „nagy vezető” lenni? Erre csak az képes, akit valóban Isten hív el és Tőle kap ígéretet és támogatást mindenben. **Akit Isten elhív, annak engedelmesnek kell lenni Istennek minden körülmények között, még az élete kockáztatásával is. Istennek alázatos, nem megalkuvó, nem kompromisszum kereső emberekre van szüksége.** Az egyház tele van ma önmagukban bízó, de ugyanakkor megalkuvó – minden konfrontációt kerülő – vezetőkkel. Isten ígéreiből úgy tűnik, hogy Ő nem kerül a konfrontációkat, mert annak sokszor nagyon is helye van. Saul király is (félve a népszerűsége elvesztésétől) kerülte a konfrontációt saját népével szemben és így Istennel szemben vált engedetlenné: El is vetette ezért Isten, mint királyt. (1 Sámuel 15.24-28) Tudjuk, hogy *aki embereknek akar tetszeni, az Isten szolgája nem lehet.* Az Isten szerint való vezetés nem népszerű feladat, nem a hírnévről szól, hanem inkább a gyalázatról, a veszélyről és az emberek meg nem értéséről. Mózes ellen is sokat lázadtak a zsidók a pusztában és Pál apostolt is esküt fogadva akarta megölni a zsidók egy csoportja.

Gondold végig kedves testvérem, aki vezetői ambíciókat táplálsz magadban! Erre gondoltál és erre vágysz? Ugye nem! Akkor jobb, ha nem ringatod magad ilyen elhívásban. Hagyd, hogy hadd válasszon inkább Isten, ahogy az volt Dávid esetén is, amikor Sámuel próféta kiválasztotta Isai fiai közül a legkisebbet, akit oda sem hívtak a kiválasztási ceremóniára, mert senki sem gondolta őt emberileg esélyesnek – egyedül Isten. (1 Sámuel 16.6-13) Tudjuk, hogy „Isten nem úgy gondolkozik, amint az ember, mert nem a külsőt nézi, hanem, ami a szívben van”!

Fontos megjegyeznünk azt is, hogy egy győztes háború megindítása előtt le kell rombolni minden bálványt (hamis istent) és helyre kell állítani az igaz Isten-tiszteletet. Vannak ma bálványok az egyházban? Bizony nagyon sok: személyek, szolgálatok, felekezetek, ceremóniák, emberi akaratok, nagyra értékelt templomok és gyülekezeti házak, a látogatók sokasága, szervezetek nevei stb. stb. Be kell látni, hogy mindezeknek Istennél semmi értéke sincs, sőt ha ezek bármi jelentőséget kapnak – márpedig kapnak – akkor Isten előtt ezek hamis istenek, bálványok. Hajlandók vagyunk mindent lerombolni, ami rólunk – emberekről – szól, és mindent halálra adni, hogy helyet adjunk a Krisztusból áradó új életnek?

Egyik testvéremmel arról beszélgettem egy alkalommal, hogy miért van arra szükség, hogy egy másik ismerős testvérünk annyira akar mindenben feltűnni és mindenáron extrém módon mindenben felhívni magára a figyelmet? Miért nem tudja ezt letenni, miért van erre szükség? – kérdeztem. A testvérem erre nagyon találóan a következőt válaszolta: Mert akkor nem maradna belőle semmi! Igen. Pontosan erről van szó. Istennek mindezekre semmi szüksége, mert Ő azt akarja, hogy *semmik* legyünk, hogy Ő lehessen Valaki bennünk és általunk.

Ne lepődjünk meg tehát, ha majd eljön az idő, amikor már minden hívő a legnyomorúságosabb állapotban lesz, akkor Isten elő fog rukkolni az Ő meglepetés- választottaival, akikre senki sem gondolt. Isten fog bizonyosságot tenni mellettük erővel és hatalommal és ezért nem lesz kétséges senki számára Istentől való elhívásuk.

5. Sereggyűjtés

„*És mikor az egész Midián és Amálek és a Napkeletiek egybe gyűlnek, és átkeltek a Jordánon és tábornak jártak a Jezréel völgyében: Az Úrnak lelke megszállotta Gedeont, és megfűvén a harsonákat, egybehívta az Abiézert házába, hogy őt kövesse. És követeket küld egész Manasséba, és egybe gyűlik az is ő utána; és követeket küld Aserbe és Zebulonba és Naftaliba, és feljönnek eleikbe. Felkele pedig jó reggel Jerubbaál – ez Gedeon – és az egész nép, mely vele volt, és táborba szálának a Haród kútjánál, és a Midián tábora tőle északra volt, a Moré halomtól fogva, a völgyben.*” Bírák 6:33-7.1.

Átugrottam és kipontoztam az idézetben a sokak által ismert „gyapjú próbát”, ami szintén arra bizonyíték, hogy mennyire bizonytalan volt Gedeon az elhívását illetően. Pedig korábban angyal jött hozzá és erőteljes kijelentést kapott az angyalon keresztül. Látszik a Sátán munkája, hogy milyen erősen támadja egy-egy Isten által felemelt vezető elhívását és igyekszik megkérdőjelezni azt. Elbizonytalanodást és hitetlenséget tud ébreszteni benne, annak ellenére, hogy amikor az ellenség átkelt a Jordánon *az Úrnak lelke is betöltötte Gedeont.*

Gedeon annak rendje és módja szerint elkezd toborozni a sereget és össze is gyűjt 32 000 embert. Mennyire örül ma is minden vezető, hogy minél több embert tartozzon a „seregéhez” és milyen sok, sajnos esetenként még emberi mércével is kritizálható módszerrel éri el ezt. Sokan dicsekednek – főként külföldi – vezetők ma is azzal, hogy 5 000 vagy 10 000 látogatója van a gyülekezetüknek. DE a kérdés az, hogy mennyi ezek közül az Isten számára is alkalmas „harcos” vagy a bibliai mérce szerint minősített tanítvány? Itt visszakanyarodunk a bevezető gondolatokhoz, ahogy szokták mondani, hogy „mennyi is a mennyi”? Gedeon háborúba hívta az embereket és nem egy kellemes weekend-re, party-ra, főzéssel (Nyugaton ökörsütéssel) egybekötött kellemes egyházi ünnepségre. A mai – sokszor inkább – szórakoztatás-centrikus, kényelmes, jó érzést keltő gyülekezetekben, ahol kerülnek minden konfliktust, szokatlant és kellemetlen helyzetet az alkalmak inkább ‘szórakozásra’ hasonlítanak, mint háborúra. Hányan gondolnak ma a sok ezer hívő közül arra, hogy a hitükért képesek

lennének-e meghalni? Hívó lenne akkor is, ha ez a halálába is kerülhet? A harc (háború) erről szól. Minden értelmes katona tudja, hogy ha háborúba megy ott meg is halhat és ezzel valamilyen módon számolnia kell: „le kell ülni és fel kell mérni a költségeket”.

6. Isten szétválasztási („megtisztítási”) módszere: „alkalmassági vizsga”

6.1. A szétválasztás első „rostája”: a gyávaság

„És monda az Úr Gedeonnak: *Több ez a nép, mely veled van, hogysem kezébe adhatnám Midiánt; Izráel még dicsekednék velem szemben, mondván: Az én kezem szerzett szabadulást nékem!* Azért kiált a népnek füle hallatára, mondván: *Aki fél és retteg, térjen vissza, és menjen el a Gileád hegységről. És visszatérnek a nép közül huszonkétezren, és csak tízezren maradnak ott.*” Bírák 7:2-3

Isten egy féltőn szerető Isten, aki senki másnak nem adja a dicsőséget:

„Én vagyok az Úr, ez a nevem, és **dicsőségemet másnak nem adom, sem dicséretemet a bálványoknak**”. Ézsaiás 42:8

Isten szemében ezért az összegyűlt „*nép soknak bizonyult, mert még maguknak tulajdonítanak a dicsőséget*”. Isten nem ad rá lehetőséget, hogy elvegyük tőle a dicsőséget, jobb, ha ez eszünkbe sem jut!

Tudjuk azt is, hogy Isten nem a félelem lelkét adta nekünk:

„Mert *nem félelemnek lelkét adott nekünk az Isten; hanem erőnek és szeretetnek és józanságnak lelkét.*” 2 Timótheus 1:7.

Tehát Isten az első minősítési szempontnak a harcosoknál az alázatosságot és bátorságot tekinti. Tudjuk ugyanis, hogy „*aki magát felmagasztalja* (azaz büszke), az – vereséget szenved – *megaláztatik* (Máté 23.12.), a gyávák pedig nem öröklik Isten országát, hanem részük az örök halál lesz *a kénköves, égő tóban*. (Jelenések 21.8.) Egy büszke, ugyanakkor gyáva katona nemcsak saját magára, hanem társaira nézve is nagyon veszélyes!

Az első „rostáláson” tehát kiesett a 32 000 „harcosból” 22 000, mert tudjuk, hogy 10 000-en maradtak. A „gyávaság rostán” tehát kiesett kb. 70 %. Ma hány hívő áldozná fel az életét az Úrét, vagy hitbeli barátaiért? Ha ma a gyülekezeti látogatók (tagok) figyelmét nyomatékosan felhívnánk rá, hogy az igazi keresztyének bizony meg is halhatnak – és csak az maradjon, aki ezt vállalja – kérdés, hogy akkor mennyi gyülekezeti látogató (tag) maradna? Ma sok ember azért megy gyülekezetbe, mert ott valamiféle védelmet, nyugalmat talál a világban dúló gonoszság elől. Ez egyáltalán nem harcról és háborúról szól. Másrészt miért mondana le bármelyik vezető (pásztor) a gyülekezet 70%-áról saját megélhetését veszélyeztetve, nagyságról, hírnévről nem is

beszélve? Ez a 70 % valóban a „többség”, de még nem az a „sokaság”, akik ma a Máté 7 szerint a gyülekezetekben a „széles úton” járnak. Gedeon példázata is igazolja ezt, mert Isten sem áll meg itt a „rostálással”. Jön a következő „rosta” (megvizsgálás). Vajon mi lehet az?

6.2. A szétválasztás második „rostája”: a test kívánsága

„És monda az Úr Gedeonnak: Még ez a nép is sok; vezesd őket le a vízhez, és ott megpróbálom őket néked, és amelyikről azt mondom néked: Ez menjen el veled, az menjen el veled; de bármelyikről azt mondom: Ez ne menjen el veled, az ne is menjen. És levezette a népet a vízhez, és monda az Úr Gedeonnak: Mindazokat, akik nyelvükkel nyálnak a vízből, mint ahogyan nyal az eb, állítsd külön, valamint azokat is, akik térdeikre esnek, hogy igyanak. És lőn azoknak száma, akik kezükkel szájukhoz véve nyaldosák a vizet, háromszáz férfiú; a nép többi része pedig mind térdre esve ivott. És monda az Úr Gedeonnak: E háromszáz férfiú által szabadítlak meg titeket, akik nyaldosták a vizet, és adom Midiánt kezedbe; a többi nép pedig menjen el, kiki a maga helyére.” Bírák 7.4-7.

Mit is kért Isten Gedeontól?

Azt, hogy „vezesd őket le a vízhez, és ott **megpróbálom** (megvizsgálom) őket”.

Miből állt ez a próba?

„Mindazokat, akik **nyelvükkel nyálnak a vízből, mint ahogyan nyal az eb, állítsd külön, valamint azokat is, akik térdeikre esnek, hogy igyanak.**”

Ez azt fejezi ki, hogy ha az emberek letérdelve, mohón isznak a vízből, akkor félre kell állítani őket, mert **nem tudnak uralkodni testi vágyaikon**, ezért **alkalmatlanok a harcra**.

Mit látunk ezekből? Egyrészt azt, hogy Isten még mindig sokallta a megmaradt létszámot. Nem szeretnék spekulatív gondolatokba belemenni, de mindenesetre az egyértelmű, hogy **Isten nem mennyiségi szemléletű, Nála a minőség számít**. Ő Mindenható, olyan hatalmas, hogy bármilyen kicsi népet győzelemre tud vinni. Ez valóban bátoríthat bennünket, ha kevesen vagyunk, csak az a kérdés, hogy megfelelünk-e mi is ezeknek a minősítési kritériumoknak? Átmentünk-e mi is mind a két „rostán”? Láthatjuk tehát, hogy a gyülekezet létszáma Isten előtt láthatóan semmit sem számít. A Biblia egyetlen gyülekezet létszámáról sem tudósít, tehát ez azt jelenti, hogy Istennél ez nem fontos. Talán szörnyű ezt így hallani sokaknak, de jó lenne, ha ezt megjegyeznénk, mert ez sok mindenben megváltoztatná a kialakult és elterjedt „evangélizálási stratégiánkat” és a már megnyert emberek minden áron való megtartására irányuló törekvéseinket. Isten nemcsak, hogy nem „kedveli” a nagyokat, a sokaságot (még magukat dicsőítenék meg!), hanem éppen ellenkezőleg. Ő mindig az utolsókat, a gyengéket, a kicsiket (keveseket) emeli fel és támogatja, mert azokban tudja igazán megdicsőíteni Magát.

Szellemi értelemben a második „rosta” szintén halálról szól. Ebben az esetben a test kívánságait kell halálra adni, hogy ne az emberi vágyak uralkodjanak az ember felett, hanem a Szent Szellem tudja vezetni a hívőket a mindennapi életükben. Ezzel pontosan ellentétes, az ördög munkája, hogy állandóan „jól akarjuk magunkat érezni” a gyülekezetekben. Ez a testi vágyak kielégítése!

„Annak okáért atyámfiai, *nem vagyunk adósok a testnek, hogy test szerint éljünk: Mert, ha test szerint éltek, meghaltok; de ha a test cselekedeteit a lélekkel megöldökölték, éltek.* Mert akiket Isten Lelke vezérel, azok Istennek fiai. Mert nem kaptatok szolgaság lelkét ismét a félelemre, hanem a fiúságnak Lelkét kaptátok, aki által kiáltjuk: Abbá, Atyám! Ez a Lélek bizonyítást tesz a mi lelkünkkel együtt, hogy Isten gyermekei vagyunk. Ha pedig gyermekek, örökösök is; örökösei Istennek, örököstársai pedig Krisztusnak; ha ugyan vele együtt szenvedünk, hogy vele együtt is dicsőüljünk meg.” Róm 8:12-17

Akiket a testi vágyak (jó érzések) vezérelnek, azok test szerint élnek és ők valójában a Béliál fiai, a világ fejedelmének, az ördögnek a fiai.

Az ige a világ szerint való éleést úgy jellemzi, hogy az

- a test kívánsága és
- az élet kérdése (dicsőség: nagyság, hírnév, gazdagság...),

amitől óv bennünket Isten.

„Ne szeressétek a világot, se azokat, amik a világban vannak. Ha valaki a világot szereti, nincs meg abban az Atya szeretete. Mert mindaz, **ami a világban van, a test kívánsága, és a szemek kívánsága, és az élet kérdése** nem az Atyától van, hanem a világból. És a világ elmúlik, és annak kívánsága is; de aki az Isten akaratát cselekszi, megmarad örökké.” 1 János 2:15 -17

Nem a világ fejedelmének munkája az, hogy a világ szellemét „becsempészi” a gyülekezetekbe, hogy a hívők arra törekedjenek, hogy „jól érezzék magukat” a gyülekezetekben, mint ahogyan az a világban is van, hogy az érzékeik vezessék őket?

Valódi tanítványokat – Istennek tetsző harcosokat – akarunk Isten serege számára kiképezni? Olyanokat, akik halálra adják a testüket minden nap, megfeszítve azt indultjaikkal együtt, megöldökölve a test kívánságait Szellem által, hordozva a keresztest minden nap, hogy szellemileg és ne a vágyaink által vezetettek legyünk? Ez jelenti a krisztusi életet, hogy Krisztushoz hasonlókká válunk. Meghalunk mi a világnak (a test kívánságainak), hogy Krisztus élhessen bennünk minden nap?

Pállal együtt el tudjuk mondani?

„Krisztussal együtt megfeszítettem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus; amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem és önmagát adta érttem.” Gal. 2:20

Ezt fejezi ki Gedeon csapatánál a második „rosta”-próbája. Hányan mentek át a „záróvizsgán”, ahol a „fő tantárgy” **a testi kívánságok halálba adása volt?** Az első „rosta” után megmaradt 10 000 emberből 300 ember bizonyult *érettnek*! Ez elég **kevés** ugye? Igen, ez tényleg kevés! Ha egy kicsit számolunk akkor ez **az eredeti** 32 000-nek alig **1%-a**, és az első „rostán” átment 10 000-nek is csak a **3%-a**! Megdöbbenő ugye? Istennél ezt jelenti a *kevesek*. Ők nem egy kisebbség, hanem valóban nagyon *kevesen* vannak, velük azonban már vállalja az Úr a harcot. Ők az igazi „Gedeon csapata”.

A mai névleges keresztyénség állapotát látva úgy hiszem, hogy ők nem azok a *kevesek*, akik a „keskeny úton” járnak, akik mindenben engedelmeskednek Istennek (a Szent Szellem vezetésének minden nap) és képesek a testi vágyaikat minden nap a halálba adni. Valójában pedig ezt jelenti keresztyénnek (krisztusinak) lenni, akiket az Úr ismer. Ellenkező esetben csak „*gonoszok*” (a világ fiai) minősítést kaphatunk. Ők azok, akik cselekedeteikkel nem engedelmeskednek Isten parancsának és „*szájukkal tisztelik ugyan Istent*”, és lehetnek *aktívak is a „maguk választotta Istentiszteleten”, de a „szívük messze van Tőle*”. Ők azok, akik cselekedeteikkel, amik a test cselekedetei, nem Istennek, hanem a testi vágyaknak, az ördögnek engedelmeskednek. Ezt jelenti az elterjedt „*érzéki keresztyén*” kifejezés, ami valójában nem keresztyén, hanem teljes egészében világi, mert az Úr nem ismeri őket. A mai kényelmes gyülekezeti környezet sok esetben inkább hasonlít egy Wellness-központ, ahol a testi és érzéki vágyakat táplálják (szórakoztatnak) inkább, mint valóságos „*harctér*” lenne, ahol valóságos (szellemi) harc folyik.

Sokszor meglepődöm rajta, hogy az ilyen érzéki környezetből származó emberek azt tekintik „szelleminek”, hogy „*állandóan érezni* akarják a Szent Szellem jelenlétét”. Vannak, akik közben a testi kívánságoknak is engednek (bűnben élnek) és ennek ellenére „*közbenjáróknak*” (szellemi harcosoknak) tartják magukat. Talán nem csoda, hogy még mindig nem kezdődött el a mindenki által várt nagy ébredés, mert **először a gyülekezeteknek kell felébredni, megtérni**. Isten az ítéletet az Ő egyházán kezdi, és ezt látjuk a Jelenések könyvében szereplő hét gyülekezet esetében is (Jel 2.1 – 3.22.), ahol hét gyülekezetből hatot megtérésre szólít fel az Úr; mert baja van velük! Mindnek ismeri az Úr a cselekedeteit, mert vannak cselekedeteik, csak azok nem Úr szerint valók. Hiszem, hogy a hét gyülekezetnek szóló prófécia fontoz üzenet a mai egyház számára. Nem hódíthatjuk meg a világot az Úr számára, amíg a gyülekezetek megtéretlen állapotban, a világ fogságában vannak!

Vannak, akiket az Úr kihív ma az elvilágiasodott gyülekezetekből. Ők engedelmeskednek az Úr felszólításának, hogy „*menjete ki közülük*”. Sokan ma a *pusztában* vannak közülük, ahogy Mózes és Jézus is a szolgálatának megkezdése előtt. A „puszta” egy magányos, puszta hely, egyedül az Úrral, ami a felkészítés helye. Akiket az Úr kihív a pusztába, azok ismerik az elhívásukat, de a kiküldésük, a szolgálatba állításuk csak a pusztai felkészítő időszak után kezdődhet el. Isten ma elhív ismét „*út-*

készítőket”, akik egyengetik az utat Jézus visszajövele előtt, hasonlóan Keresztelő Jánoshoz, amiről Ézsaiás próféta is beszél, akik Illés szellemével jönnek:

„Mert ez az, akiről Ézsaiás próféta szólott, ezt mondván: *Kiáltó szó a pusztában: Készítsétek az Úrnak útját, és egyengessétek meg az ő ösvényeit.* Máté 3:3

„Egy szó kiált: *A pusztában készítsétek az Úrnak útját, ösvényt egyengessetek a kietlenben a mi Istenünknek! Minden völgy fölemelkedjék, minden hegy és halom alászálljon, és legyen az egyenetlen egyenessé és a bércek rónává.* És megjelenik az Úr dicsősége, és minden test látni fogja azt; mert az Úr szája szólt.” Ézsaiás 40:3-5.

Ez nem látványos feladat, mert sokak szeme elől elrejtve történik, de eljön a rendelt idő, amikor az Úr megszólítja az Ő embereit a rejtekhelyeiken (a „*pajtában csépelve*”, mint Gedeont) és előhívja őket, hogy álljanak a sereg élére. Kész vagy az első nagy próbára testvérem? Lerombolni atyáink bálványait, amiről korábban beszéltünk? Ez a kezdet! Csak utána kezdődhet a sereggyűjtés krisztusi mérce alapján csupa halálra szánt, kereszthordozó emberből. Ez a győztes Gedeon csapat, akiket fel fog emelni Isten, hogy megvívják az utolsó idők győztes háborúját, nem emberi, hanem Isteni módszerekkel. Nem lesznek sokan, hanem *kevesen*, nagyon *kevesen*, de alázatos, bátor, halálra szánt győztes nép lesz, aki mindenben engedelmeskedik Jézusnak és az Ő nevét emelik fel, dicsőítik meg.

„Úgy fénylik a ti világosságtok az emberek előtt, hogy **lássák a ti jó** (Isten szerint való) **cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.**” Máté 5:16

7. Isten harcmodora: a harc az Úré

„És monda néki az Úr azon az éjszakán: Kelj fel, menj alá a táborba, mert kezedbe adtam őket. Ha pedig félsz lemenni, menj le te és Púra, a te szolgád a táborba. És *hallgasd meg, mit beszélnek, hogy annak utána megerősödjenek a te kezeid*, és menj alá a táborba. És lement ő és Púra, az ő szolgája a fegyveresek szélső részéhez, akik a táborban voltak. És **a Midiániták és az Amálekíták és a Napkeletiek minden fiai úgy feküdtek a völgyben, mint a sáskák sokasága, és tevéiknek nem volt száma sokaságuk miatt, mint a fövénynek, mely a tenger partján van.** Mikor pedig Gedeon odament, ímé az egyik férfiú éppen álmát beszélte el a másiknak, és monda: Ímé álmodtam, hogy egy sült árpakenyér hengergett alá a Midiániták táborára, és mikor a sátorig jutott, megütötte azt, úgy hogy eldőlt, és felfelé fordította azt, és a sátor ledőlt. A másik aztán felele és monda: *Nem egyéb ez, mint Gedeonnak, a Joás fiának, az Izráelből való férfiúnak fegyvere, az ő kezébe adta az Isten Midiánt és egész táborát.* És mikor hallotta Gedeon az álomnak elbeszélését és annak magyarázatát, meghajtja magát, és visszatér az Izráel táborába, és monda: *Keljetek fel, mert kezetekbe adta az Úr a Midián táborát.* És *a háromszáz embert három csapatba osztá el, és mindeniknek kezébe egy-egy kürtöt adott, és üres korsókat és fáklyákat e korsókba.* És monda nekik: Én reám vigyázzatok, és úgy cselekedjétek. És ímé én bemegyek a tábornak szélébe, és akkor, amint én cselekszem, ti is úgy cselekedjétek. *Ha én a kürtbe fújok és mindazok, akik velem vannak, akkor ti is fújjátok meg a kürtöket az*

egész tábor körül, és ezt kiáltsátok: az Úrért és Gedeonért! És lemegy Gedeon, és az a száz férfiú, aki vele volt, a tábor széléhez a középső éjjeli őrség kezdetén, amikor éppen az őrség felváltatott, és kürtölnek a kürtökkel és összetörik a korsókat, amelyek kezükben voltak. És kürtölt mind a három csapat a kürtökkel, és összetörték a korsókat, és balkezükből tartották a fáklyákat, jobb kezükben pedig a kürtöket, hogy kürtöljenek, és kiáltanak: Fegyverre! Az Úrért és Gedeonért! És mindenik ott állott a maga helyén a tábor körül. Erre az egész tábor futásnak eredt, és kiáltozott, és menekült. És mikor a háromszáz ember belefűjt kürtjébe, fordítja az Úr kinek-kinek fegyverét az ő felebarátja ellen az egész táborban, és egész Béth-Sittáig futott a tábor, Cererah felé, Abelmehola határáig, Tabbathon túl. És egybegyűjtettek az Izráel férfiai Nafthaliból, Áserből és az egész Manasséból, és úgy úzék a Midiánitákat....” Bírák 7.23.

A fenti igeszakaszból egyértelműen kitűnik, hogy ezt a harcot nem Gedeon és az ő emberei vívják emberi erővel, hanem az Úr: az Úré a harc!

A harc az Úré, mert

- Ő hívta el Gedeont,
- Ő választotta ki a harcosokat is,
- Ő határozta meg a harcmódot, ami emberi ésszel nevetséges, de nem Istennél!
- Ő küld felderítőket a Midianiták táborába,
- Ő ad álmot a Midián katonáknak is, akiknek ez által félelmet ültet a szívükbe,
- Ő zavarja össze az ellenséget, hogy egymás ellen hadakozzanak, teljes zűrzavart okozva közöttük,
- Ő az, aki győzelemre viszi a népet,
- Gedeonnak és csapatának nincs más dolga „csupán” engedelmeskedni mindennek Istennek és megtenni azt a keveset, amit Isten kér tőle,
- Isten a nagyobb részt vállalja Magára.

Így harcolunk mi is? Ugye nem! Mi Isten munkáját is magunkra vállaljuk sokszor, emberileg jóval többet teszünk, mint kellene, de mivel nincs egyértelmű kijelentésünk Istentől, így azt sem tudjuk igazán, hogy mit akar Isten elvégezni és mi lenne a mi részünk, amiben engedelmeskednünk kellene.

Mit tehetünk ezek után mégis?

Bűnbánatot kell tartani és megtérni bűneinkből és az Úrhoz kiáltani nyomorúságos állapotunkban és beismerni, hogy teljesen kirabolt bennünket az ellenség. Elismerni, hogy Isten segítségére van szükségünk a győzelemhez, mert magunktól ez nem megy.

Megtagadni magunkat és hordozni a keresztet minden nap, keresve az Ő szellemi vezetését és engedelmeskedni annak minden nap. Csupán ennyit kér tőlünk az Úr.

Övé legyen a dicsőség mindenért.

A SZENTSÉG ÚTJA

Lehet szent életet élni folyamatosan a szentség útján járva?

Ézsaiás próféta az Ézsaiás 35.5-9-ben egy olyan útról beszél, amit a szentség útjának nevez. Úgy írja le ezt az utat, ahol

- gyógyulások és csodák történnek; *a vakok szemei, és a süketek fülei megnyílnak,*
- a természet csodálatos módon megújul; *a pusztában víz fakad, és patakok a kietlenben.*
- És **lesz** ott egy olyan ösvény és **út**, amit a **szentség útjának** hívnak és *tisztátalan nem járhat rajta,*
- És csak azok az övéi, akik ezen az úton járnak,
- *ahol még a bolond se téved el; ...*
- a megváltottak járnak rajta!

A szentség útján tehát Isten az övéit, a megváltottakat járatja, akiket Isten az Ő a fiának, Jézusnak drága véráldozata árán megváltott és fiává fogadott.

Mondhatják sokan, hogy én sosem leszek szent („tökéletes”), mert az elérhetetlen. Mások úgy állnak ehhez, hogy HALLELUJA – én befogadtam Jézust a szívembe, mint megváltómat, tehát minden „ok”. Igen, de ez az igeszakasz azt is mondja, hogy erre az útra csak azok léphetnek rá és járhatnak rajta, akik a bűneiktől megtisztultak és folyamatosan tisztán tartják magukat. Még mindig „ok”, még mindig rendben van minden?

Mondhatják sokan, hogy ez olyan magas követelmény, hogy sokak számára szinte elérhetetlen. Ez alapvetően igaz, de nem lehetetlen. Egyrészt olyan könnyű ezen az úton járni, hogy „még a bolond sem téved el” rajta, másrészt pedig valóban nehéz, mert Isten az Ő fia halálával magas árat fizetett érte és nem adja olcsón, nem teszi könnyűvé az Ő útján való járást. Ez az út nem a „sokaság”, hanem a „kevesek” útja. Sokan nem is vállalják ezt, mert alkalmatlanok rá. Ha viszont leszállítjuk a mércét, hogy azt sokak számára elérhetővé, járhatóvá tegyük, akkor Isten lesz az, aki alkalmatlanoknak fog minősíteni sokakat az Utolsó Ítéletkor. Ez nagy becsapás lenne! Pedig ez a becsapás valóság, mert erről beszél a „széles út és a keskeny út” példázata a Máté 7.13-23-ban. Sokan úgy gondolják, hogy a széles út, amiről a Biblia ebben az igeszakaszban beszél, az a világ útja, a keskeny út pedig a hívők útja és ebből adódóan, aki a világban van az a pokolra fog menni, aki pedig hisz (templomba, gyülekezetbe jár) az üdvözülni fog. Ez óriási tévedés! Ebben a tévedésben voltak az ige szerinti „karizmatikus” szolgálók is, mikor meglepetésükre kiderült, hogy az Atya „nem ismerte”, sőt „gonosztevőknek” minősítette őket. A világ útja valóban egy nagyon széles út és nagyon sokan járnak rajta, mert a fő bűnük az, hogy nem hisznek Istenben és ezért valóban a pokolra fognak menni. (Nem lehet azonban egyértelműen azt sem kimondani, hogy akik nem járnak templomba vagy gyülekezetbe, azok biztosan el fognak

kárhozni, mert a világ megítéléséről szóló a kecskék és bárányok példázatában (Máté 25.31- 46) Jézus, mint bárányokat állítja a jobb keze felől azokat, akik irgalmas, segítő szívvvel voltak a szegények és elesettek felé.)

A Máté 7-ben leírt „széles út” egyáltalán nem a világi emberekről, hanem egyértelműen hívőkről, sőt Jézus nevében „kegyelmi ajándékokkal” szolgáló hívőkről szól. Az ige szerint sokan nagy tévedésben vannak és nagyon meg fognak majd lepődni az Utolsó Ítéletkor, mert azt hiszik magukról, hogy ők Isten megváltottai, akik „Jézus nevében prófétálnak, ördögöket űznek, sok hatalmas dolgot tesznek” és Jézus mégis azt mondja rájuk, hogy „sohasem ismertelek titeket; távozzatok tőlem, ti gonosztevők.” **Ez az igeszakasz fel kell, hogy rázzon és meg kell, hogy döbbsentsen, ki kell, hogy józanítson minden hívőt.** Ez az igeszakasz arról szól, hogy **sok becsapott, megtévesztett ember van a hívők között, sőt a szolgálók között, akiket nagyon félrevezettek más hamis szolgálók, akikről úgy beszél az ige, mint akik „juhoknak ruhájában jönnek hozzátok, de belől ragadozó farkasok.** Az ige egy nagyon lényeges dologra hívja fel velük kapcsolatban a figyelmet: **a gyümölcseikről – és NEM AZ AJÁNDÉKAIKRÓL – lehet felismerni őket.”**

Mi a fő probléma tehát ezekkel az emberekkel? Az Ige erre is választ ad: „**Nem mindenki, aki ezt mondja nékem: Uram! Uram! megy be a mennyek országába; hanem aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát.”**

A fő probléma tehát az, hogy ezek az emberek „csak beszélnek Jézus nevében”, de hiányoznak az életükből az Isten, az Atya akaratára szerinti cselekedetek. Jakab apostol is beszél róla, hogy a „hit cselekedet nélkül halott”. Nem elég tehát egy külsőleg hívőnek, vallásosnak látszó élet és emberi gondolatok szerint végzett vallásos cselekedetek, sőt szolgálatok, hanem kellenek az igazság – Isten, az Ige – szerint való cselekedetek is.

A szentség útja az igazság útja és az örök élet (üdvösség) útja is egyben, mert Jézus magáról mondta a János 14.6-ban, hogy „én vagyok **az út, az igazság és az (örök) élet**”.

Isten az Ő szeretetét úgy határozta meg, hogy „az szereti Őt, aki az Ő parancsolatait megtartja” (János 14.15). Az rendben van, hogy Ő szeret bennünket, de mi valóban szeretjük Őt? Ez kiderül abból, hogy mennyire tartjuk meg az Ő parancsolatait minden nap. A magunk elgondolása szerint élünk és a magunk útján járunk, egy „magunk választotta Istentiszteletet” gyakorolva vagy az Ő – a szentség és az igazság – útján járunk? Kedves hívők! Kedves mindenki! Mindenki vizsgálja meg magát, mert nagy veszélynek vagyunk kitéve mindnyájan. Nagy becsapás, megtévesztés részesei vagyunk. Ne légy becsapott, félrevezetett hívő! Ha azzá válsz „hiába futottál”! Hallod az Úr hangját, vezet téged minden nap? Ha nem, az nagy baj, mert akkor könnyen megtéveszthető, becsapható vagy. Az Úr hangjának hallása nem egyes „szuper-szellemi” hívők kiváltsága, hanem az Ővéi ismertető jele: „Az én juhaim hallják az én szómat, és **én ismerem őket**, és követnek engem” (János 10.27). Hallod ezt az ébresztőt? Az Ige sokszor figyelmeztet az utolsó idők megtévesztésére és a hitetésére

és felszólít, hogy „legyetek éberek”, őrizkedjete a „hamis prófétáktól”, akik „báránybőrbe bújt farkasként” jönnek közétek. Ha nem tudunk a „báránybőr” külső máza (aranyos, kedves testvér) és az ajándékok működése mögé nézni, és az alatta lévő ragadozó „farkas” szívet és a személyes életének rossz „gyümölcsseit” (bűnök, erköcs-telenség, csalás, képmutatás) felfedezni, akkor nagy bajban vagyunk. Figyeljünk az életének „gyümölcsseire”, mert **„a gyümölcsseiről ismeritek meg őket” – mondja az Ige és NEM AZ AJÁNDÉKOK MŰKÖDÉSÉRŐL.** A kérdéses szolgáló valóban letette az életét másokért? Nem inkább a saját javát keresi, nem a saját dicsőségén, hírnevén munkálkodik, nem a saját gyülekezetét, felekezetét akarja növelni, így növelve a hatalmát, dicsőségét, hírnevét, ahelyett, hogy mindenki szolgálja lenne, és mások felemelésén munkálkodna? Szereti mindenki fölé emelni magát, alávetettséget várva el másoktól, de személyes élete (az ajándékok működése ellenére) kívánnivalót hagy maga után: nem feddhetetlen, amit az Ige egyértelműen elvár. Legyünk éberek! A ragadozó farkasok nem távoli idegenek, itt vannak körülöttünk és közülünk támadnak!

A tömeg, a népszerűség, a siker ne tévesszen meg bennünket, ezek a „széles út” jellemzői, amin „sokan járnak”. A testi, érzéki ember a látható dolgokat, a külsőt nézi, és az alapján ítél, de Isten a belsőt, a szíveket vizsgálja. Láthatjuk ezt Sámuel próféta esetében is, amikor Isai fiai közül királyt választ, Dávidot. Isten a következőkre hívta fel a figyelmét:

„Ne nézd az ő külsőjét, se természetének nagyságát, mert megvettem őt. Mert **az Úr nem azt nézi, amit az ember; mert az ember azt nézi, ami szeme előtt van, de az Úr azt nézi, mi a szívben van.**” 1 Sámuel 16.7.

Hajlamosak vagyunk rá, hogy a külső látszat alapján ítéljünk: Ahol sokan vannak, azok vannak jó helyen és ők képviselik az igazságot – gondoljuk mi és ezt akarják mások is elhiteni velünk. Ha egy szolgáló személye vonzó és üzenete sokaknak tetszetős, akkor az Ige óvatosságra int. A „viszkető fülű” hívők szeretnek maguknak tetsző szolgálókat választani. Elégge elterjedtek manapság – főként az USA-ban – a nagy létszámú „szórakoztató gyülekezetek”. A „széles és keskeny út” példázata azt üzeni számunkra, hogy még a magukat hívőknek tartók között is csak kevesen találják meg a keskeny – a szentség és az igazság – útját. Máshol az ige „maradékról” beszél, akik nem hajtanak fejelt a Baálnak. Illés egyedül volt és szállt szembe a 450 hamis – Baál – prófétával. Ugyanezt látjuk Mikeás próféta esetében is, aki egyedül prófétált igazságot a sok hamis prófétával szemben. Nem ezekre figyelmeztet az Ige az utolsó időkben? Jézust is sokan elhagyták, még a saját tanítványai közül is, amikor keményebb dolgokról kezdett el beszélni:

„Sokan azért, akik hallják ezeket az ő tanítványai közül, mondának: **Kemény beszéd ez; ki hallgathatja őt?... Ettől fogva sokan visszavonulnak az ő tanítványai közül és nem járnak többé Ő vele.**” János 6:60; 66.

Ne a sokaság hangjára figyeljünk, hanem az Úr és az Istennek odaszánt és hitükért szenvedést is felvállaló kevesek hangjára! Az Ige szerint csak egy maroknyi kisebbség

az, akik megtalálják a „keskeny utat” – a „szentség útját” – és képviselik az igazságot! Vigyázzunk! Legyünk éberek! A sokaság látványa félrevezet!

Hamis megtérés – és hamis üdvösségtudat

Egyre többet hallani mostanában róla, hogy sok ember, aki ma a különböző néven nevezett és különböző jogi formákban (felekezet, egyház) működő „intézményes gyülekezetekben” vannak, azok közül sokan valójában sosem tértek meg, mert egy „nem Biblikus megtérési folyamaton” vitték át őket, elmondatra velük a „megtérők imáját” vagy/és „befogadtatva a szívükbe Jézust” és „utána azonnal kihirdették számukra, hogy üdvösségük van”. Sokan közülük, az erre szánt néhány perc alatt valójában fel sem fogták, hogy mi történt körülöttük és velük. Az életükben valójában nem is történtek maradandó változások. Nincsenek a megtérésnek látható gyümölcsei: új teremtés Krisztusban, megváltozott gondolkozás, megváltozott élet, az óember halálba adása. A hivatalos statisztika szerint az ilyen „megtértek” 95-97 % – a ott folytatja az életét a világban ahol abbahagyta, mintha misem történt volna, és közelébe sem megy gyülekezeteknek. Azt hiszem mi magunk is sok ilyen emberről tudunk az elmúlt évekből. Akik esetleg mégis megmaradtak egy „kellemes, barátságos, az igényeiknek megfelelő gyülekezetben” sokszor azok életében sem történtek gyökeres, átformáló változások; csupán kedveskedtek nekik és „beszerették” őket a gyülekezetbe, elhitetve velük, hogy üdvösségük van. Mi itt a probléma? Az, hogy ezek az emberek elhitték ugyan azt az igazságot, hogy kegyelemből üdvösségük van, de elhitték velük azt a széles körben elterjedt hamis tanítást is, hogy az egyszer elnyert üdvösséget többé már nem lehet elveszíteni. Ebből az következik, hogy nem igazán fontos a későbbiek során, hogyan élnek, mert ha bűnt követnének is el Jézus vére mindent befedez. Különben is mindenki vétkezett (senki sem tökéletes ember), az „elnyert üdvösséget” pedig már nem lehet elveszíteni, legfeljebb a mennyben gyűjtött kincs lesz majd kevesebb. Manapság nem sokszor esik szó róla, hogy **a gyülekezet a megváltottak**, a valóban megtért **a szentek közössége, akiket Isten kihívott a körülöttünk lévő gonosz világból**. Ezzel szemben, hogy minél több embert el lehessen érni a gyülekezetek ma tudatosan egy könnyű, „felhígított evangéliumot” hirdetnek, és minden téren egyre inkább a világhoz kezdenek hasonlítani, hogy megkönnyítsék az embereknek a gyülekezetbe való „békés átmenetet”: Isten szeret téged, egy jó terve van számodra, meggyógyít, megszabadít és megoldja minden problémádat. Ezek többnyire igazak, de a lényeg, hogy

- be kell ismerni: mindannyian bűnösök vagyunk és Isten kegyelme nélkül örök halál vár ránk,
- meg kell bánni a bűneinket, sőt meggyűlölni: ez az Isten-félelem
- és ami nagyon fontos, elhagyni a bűnöket, azaz
- az óemberi természetet teljesen a halálba adni, hogy egy új életben tudjunk járni a Krisztusban.

- csak a bűneinek súlyára és a halálraítélt állapotára rádöbbsent ember számára van értéke a felajánlott kegyelemnek. Jézus nagy árat (a saját életét) adta azért, hogy nekünk is életünk legyen.

Nem véletlenül mondja az Ige a következőket:

„Térjete meg (újuljatok meg a ti gondolkodásotokban) és keresztelkedjete meg (merítkezzetek be vízbe: halálba adva a régi életetek cselekedeteit) mindnyájan a Jézus Krisztusnak nevében a bűnöknek bocsánatára; és veszitek a Szent Lélek ajándékát.” Ap.csel. 2:38.

Péter apostol ezek után azt is mondta:

„... Szakasszátok el magatokat e gonosz nemzetségtől (a világtól)! Akik azért örömet vesznek az ő beszédét és megkeresztelkednek; és hozzájuk csatlakozik azon a napon mintegy háromezer lélek.” Ap.csel. 2:40-41.

Ebből az igéből egyértelműen látszik, hogy teljesen el kell szakadni a világtól, mert csak azt követheti a gyülekezethez való csatlakozás. A világ és a gyülekezet nem keveredhet!

A vízkereszttség a test teljes alámerítésével a régi ember teljes halálba adását jelképezi – meghalunk Krisztussal együtt –, hogy fel tudjunk vele együtt támadni egy új (örök) életre.

„Aki hiszen és megkeresztelkedik, üdvözülni; aki pedig nem hiszen, elkárhozik.” Márk 16:16.

A testet – az óembert – teljes egészében halálba kell adni. Nem lehet a „régie életet átmentve és egy keresztyén mázzal bekenve” keresztyén életet élni, mert az kép-mutatás. Erre mondta Jézus, hogy:

„Jaj néktek kép-mutató írástudók és farizeusok, mert **hasonlatosak vagytok a meszelt sírokhoz, amelyek kívülről szépeknek tetszenek, belől pedig holtaknak csontjaival és minden undoksággal rakvák.**” Máté 23:27.

Teljesen szakítani kell a korábbi világi életünkkel és a világgal való barátkozásunkkal, mert a „világgal való barátkozás ellenségeskedés Istennel”.

„Parázna férfiak és asszonyok, **nem tudjátok, hogy a világ barátsága ellenségeskedés az Istennel?** Aki azért e világ barátja akar lenni, az Isten ellenségévé lesz.” Jakab 4:4.

Nem lehet két úton (a keskeny és a széles úton is) egyszerre járni

„Senki sem szolgálhat két úrnak. Mert vagy az egyiket gyűlöli, és a másikat szereti; vagy az egyikhez ragaszkodik, és a másikat megveti. Nem szolgálhattok Istennek és a Mammonnak.” Máté 6:24.

„Ne legyetek hitetlenekkel felemás igában; mert

- o mi szövetsége van **igazságnak és hamisságnak?** vagy
- o mi közössége a **világosságnak a sötétséggel?** És
- o mi egyezése **Krisztusnak** Béliállal? (**világ fiaival**) vagy
- o mi köze **hívónek hitetlenhez?** Vagy
- o mi egyezése **Isten templomának bálványokkal?**

„Mert ti az élő Istennek temploma vagytok, amint az Isten mondotta: Lakozom bennük és közöttük járok; és leszek nékik Istenük, és ők én népem lesznek. Annak okáért **menjetek ki közülük és szakadjatok el, azt mondja az Úr, és tisztátalant ne illessetek;** és én magamhoz fogadlak titeket” 2Kor 6:14-17.

A hívó élet egy világtól elválasztott, szent élet és nem lehet

- az igazságot a hamissággal,
- a világosságot a sötétséggel,
- a krisztusi (keresztyén) életet egy világi élettel elegyíteni (**összekeverni**).

Jézus semmivel sem vállal közösséget, ami bűnös és utálatos számára.

Ma sok ilyen „keverék életű”, nem teljesen elválasztott, tehát nem szent életű keresztyén élet van, ami nem garancia az üdvösségre.

Csak az üdvözül, aki a szentséget megtartva végigmegy az úton. Az alábbi igék egyértelműen megcáfolják azt a széles körben elterjedt hazugságot, hogy az egyszer elnyert üdvösséget már nem lehet elveszíteni:

„sok hamis próféta támad, akik sokakat elhítenek. De **aki mindvégig állhatatos marad, az üdvözül.**” Máté 24:11,13

„... **félelemmel és rettegéssel vigyétek véghez a ti üdvösségeteket;** mert Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a munkálást jó kedvéből.” Fil 2:12-13.

Kegyelemből van üdvösségünk és kegyelem által is tudunk megállni a hitben minden nap. Ez magunktól nem menne, de azért nekünk is tenni kell valamit az üdvösségünk megtartása érdekében: megállva a próbákban kerülni a bűnt.

Talán nem örvendetes, de igaz, hogy amikor elnyerjük az üdvösséget (azonosulunk Krisztus kereszthalálával), akkor mi magunk is „felvesszük a keresztet” és azt minden nap hordozva követjük Jézust:

„ aki föl nem veszi az ő keresztyét és úgy nem követ engem, nem méltó én hozzám.” Máté 10:38

Ez egy naponkénti (szellemi) harcról szól és nem egy kellemes szórakozásról.

„.... nem vagyunk adósok a testnek, hogy test szerint éljünk, mert, ha test szerint éltek, meghaltok; de ha a test cselekedeteit a szellem által megöldökölték, éltek.” Róm 8:12-13.

Lehetséges egyáltalán folyamatosan szentségben járni?

Igen. Isten szentségre hívta el az Övéit:

„Hanem amiképpen szent az, aki elhívott titeket, ti is szentek legyetek teljes életetekben; Mert meg van írva: Szentek legyetek, mert én szent vagyok.” 1Pét 1:15-16.

Ez azt jelenti, hogy tökéletesek lennénk? NEM! Semmiképpen sem, talán sosem érjük el teljesen, de törekednünk kell a tökéletességre. Nem nyugodhatunk bele, hogy nem vagyunk tökéletesek. Ilyenek vagyunk és kész. Az Úr parancsba adta, hogy „törekedjünk a tökéletességre”. Az érettségre jutás Isten elvárása felénk.

„Annak okáért elhagyván a Krisztusról való kezdetleges beszédet, törekedjünk tökéletességre....” Zsidó 6:1.

„Nem mondom, hogy már elértem, vagy hogy már tökéletes volnék; hanem igyekezem, hogy el is érjem, amiért meg is ragadott engem a Krisztus Jézus.” Fil. 3:12.

Talán sosem leszünk tökéletesek, de Isten elvárja, hogy szentek (a világtól, a bűntől) elválasztottak legyünk.

A szentség a megváltottak, az igazak, az üdvösséget, új (örök) életet nyert emberek útja, amin minden nap járnunk kell. Mit jelent a szentség? A világtól, a bűntől való teljes elválasztottságot. Szakítást a világi gondolkodással és cselekedetekkel.

Tudunk az igazságban és a szentségben járni állandóan úgy, hogy sosem vétkezünk? A „test cselekedeteit szellem által folyamatosan megöldököelve” és „szövetséget kötve a szemünkkel” – igen. Kegyelem által ez lehetséges. Kegyelemből, hit által van üdvösségünk, nem magunktól. A kegyelem nemcsak megmenteni képes bennünket az örök haláltól, ha képes megtartani is bennünket a szentség útján, de csak akkor, ha oda-
szántuk magunkat erre.

Lehetünk Isten szíve szerint való emberek, mint Dávid, ami azt jelenti, hogy mindenben az Úr akaratát keressük és a felismert bűnből készségesek vagyunk mindig és mielőbb megtérni. Nekünk azonban Dávid és Isten más ószövetségi emberei – a szentség szempontjából – nem lehetnek példaképeink, de mindenképpen tanulhatunk a példájukból. A Szent Szellem akkor még nem töltetett ki csak időszakosan rászállt egy-egy emberre, akik bizony esetenként csúnya dolgokat (házasságtörés, gyilkosság) is elkövettek. Mózes a szív keménysége miatt megengedte a válást és az újrakházasodást is. A kiáradt kegyelem időszakában nekünk már sokkal könnyebb dolgunk van, mint az Ószövetség embereinek, ezért az elvárás is nagyobb felénk. Az Újszövetségi szentek – az első apostolok és Pál apostol életében – már nem látunk olyan „halálos bűnöket”, mint például Dávidnál. Sőt Pál például szabja a saját életét szellemi fiának, Timóteusnak. Az 1 Tim. 3. és az 1 Pét. 5. szerint csak feddhetetlen életű, példaszerű életet élő apa az, aki példakép a családjá számára, és csak ilyen ember lehet presbiter a gyülekezetben is, hogy példakép lehessen a gyülekezet számára is. A feddhetetlen, tiszta, szent élet alapvető elvárás azoktól az emberektől, ami mások számára is követendő mintául szolgálnak.

De, ha szentek vagyunk, akkor már sosem fordulhat elő, hogy hibázunk vagy vétkezünk? De, előfordulhat. Törekedni kell azonban a mielőbbi helyreállásra és nem szabad belenyugodni, hogy ha legközelebb megint vétkezünk, akkor majd megint rendezzük és kész. Az Úr azt akarja, hogy tanuljunk a hibáinkból és ne kövessük el ismét ugyanazt. A példaképnek tekintett vezetőktől azonban elvárja Isten, hogy ne „visszaeső bűnösök” legyenek, még ha meg is bánják mindig a bűneiket, hanem feddhetetlenek – megmaradva folyamatosan a szentségben.

Elvilágiasodott keresztyénség

Korunkban olyan nagy a világ befolyása az emberek életére és a társadalmi környezet hatása a gyülekezetekre, hogy a hívő emberek és **a gyülekezet** sok tekintetben a világhoz hasonlóvá vált: **elvilágiasodott**. Ez a keresztyénség elerőtlenedéséhez és a biblikus keresztyén normák „leszállításához”, leértékelődéséhez vezetett. Ma „hamisan értelmezett keresztyén szeretettel”, kellemes környezetet teremtve igyekszünk minél több embert becsalogatni a gyülekezetekbe. Sok esetben a világétől alig különböző elvárás normákat támasztunk feljük, hogy megmaradjanak a gyülekezetben, növelve „a hívők táborát”. Sajnos azt kell mondanunk, hogy még a teljes evangéliumnak nevezett gyülekezetekben is sokan vannak, akik nem felelnek meg a biblikus keresztyén normáknak. Sok esetben a világhoz hasonló életet élő emberekről van szó, heti 2-3 órára bekenve egy „keresztyén mázzal”, hogy elfogadható keresztyénség látszatát mutassák, amiben sajnos sokszor képmutatás van, mert a mindennap megélt élet teljesen mást mutat. Sajnos sok mai hívő életmódja nem sokban különbözik a körülöttük lévő világi emberek életmódjától. Pedig a „világosságnak a sötétségben fényleni kellene”! Sajnos sok érdek abba az irányba hat, hogy egy gyülekezetnek minél több látogatója, tagja, adakozója legyen, ami szükséges ahhoz, hogy a gyülekezet „szervezett intézményét” működtetni lehessen: fizetni az ingatlannal (gyülekezeti ház, templom) kapcsolatos költségeket, fizetni a főállású szolgálók (pásztor és mások)

fizetését, sok egyéb technikai és egyéb kiadások, amik állandó és jelentős bevételt igényelnek. Ha a gyülekezet még növekedni is szeretne, mert mindenkinek ez a célja, akkor a költségek még inkább növekednek.

Mindezek egy „leértékelődött keresztyénséget” hoznak létre, messze a biblikus normák alatt. Ma már csak olyan fogalmakat emlegetünk, mint gyülekezeti *látogató*, tag, szolgálók (pásztor, dicsőítők, gyerekszolgálók...) néhány főállású Bibliai főiskolát végzett „profi” szolgálóval és többségében sok laikus (passzív – néző) taggal. Ez jelenti ma a tömeget – a sokaságot – az egyházban, de be kell vallanunk, hogy ez bizony nagyrészt a „széles út”.

A Biblia elvárási szintje ennél lényegesen magasabb.

- minden hívőtől elvárt bibliai norma:
 - o királyi **papság, szent** nemzet, **megtartásra való nép** (a szentség útján járó megváltott),
 - o minden hívő **tanítvány** kell, hogy **legyen** – a tanítványság Biblikus normája szerint – nemcsak látogató vagy passzív tag,
 - o **akarjon minden hívő eljutni az érettségre**, megtanulva mindent, amit Jézus parancsolt, **mindenben engedelmeskedve Neki**.
- A Biblia másrészt olyan szolgálókat említ, mint
 - o Apostolok, próféták, evangélisták, tanítók és pásztorok
 - o Presbiterek, akik egy gyülekezetben feddhetetlen életet élve, többen – adott esetben munka mellett – ellátva a helyi gyülekezet felügyeletét, **a nyáj között élve** és nem elkülönülve attól.
- A gyülekezet életére pedig egy olyan pezsgő, a Szent Szellemtől átítatott élet kellene, hogy jellemző legyen, ahol a hívők nemcsak nyilvánosan hétvégeken, hanem akár naponta is összejönnek házanként, ahol minden hívő szabadon szolgál a Szent Szellem által kapott 1 Kor. 12-ben leírt ajándékaival.

A Biblikus normák (minőségi szint – tanítványság) helyreállítása

Ez azt jelenti, hogy a gyülekezetekben minden tag 100%-ban elkötelezett és a szentség útján járó hívő – vagyis biblikus tanítvány – kell, hogy legyen. Nem kaptunk engedélyt arra, hogy bármi ok miatt leszállítsuk a biblikus norma szintjét, hogy ez által sok világi embert vigyünk be az egyházba. Ezzel szemben parancsba kaptuk, hogy a keresztyén élet normáját folyamatosan a Biblikus – minőségi – szinten tartsuk. Csak valóban odaszánt, a próbákban is kitartó „minőségi” hívőkre van szükség és a szolgálók feladata az, hogy erre készítsék fel hívőket. Jézus a következő parancsot hagyta nekünk a végakarataiban:

„Elmenvén azért

- tegyetek **tanítványokká** minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében,
- **tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam néktek:** és ímé én ti veletek vagyok minden napon a világ végezetéig. Ámen!”
Máté 28:19-20

Jézusnak nem az volt a célja, hogy könnyű feltételeket teremtve minél több embert „tanítványává” tegyen. Az Ő feltételei, hogy kik lehettek az Ő tanítványai, akik követhették Őt – szigorúak voltak. Senki sem hatalmazott fel bennünket arra, hogy ezt a szintet leszállítsuk. Ő megmondta, hogy nem mindenki alkalmas arra, hogy kövesse Őt, még akkor sem, ha szeretné. Jézus az ilyen embereket inkább lebeszélte róla, és megmagyarázta az okokat is. Jézus az Ő követőktől elvárja a 100%-os elkötelezettséget és azt, hogy Ő legyen a tanítvány életében minden előtt (család, munka, pénz, kényelem, hírnév stb.) az első. Ez nem kis követelmény, hanem elég magas azok felé, akik tanítványok akarnak lenni. Jézus ezt parancsolta nekünk, és ha nem tartjuk be ezt a követelmény-szintet, akkor mi engedetleneknek bizonyulunk Őfelé. Nem valamiféle „elitizmus” létrehozásáról van szó az egyházban, hanem a biblikus normák – a tanítványság – mint alapkövetelmény helyreállításáról és folyamatos betartásáról.

A tanítványság krisztusi normája

Jézusban elnyert megváltozott (új) élet és az igazságban való járás:

„**Én vagyok az ajtó:** ha valaki én rajtam megy be, megtartatik és bejár és kijár majd, és legelőt talál.” János 10:9.

„**Én vagyok az út,** az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, hanemha én általam.” János 14:6.

Saját egónk meggyűlölése, vér szerinti családtagjainknál jobban szeretni Jézust:

„Ha valaki én hozzám jő, és meg nem gyűlöli az ő atyját és anyját, feleségét és gyermekeit, fitestvéreit és nőtestvéreit, sőt még a maga lelkét is, **nem lehet az én tanítványom.**” Lukács 14:26.

„Egy másik pedig az ő tanítványai közül monda néki: Uram, engedd meg nekem, hogy *előbb* elmenjek és eltemessem az én atyámat. Jézus pedig monda néki: Kövess engem, és hagyd, hogy a halottak temessék el az ő halottaikat.” Máté 8:21-22.

A pénz, vagyon alárendelése az Úr akaratának és a másokért letett élet. Vagyonunkból nem a magunk kedvére bőségben élni, hanem másokat szolgálni.

„Ezenképpen azért valaki közületek **búcsút nem vesz minden javaitól, nem lehet az én tanítványom.**” Lukács 14:33.

„**Senki sem szolgálhat két úrnak.** Mert vagy az egyiket gyűlöli, és a másikat szereti; vagy az egyikhez ragaszkodik, és a másikat megveti. Nem szolgálhattok Istennek és a Mammonnak (vagyonnak, pénznek).” Máté 6:24.

Naponkénti – folyamatos – kereszthordozás (a test halálba adása minden nap):

„**Valaki nem hordozza az ő keresztjét,** és én utánam jő, **nem lehet az én tanítványom.**” Lukács 14:27

„**Aki szereti a maga életét, elveszti azt;** és aki gyűlöli a maga életét e világon, örök életre tartja meg azt. Aki nékem szolgál, engem kövessen; és ahol én vagyok, ott lesz az én szolgám is: és aki nékem szolgál, megbecsüli azt az Atya.” János 12:25-26.

Minden kellemetlenség és kényelmetlenség, próbák felvállalása Jézusért

„És hozzámenvén egy írástudó, monda néki: Mester, követlek téged, akárhova mégy. És monda néki Jézus: A rókáknak vagyon barlangjuk és az égi madaraknak fészük; de az ember Fiának nincs hová fejét lehajtani.” Máté 8:19-20.

Amikor Jézus már a „gyülekezeten” kívül van

Egy pásztor azt mondta, hogy „ha ezeket a követelményeket figyelembe venné a gyülekezetében, akkor senki sem maradna”. Igen, pontosan erről van szó! A kérdés az, hogy mit építünk? „Aranyat, ezüstöt és drágakövet”, ami megmarad vagy „fát, szénát, pozdorját”, ami megég. Sok hívő élete egy fövenyre – homokra – épített ház, amit az első nagyobb vihar el fog sodorni.

Előfordul, hogy a gyülekezet annyira elvilágiasodik, a bűn, mint a kovász olyan mértékben szétterjed, hogy észre sem veszi a „gyülekezet”, hogy Jézus már nincs is közöttük. Erről a helyzetről beszél a Laodiceai gyülekezetnek írt levél a Jelenések könyvében, ahol

- a „gyülekezet” tökéletesen meg van elégedve a dolgok állapotával és nagyon jól érzi magát,
- Jézus viszont már a „gyülekezet” ajtaján kívül kopogtat és kér bebocsátást
- És felszólítja az egész „gyülekezetet” a megtérésre.

Előfordul, hogy a gyülekezet vezetői maguk is tartósan bűnben vannak, vagy a gyülekezetben előforduló, tartósan jelenlévő bűnnel szemben nem lépnek fel, hanem kompromisszumot kötve megtűrik azt és ez által maguk is bűnrészesé válnak. Ilyen esetben csak idő kérdése, hogy az egész „gyülekezet” a bűn martalékává váljon. Ha vannak,

akik ennek ellenére a szentségben akarnak járni és képviselik mások felé is a szentség útját, akkor két eset lehetséges:

1. A szentek kizárása a „gyülekezetből”

Ha a „gyülekezet” már nem bírja elviselni a közötté lévő világosságot és igazságot, mert az kárhóztatja őket (János 3.19-21), akkor a szenteket valamilyen indokkal ki fogják „zárn/rekeszteni” a „gyülekezetből”

„Mert **lesz idő, mikor az egészséges tudományt (az igazságot) el nem szenvedik**, hanem a saját kívánságaik szerint gyűjtenek maguknak tanítókat, mert viszket a fülük.” 2Tim. 4:3.

„A **gyülekezetekből kirekesztenek titeket**; sőt jön idő, hogy aki öldököl titeket, mind azt hiszi, hogy isteni tiszteletet cselekszik. És ezeket azért cselekszik veletek, mert nem ismerték meg az Atyát, sem engem.” Ján. 16:2-3.

2. A szentek elszakadása a „gyülekezettől”

Van eset, amikor Isten szólítja fel az övéit, hogy szakítsák el magukat a „gyülekezettől”, mert ott már olyan dolgok vannak, amikkel a szentek nem vállalhatnak közösséget:

„Ne legyetek hitetlenekkel felemás igában; mert **mi szövetsége (közössége) van**

- igazságnak és hamisságnak? vagy mi közössége
- a világosságnak a sötétséggel? És mi egyezsége
- Krisztusnak Béliállal (a világ fiaival)? vagy mi köze
- hívőnek hitetlenhez? Vagy mi egyezése
- Isten templomának bálványokkal?

„Mert ti az élő Istennek temploma vagytok, amint az Isten mondotta: Lakozom bennük és közöttük járok; és leszek nékik Istenük, és ők én népem lesznek. Annak okáért **menjete ki közülük, és szakadjatok el, azt mondja az Úr, és tisztátalant ne illessetek**; és én magamhoz fogadlak titeket, És leszek néktek Atyátok, és ti lesztek fiaimmá, és leányaimmá, azt mondja a mindenható Úr.” 2 Kor. 6:14-18.

„**Fussatok ki belőle én népem, hogy ne legyetek részesek az ő bűneiben, és ne kapjatek az ő csapásaiból**: Mert az ő bűnei az égig hatottak, és megemlékezett az Isten az ő gonoszságairól.” Jel. 18:4-5.

Az utóbbi években az elvilágiasodott keresztyénség körében egy jól kirajzolódó tendencia figyelhető meg az egész világon. A jelentős mértékben elvilágiasodott intézményes „gyülekezetekből” egyre többen jönnek ki hívők, akik nem azért szakadnak ki a

„gyülekezetekből”, mert elhagyták a hitüket és vissza akarnak menni a világba, hanem pontosan az ellenkezője miatt: meg akarják élni a hitüket és megtartani a szentséget.

Gondolkozzunk el ezeken és az Úr bizonyosságot fog adni nekünk és meg fogja mutatni azt is, hogy mit tegyünk, ha üdvözülni akarunk és betölteni az Ő akaratát.

Utószó: Nem új dolgokról van szó, a történelem ismétli önmagát

Egy idézet John MacArthur „*Amikor a Gyülekezet a világhoz válik hasonlónak*” című könyvéből, ami Charles Spurgeon harcáról beszél a gyülekezet elvilágiasodása ellen több mint száz évvel ezelőtt:

„Ha ismered a Charles Spurgeon életét, valószínűleg hallottál a „Leértékelődési Vitáról.” Spurgeon az életének utolsó négy évét a korai modernisták irányzata elleni harccal töltötte el, mert meglátta abban a Bibliai keresztyénség elleni fenyegetést.

A történelem „*A kard és a simítókanál*” néven emlékszik arra a vitára, ami Spurgeon havonta megjelenő folyóiratában jelent meg. Spurgeon figyelmeztetni akarta a nyáját arra a veszélyre, ami kimozdítaná őket a Bibliai keresztyénség történelmi pozíciójából.

A bibliai igazság olyan, mint egy meredek lejtő csúcsa, egy csúszós hegy – magyarázta Spurgeon. Egy lépés lefelé és legalul találsz magad. Ha egyszer egy gyülekezet vagy egyén elindult – a lendület által hajtva – lefelé a lejtőn, mondta Spurgeon, a visszafordulás csak akkor lehetséges, amikor a keresztyének szellemi ébredés által elindulnak egy „Felfelé-vezető” úton.

A vita során képviselt álláspontja miatt Spurgeon összeütközésbe került és kilépett a Baptista Unióból. Később az Unió egy hivatalos megbélyegző bírálatában elítélte Spurgeont. Néhány éven belül a Baptista Unió reménytelenül elmerült az új teológiában és Spurgeon pedig meghalt. 1900-ban Spurgeon felesége, Susannah a következőket írta:

Mindeddig a Baptista Unió érdeke érvényesült, csak nagyon kevés dolgot sikerült keresztülvinni Spurgeon bizonyágtétele és kilépése által. ... Más szempontból azonban, bőséges bizonyítékkal rendelkezem, hogy a tiltakozás nem volt hiábavaló. Sokan, akik nagyon messzire jutottak lefelé a lejtőn, megálltak a veszélyes lefelé haladásukban és Isten kegyelme által visszatértek a „Felfelé vezető” útra; mások, akik tudtukon kívül csúsztak lefelé, biztosan megkapaszkodtak a (Kő)sziklán, és közben – legalább egy időre – minden gyülekezetben az evangélium szavait világosan és erőteljesen hirdették, ami hosszú ideig hiányzott.

Spurgeon felesége hitte, hogy végső soron az Úr világossá tette számára, hogy mennyire helyes volt a férjének a „hamis tanok és az elvilágiasodás elleni tiltakozása”.

A gyülekezeti történészek a mai napig vitatják, hogy helyes volt-e Spurgeon kilépése az Unióból. Sokan úgy gondolják, hogy ő elérhette volna, hogy megtartsa az igaz hitet, amiért harcolt. Ő megfontolta ezt a lehetőséget, azonban arra a következtetésre jutott, hogy hiábavaló lenne. Én is hajlok arra, hogy elhiggyem, hogy helyes volt Spurgeon kilépése. Azonban függetlenül attól, hogy egyet értünk-e cselekedetével vagy sem, nekünk nincs választásunk, mint elismerni, mert a történelem tisztázta, hogy Spurgeon figyelmeztetései helyesek voltak a leértékelődés halálos veszélyével kapcsolatban. A 20. század elején szétáradtak a „hamis tanok és a világiasság” – teológiai liberalizmus és az újszerű – pusztító felekezeti keresztyénség. Az ismert felekezetek ezek hatására erőteljesen, hanem végérvényesen megváltoztak. A hatásuk Spurgeon Angliájában különösen pusztító volt. Száz évvel azt követően, hogy Spurgeon megfújta a riadót Angliában a legtöbb teológiai képzésben burjánzott a liberalizmus. A gyülekezet-látogatók száma már csak töredéke volt annak, mint annak idején. Az evangélikusok egy nagyon kis kisebbség voltak, és az igazi igehirdetés nagyon ritka volt még a vélhetően Biblia-hívő gyülekezetekben is. Az evangéliumi mozgalom vészesen fogékony volt majdnem minden Amerikából importált teológiai hóbortra. Röviden, az evangéliumi keresztyénség Angliában sohasem fog helyreállni abból a modernista/liberalista támadásból, ami egy századdal korábban kezdődött el.

Száz évvel később a történelem megismételte önmagát. A gyülekezet elvilágiasodott – és nem csak elvilágiasodott, hanem határozottan világiassá vált. A megalkuvó tanítások szele elkezdett szétáradni mindenfelé.

„Hamis tanítások és világiasság” – ugyanaz a két negatív hatás, amit Spurgeon megtámadott – *mindig* kéz a kézben jár, a világiasság által vezetve az úton. A keresztyének ma hajlanak rá, hogy elfelejtkezzenek róla, hogy a modernizálás nem a teológiai tárgyak, hanem egy módszertan keretében jelent meg a színen. A korai modernisták nem próbálták megtámadni a bibliai hit lényegét; egyszerűen csak megpróbálták a keresztyénséget elfogadhatóbbá tenni egy cinikus világ számára.

Ugyanez a szellem van külföldön ma. Meg vagyok győződve, hogy annak többsége, ami ezek mögött van, nem tudatosan ássa alá a bibliai keresztyénséget. Mindazzal együtt behozták a gyülekezetbe a gyakorlati filozófiát és a világiasság szellemét, ami ha akadálytalanul terjed, végül ugyanazt a keserű termést fogja learatni, mint a száz évvel ezelőtti modernizmus.”

Egy másik figyelemre méltó idézet napjaink ismert – röviddel ezelőtt meghalt, világhíres – szolgájától, David Wilkerson-tól, aki az „*Értékek az utolsó időkben*” című írásában a következőket írta:

„Isten egy titkos munkát végez napjainkban. Éhező embereket emel ki, akikben egyre nő az elégedetlenség a testi, világi rendszer miatt, ahogy az ma létezik – még az egyházon belül is. Ezek az Istent-éhező emberek így szólnak egymás között:

‘Ez nem lehet az, ennél több kell, hogy legyen. Teljesen felfújt és élvhajász az egész, amitől megüresedtünk és kiszáradtunk. Mi többet akarunk a szóra-

kozásnál, nagy és impozáns épületeknél, sekélyes evangéliumnál – sokkal többet. Az igazságosság szennyfolt nélküli ruháira vágyunk. Vissza akarunk menni oda, hogy az Istentől való teljes függés jegyében végezzük dolgainkat.'

Ezt látom ma végbemenni mindenütt a nemzetben – kiábrándult, csalódott keresztények kutatnak a valóság után. A templomi padosorban ülő emberek böjtölni és imádkozni kezdenek. Nagyobb mélységért és több örökkévaló értékért kiáltanak, ezeket várják a szószékekről. Ha egyházuk prédikátora valamiféle egocentrikus utat jár, költséges álmokat kerget, eltávolodnak, s olyan hely után kutatnak, ahol kielégítik legbensőbb szellemi szükségleteiket. Ugyanakkor tisztában vagyok azzal, hogy sok prédikátor osztozik kétségbeesett éhségemben, hogy Isten mélyebb munkájára találhassanak a mai egyházban és szolgálatban. Egyfajta titok van a levegőben. Istennek egy földalatti hálózatot alkotó emberei tűnnek elő, akik engedték, hogy összetörjenek, önmagukat megalázták és visszavonultak az ima titkos kamrájába. Nemrég találkoztam különböző felekezetekből való prédikátorokkal, akik naponta 6-8 órát töltenek imádkozással. Böjtölnek. Istennek ezen emberei közül néhányan nyögnek és sóhajtoznak az egyházban ma uralkodó állapotok miatt. Isten minden imádkozó embernek kinyilatkoztatja, hogy a Szent Szellemnek milyen csodálatos új műve készül kipattanni. Minden megrázhatót meg fog Isten rázni. Lerombolja a régi visszacsúszott gyülekezeti rendszert. Magára hagyja a formális szuperegyház-intézményt. Mindenkit kiűz színe elől, akik becsvágyó törekvéssel végzik szolgálatukat. ISTENNEK SZENTJEI, LEGYETEK ŐSZINTÉK! Valóban meg vagy elégedve a mai vallásos rendszerrel, főleg a saját egyházaddal? Egyesek igen. A legtöbben viszont úgy érzik, nincsenek kielégítve szükségleteik. Szerintem letértünk a valódi szellemiség ösvényéről. Sok mai keresztény szellemi langyossága közvetlenül a testbe való belemerülés eredménye – saját erővel igyekszünk elvégezni királyságunk munkáit – világi módszerekkel! Értékeink egyre kétségesebbek lesznek.

Szégyelljük magunkat! Ideiglenes értékekre cseréltük fel az örökkévaló értékeket. Igehirdetőink és tanítóink arra specializálták magukat, hogy elmondják a hívőknek, mi mindennel tartozik nekik Isten. Felmagasztalják az anyagi áldásokat, a szellemieket pedig lekicsinylik. Egyesek szerint jogunk van arra, hogy gazdagok és sikeresek legyünk, minden fájdalomra érzéketlenek. Ezek a tanítók önmagukra mutatnak, mint a hitbeli gazdagság példáira: „Nézzetek meg engem”, hangzik el oly gyakran, „én bizonyosága vagyok az ígéreteknek. Jól élek, sosem vagyok beteg. Nincsenek fizetetlen számláim. A legjobb kocsikat vezetem, a legszebb lakásban lakom. Nálam bevált, higgyetek hát és nektek is meglesz.”

ELEGY VAGY EGYSÉG?

Tudjuk a kémiából, de nem kell hozzá mélyebb ismeret – minden háziasszony tudja – hogy a víz nem keveredik az olajjal, annak ellenére, hogy mindkettő folyadék.

A kémia szóhasználatával élve vannak oldatok (ahol pld. két folyadék feloldódik egymásban = eggyé válik és a tulajdonsága is megváltozik) és vannak, amik nem oldódnak fel, hanem megőrzik különállásukat (mint ahogyan az olaj külön réteget alkot a víz felszínén) és megőrzik eredeti tulajdonságukat. Ezeket szaknyelven *keveréknek* vagy **elegynek** hívják.

Isten ígéje sok helyen óvja Izrael kiválasztott népét a más, pogány népekkel való keveredéstől; házasságtól, minden közösségtől és szövetségtől.

„És mikor hallották e törvényt, kirekesztették Izráel közül minden elegy-belegy népet.” Nehémiás 13:3

„Ugyanazon napokban meglátogattam azokat a zsidókat, kik asdódi, Ammonita és Moábita asszonyokat vettek feleségül. És fiaik fele része asdódi nyelven beszél és nem tudnak beszélni zsidóul, hanem egyik vagy másik nép nyelvén. Annak okáért megfeddtem őket és megátkoztam őket, és megvertem közülük néhányat, és megtéptem őket, és megeskettem őket Istenre: Bizony ne adjátok leányaitokat az ő fiaiknak, és ne vegyetek leányaik közül feleséget fiaitoknak és magatoknak.” Nehémiás 13:23-25.

Látjuk az ígében, hogy Istennek nem kedves a szent (kiválasztott, kihívott) nép és a szentségtelen, pogány népek keveredése: **elegy** létrejött.

Mindig meglepődöm rajta, hogy minden bizonnyal Isten akaratával megegyező módon, de mennyire drasztikusan (feddés, megátkozás, megesketés, fizikai bántalmazás) lépett fel Nehémiás a keveredéssel, az **eleggyel** szemben a „vegyes házasságokat” illetően.

Az Újszövetségben is látunk hasonló példát, ahol Isten ígéje felszólít az elegy felszámolására:

„Ne legyetek hitetlenekkel felemás igában; mert mi szövetsége van igazságnak és hamisságnak? vagy mi közössége a világosságnak a sötétséggel? És mi egyezsége Krisztusnak Béliállal (világ fiai)? Mert ti az élő Istennek temploma vagytok, amint az Isten mondotta: Lakozom bennük és közöttük járok; és leszek nékik Istenük, és ők én népem lesznek. Annak okáért menjetek ki közülük, és szakadjatok el, azt mondja az Úr, és tisztátalant ne illessetek; és én magamhoz fogadlak titeket, És leszek néktek Atyátok, és ti lesztek fiaimmá, és leányaimmá, azt mondja a mindenható Úr.” 2 Kor 6:14-18.

Ismerjük a széles és a keskeny út példázatát is (Máté 7.13-29), ami – félreértés ne legyen – hívókról szól. A keskeny úton azok a hívők járnak, akik valóban bementek a szoros kapun (közösségre léptek Jézussal) és utána is a keskeny úton járnak (Jézusban, aki az út is). Ők az igaz hívők (bárányok), akik az ige szerint kevesen vannak, sokan vannak viszont az olyan (testies, képmutató, bűnben élő, vallásos) „hamis” hívők (kecskék) a gyülekezetekben, akik nincsenek beírva az Élet könyvébe, mint az igéből látjuk, mert az Úr nem ismeri őket. Ők azok, akik a széles kapun mentek be és a széles úton járnak és a végük – az Úr ítélete szerint – a kárhozat lesz, ha meg nem térnek.

Vannak olyan igaz hívők is természetesen, de nagyon kevesen, akik engedelmesek voltak az Úrnak és betöltötték a 2 Korinthus szerinti ígét és „kimentek közülük, elszakadtak tőlük” (a gyülekezetnek nevezett közösségtől). Vannak viszont olyanok is néhányan, akik nem voltak ilyen bátrak, akik bennmaradtak a gyülekezetben és gyötrődnek lelkükben, mint Lót Sodomában és nem látnak megoldást, míg az Úr hozzájuk is nem „küld angyalokat”, hogy kiragadják őket. Az Úr akarata legyen meg mindezekben.

Jézus a „Főpapi imájában” az egységért imádkozik:

„Mert ama beszédeket, amelyeket nékem adtál, ő nékik adtam; és **ők befogadták, és igazán megismerték, hogy én tőled jöttem ki, és elhitték, hogy te küldtél engem. Én ezekért könyörgök: nem a világért könyörgök, hanem azokért, akiket nékem adtál, mert a tiéd.** És az enyémeik mind a tiéd, és a tiéd az enyémeik: és megdicsőíttetem ő bennük. És nem vagyok többé e világon, de ők a világon vannak, én pedig te hozzád megyek. Szent Atyám, tartsd meg őket a te nevedben, **akiket nékem adtál, hogy egyek legyenek, mint mi!** Mikor velük voltam a világon, én megtartottam őket a te nevedben; akiket nékem adtál, megőriztem, és senki el nem vett közülük, csak a veszedelemnek fia, hogy az írás beteljesüljön. Most pedig te hozzád megyek; és ezeket beszélem a világon, hogy ők az én örömemet teljesen bírják ő magokban. Én a te ígéret nékik adtam; és a világ gyűlölte őket, mivelhogy nem e világból valók, amint hogy én sem e világból vagyok..... Hogy **mindnyájan egyek legyenek; amint te én bennem, Atyám, és én te benned, hogy ők is egyek legyenek mi bennünk:** hogy elhiggye a világ, hogy te küldtél engem.” János 17:8-14, 21.

Jézus itt az Atya és a Fiú egységét hozza fel példaként és ilyen egységet vár el minden igaz hívőtől, amikor az övéi egységéről beszél: **mindnyájan egyek ... te én bennem, én te benned, és ők is egyek legyenek mi bennünk.**

Visszatérve az elején mondottakra Jézus itt **nem elegyről, nem keveredésről beszél, hanem egy egymásban teljes mértékben feloldódó, szent egységről, amire csak az Övéi képesek a Krisztusban, a Szent Szellem által.**

Sok szó esik az egységről. Kérdés ezek után, hogy milyen és kiknek az egységről beszélünk és mi az egység jellemzője?

Ezek után láthatjuk, hogy az egység fogalma alatt nem gyülekezeteknek nevezett közösségek, felekezetek, egyházak formális egységét – valamiféle szervezeti egységet vagy demonstratív közös felvonulást, közös demonstrációt – kell értenünk, mert ez legfeljebb csak elegy (keverék) lehet, amit Isten nem kedvel. Jézus a szoros kapun átment és keskeny úton járó, az Atyában és Jézusban „feloldódó” és egymással a Szent Szellem által ugyanilyen mély egységben lévő, „kevés” igaz hívő Krisztusban való valódi egységéről beszél.

Természetesen, ha megtér valaki a kecskéből is lehet bárány, de ez nem tanítványképzés és lelki gondozás kérdése, hanem Isten természetfeletti, újjászülő munkájának eredménye. Ma sok minden – felekezeti korlátok, intézményes gyülekezetek, az igazság elleplezése és még sok más – mind az ellen hatnak, hogy az igaz hívők valódi egysége látható módon meg tudjon jelenni a világ előtt megdicsőítve Jézust.

Tudjuk, hogy Jézus szolgálatának része az is, hogy „megtisztítsa az Ő szérűjét” és ehhez „szórólapátot” használ. Ezért láthatjuk meg Isten munkájában a megrázásokat, összetörettetéseket, megalázásokat, gyülekezeti szervezetek szétbomlását, hogy az „igazak” és a „hamisak” szétválasztásra kerüljenek. Ő akarja ugyanis felépíteni az Ő Egyházát az „igazaknak” egy olyan egységében, amin a pokol kapui sem vesznek diadalmat. Ennek vagyunk tanúi mostanában, amiből lehet, hogy felületes szemlélődő számára csak zűrzavar látható. Azonban „Jézussal együtt felültetve a mennyekbe”, a menny magasságának perspektívából nézve az eseményeket, felfedezhetjük, hogy mit is cselekszik Isten valójában. Az Úr adjon az övéinek halló füleket és látó szemeket, hogy Vele együtt munkálkodjanak az Ő dicsőségére.

IGAZ VAGY HAMIS?

Ez egy felrázó írás, egyeseknek sokkoló is lehet: úgynevezett „kemény eledel”. Több kijelentést és ige-magyarázatot tartalmaz, amiknek komoly szellemi jelentőségük van, amiket „meg kell emésztetni”. A Sátánnak bizonyára nem tetszik, hogy a hívők tudomást szereznek megtévesztő munkájáról, ezért olvasás közben szellemi támadásokra is lehet számítani. Lassan haladva, a megértésre törekedve, közben imádkozva javaslom olvasását.

A „pozitív gondolkodás” szülőatyja nem Isten, hanem az ősellensége a Sátán. Már az első emberpár megkísértésekor is az volt a célja, hogy elhitesse Évával, hogy jó az, amire Isten azt mondta, hogy rossz. A Sátán ravasz beszéddel rávette Évát, hogy egyen a jó és rossz tudásának fájáról, amit Isten egyértelműen megtiltott. A „jó” és a „rossz” felcserélhetetlen isteni kategóriák. Isten döntötte el, hogy mi a jó és mi a rossz, ez nem a mi hatáskörünk:

„Jaj azoknak, akik a gonoszt (a rosszat) jónak mondják és a jót gonosznak; akik a sötétséget világossággá s a világosságot sötétséggé teszik,” Ézsaiás 5:20

Az utóbbi időben eléggé elterjedt „pozitív gondolkozásmód” a New Age terméke, ami sajnos eléggé megfertőzte sok hívő ember gondolkozását is. Isten ígéje hit, helyesen értelmezett bibliai igazságok és engedelmesség alapján működik. Ez nem egyeztethető össze a „pozitív gondolkodás” szemléletmódjával. Az Isten szelleme által írt Biblia egy kiegyensúlyozott és realista, de mégis állandóan reményt nyújtó írás. Folyamatosan párhuzamba állítva mutatja be mindig a jót és a rosszat – semmit sem takargatva, mint ahogyan azt a pozitív gondolkodás képviselői teszik a negatív dolgokkal. Ezzel együtt a Biblia mégsem negatív üzenet, hanem a lehető legpozitívabb örömet hordozója az egész világon. Nem csak a jó és a rossz ellentétpárt mutatja be, hanem minden esetben megoldási javaslatot is ad a győztes keresztyén élethez.

Fontos tudnunk, hogy a Szent Szellem azért küldetett a földre, és elsődleges munkája az, hogy ítéletet tegyen az igazság és a hamisság – a jó és a rossz (a bűn) – között. A Szent Szellem vezetésében járva nekünk ebből az alapállásból kell megvizsgálnunk mindent a mindennapi életünk során. Életbevágó kérdés, hogy egy hívő minden nap és minden alkalommal meghozzon egy döntést a jó és a rossz (az igaz és az igaztól eltérő hamis, azaz bűn) között. Attól függően, hogy gyakoroljuk-e egyáltalán a „minden dolog megvizsgálását” és elég érettek vagyunk-e arra, hogy el tudjuk dönteni az igaz és hamis közül, hogy melyik az igaz és azt válasszuk, az örök életünk függ ettől a döntéstől. Sok éves hívő tapasztalatom során szomorúan tapasztaltam, hogy a hívők mennyire naivak, hiszékenyek és alig rendelkeznek megkülönböztető képességgel. Elhiszik, hogy aki a Bibliából olvas fel igéket, vagy prédikálás közben Jézus nevét emlegeti, az a személy már biztosan igaz szolgája az Úrnak. Azt kell azonban mondanunk, hogy ez messzemenően nem így van, mert a Sátán sok ige kicsavarása által sok hamis elgondolással fertőzi meg Isten népét. Az ige igazsága alapján azt is egy-

értelműen kijelenthetjük – és ez sokak számára sokkoló lesz –, hogy a hamisak vannak többen és az igazak a kevesebben. Szeretnék erre néhány ígét megerősítésként felhozni, hogy a hívők megbarátkozhassanak ezzel a gondolattal:

- „sokan jönnek az én nevemben”és sokakat elhitetnek”, (Máté 24:5)
- „sok hamis próféta támad és sokakat elhitetnek”, (Máté 24:11)
- „sokan mondják majd nékem ama napon”....., (Máté 7.22.)
- „tágas az a kapu és széles az az út, amely a veszedelemre visz, és sokan vannak, akik azon járnak”, (Máté 7.13), ezzel szemben
- szoros az a kapu és keskeny az az út, amely az életre visz, és kevesen vannak, akik megtalálják azt, (Máté 7.14)

Jézus az utolsó idők legnagyobb veszélyére figyelmeztet, amikor a sok hitető hamis próféta megjelenéséről beszél.

„Őrizkedjete pedig a hamis prófétáktól, akik juhoknak ruhájában jönnek hozzátok, de belől ragadozó farkasok. Gyümölcseikről ismeritek meg őket.” Máté 7:15-16

*„Meglássátok, hogy el ne hitessenek benneteket: mert **sokan** jönnek el az én nevemben, kik ezt mondják: Én vagyok; és: Az idő elközelgett; ne menjete azért utánuk.” Lukács 21:8*

„Az utolsó időben némelyek elszakadnak a hittől, és hitető, gonosz lelkek tanításaira hallgatnak”. 1 Timóteus 4.1.

Gondoljunk Izrael történetére, ami példaképpen íródott meg a mi tanulságunkra. Amikor Akháb király idején Izrael mély bálványimádásba süllyedt, a felesége, Jezabel kiirtotta az összes igaz prófétát, akiket utolért. A Kármel-hegyi emlékezetes összemérettetésben Illés, aki egyedül maradt Isten prófétái közül az igaz Isten nevében 450 Baál prófétával szállt szembe.

Hasonló helyzetet látunk, amikor Akháb és Josafát király a szíriaiak elleni háború előtt kikérik az Úr tanácsát:

*„És monda Josafát az Izráel királyának: Kérdezősködjél még ma az Úr beszéde után. És összegyűjti az Izráel királya a prófétákat, közel négyszáz férfiút, és monda nékik: Elmenjek-e Rámoth Gileád ellen hadba, vagy elhagyjam? És mondának: Menj fel; mert az Úr kezébe adja azt a királynak. És monda Josafát: Nincs itt már több prófétája az Úrnak, hogy attól is tudakozódhatnánk? És monda az Izráel királya Josafátnak: **Még van egy férfiú, aki által megkérdezhetjük az Urat, Mikeás, a Jemla fia; de én gyűlölöm őt, mert soha nem jövendöl nékem jót, hanem mindig csak rosszat.** És monda Josafát: Ne beszéljen így a király!” 1 Kir. 22:5-8*

Mindkét történet végeredménye az, hogy Isten az *egy* igaz mellett tesz bizonyosságot a 400 hamissal szemben. Keresztelő János, aki Illés szellemével jött el, szintén egyedül szállt szembe a sok farizeussal és írástudóval.

Érzékelhető-e ezekből a számokból, hogy mennyire *sok* a sok és mennyire *kevés* a kevés? A fenti példákból láthatjuk, hogy válságos, kritikus időkben ez az arány lehet 400 az 1-hez is! A Jézus visszajövele előtt elég nyomorúságos, válságos idők lesznek!

Az ígét vizsgálgatva felfedezhetjük, hogy a *hamis* szinte minden területen megjelenik a gyülekezetekben: hamis szolgálok, hamis üzenetek és hamis szellemek.

Hamis szolgálok

- hamis krisztusok, hamis próféták,

„hamis Krisztusok és hamis próféták támadnak, és nagy jeleket és csodákat tesznek, annyira, hogy elhitessék, ha lehet, a választottakat is.” Máté 24:24

- hamis apostolok,

„Mert az ilyenek hamis apostolok, álnok munkások, akik a Krisztus apostolaivá változtatják át magukat.” 2 Korintus 11:13

„.... megkísértetted azokat, akik apostoloknak mondják magukat, holott nem azok, és hazugoknak (hamisaknak) találtad őket;” Jelenések 2:2

- hamis tanítók,

„... ti köztetek is lesznek hamis tanítók, akik veszedelmes eretnekségeket fognak becsempészni, és az Urat, aki megváltotta őket, megtagadván, önmagokra hirtelen való veszedelmet hoznak. És sokan fogják követni azoknak romlottságát; akik miatt az igazság útja káromoltatni fog.” 2 Péter 2:1.2

- hamis (hűtlen) pásztorok,

„A papok nem mondták: Hol van az Úr? A törvény magyarázóit nem ismertek engem, és a pásztorok hűtlenekké lettek hozzám, a próféták pedig a Baál által prófétáltak, és azok után jártak, akik tehetetlenek.” Jeremiás 2:8

Jézus azt mondta a Máté 1.18-ban, hogy **Én** építem fel az **Én** egyházamat. Ő a tulajdonos, Ő a király, Ő a fej, Ő a vezető is a Szent Szellem által:

„Ő minden mindenkben” (Kolossé 3.11).

Többször hallottam **pásztoroktól** az elmúlt években a következő kifejezést: ‘az **én** gyülekezetem’. Ez jól jelzi a pásztorok gondolkozását. Ő a tulajdonos, ő a király (sokaknak Dávid király a példaképe) és ő a vezető is. Ő valójában egy **hamis** pásztor, mert az egész gyülekezetet a saját tulajdonának tekinti: a pásztor Isten helyébe lép. A hívők nem az alattvalói (alávetettjei) neki, mert „mindnyájan testvérek vagytok” – mondja az ige.

*„Ti pedig ne hívassátok magatokat Mesternek (úrnak), mert egy a ti Mesteretek, a Krisztus; ti pedig **mindnyájan testvérek vagytok**. Atyátoknak se hívjatok senkit e földön; mert egy a ti Atyátok, aki a mennyben van.” Máté 23:8-9*

*„Jézus pedig magához szólítván őket, monda nékik: Tudjátok, hogy azok, akik a pogányok között fejedelmeknek tartatnak, **uralkodnak felettük**, és az ő **nagyjaik** hatalmaskodnak rajtok. **De nem így lesz közöttetek; hanem, aki nagy akar lenni közöttetek, az legyen a ti szolgátok;**” Márk 10:42-43*

- **hamis** evangélisták, akik más (**hamis**) evangéliumot hirdetnek,

*„Csodálkozom, hogy Attól, aki titeket Krisztus kegyelme által elhívott, ily hamar **más evangéliumra** hajlotok. Holott nincs más; de **némelyek zavarnak titeket, és el akarják fordítani a Krisztus evangéliumát.**” Gal. 1:6-7*

- **hamis** atyafiak,

*„Gyakorta való utazásban, veszedelemben folyó vizeken, veszedelemben rablók közt, veszedelemben népem között, veszedelemben **hamis atyafiak** közt;” 2 Kor. 11:26*

*„Tudniillik a belopózkodott **hamis atyafiakért**, akik alattomban közénk jöttek, hogy kikémleljék a mi szabadságunkat, mellyel bírnunk a Krisztus Jézusban, hogy minket szolgákká tegyenek.” Gal. 2:4*

Hamis üzenetek és hamis szellemek

Sok hamis szolgáló az igével manipulálva eltorzítja az ige üzenetét. Sok embert akarnak magukhoz vonzani, ezért az embereknek tetsző, „pozitív üzeneteket” prédikálnak, az ezt támogató hamis szellemek által. Jól érzékeli ezt a következő ige:

*„Félek azonban, hogy **amiként a kígyó a maga álnokságával megcsalta Évát**, akként a ti gondolataitok is megrontatnak és eltávolodnak a Krisztus iránt való egyenességtől. Mert hogyha az, aki jó, **más Jézust prédikál**, akit nem prédikáltunk, vagy más szellemet vesztek, amit nem vettetek, vagy **más evangéliumot**, amit be nem fogadtatok, **szépen eltűrnétek.**” 2 Korintus 11:3-4*

Ezzel a sok hamissággal kell szembenézni az Ő általa küldött kevés Isten emberének. Akiket az Úr küld, azok igaz szolgák, akik nem emberek akaratát és emberek tetszését keresik, hanem Jézus Krisztus fősege alatt, a Szent Szellem vezetése alapján az igazság és a szentség útján járnak, és csak Neki szolgálnak.

Aki befogadta Őt az nem kerülheti ki a megítélés (igaz-hamis) felelősségét és azt a szellemi harcot, amit az Ő akaratával összhangban meg kell vívnia. Kérdés, hogy te melyik oldalon állsz? Nincs középút, két lehetőség van: igaz vagy hamis, jó vagy rossz. Vagy Krisztus, az igazság „keskeny útját”, vagy a világ „széles útját” járjuk.

Érezzük már annak a fontosságát, hogy miért mondja az ige, hogy mindent megvizsgáljatok, és csak a jót (az igazat) tartsátok meg?

Érezzük már annak fontosságát, hogy miért fontos a hívőknek személy szerint mindenkinek eljutni a nagykorúságra? Azért, hogy rendelkezzenek azzal a megkülönböztető képességgel, ami megóvhatja őket a megtévesztéstől, a hamisság csapdájába eséstől.

Ne gondolja senki, hogy ő megtéveszthetetlen! Mindenki megtéveszthető, ha nem elég éber. „Vigyázzatok, hogy el ne hitessenek benneteket!” Ezt igaz hívőknek mondja Jézus.

Sok hamis próféta jön és „elhitetik, ha lehet a választottakat is!” Amikor 400 hamis szolgáló áll szemben veled, szilárdan kiállsz az Úr igazsága mellett egyedül is, mint Illés és Mikeás? Ez az utolsó idők kihívása a hívők felé! Ne ringassuk magunkat álmvilágban, ideje felébredni mindenkinek! Ma nem a világból kell a hívőknek az ébredést várni, amikor maguk is alszanak. Először a hívőknek kell felébredni és megtisztítani magukat, hogy Isten igaz népe legyenek, akire a világ sóvárogva vár.

Ma nem sok valós eredménye van a felhígított (csupa jót ígérő) **más (hamis) evangélium** hirdetésének. Isten egyik embere mondta: „a világ nem Krisztust utasítja el, hanem azt, amit a hívők Krisztus nevében bemutatnak neki”. Ma nincs igazán hiteles evangélium hirdetés és kevés a hiteles, megélt keresztyén élet. Legelőször ezeken kell változtatnunk: hiteles keresztyén életbizonyosságok és ezzel összhangban lévő tiszta evangélium hirdetése.

Mindenki kívülről tudja a János 3.16-ot, ami sokszor elhangzik „evangélium” hirdetéskor:

„Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hisz ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” – és itt megáll a hamis evangélista, mert csak jót akar hirdetni a világnak.

Egy ilyen „languos” üzenetre nem sok világi ember válaszol. Ha azonban egy *igazi* evangélista kihirdeti az igeszakasz többi részét is (ettől teljes az üzenet), amit mindenki igyekszik elhagyni, akkor az emberek nem tudnak közömbösek maradni:

„Mert nem azért küldte az Isten az ő Fiát a világra, hogy kárhoztassa a világot, hanem hogy megtartasson a világ általa. Aki hiszen ő benne, el nem kárhozik; **aki pedig nem hisz, immár elkárhozott, mivelhogy nem hitt az Isten egyszülött Fiának nevében.** Ez pedig a kárhoztatás, hogy a világosság e világra jött, és az emberek inkább szerették a sötétséget, mint a világosságot; mert az ő cselekedeteik gonoszak voltak. Mert **minden, aki hamisan cselekszik, gyűlöli a világosságot és nem megy a világosságra, hogy az ő cselekedetei fel ne fedessenek;** Aki pedig az igazságot cselekszi, az a világosságra megy, hogy az ő cselekedetei nyilvánvalókká legyenek, hogy Isten szerint való cselekedetek.” János 3:17-21

Ki hallott az elmúlt évek során olyan evangélium hirdetést, ahol ezt a teljes igeszakaszt felolvasták volna és kihirdették volna azt is, hogy

„aki pedig nem hisz immár elkárhozott, mivelhogy nem hitt az Isten egyszülött Fiának nevében!”

A teljes evangélium kihirdetése bátorságot igényel, mert ez a második rész haragra ingerli az embereket és adott esetben az evangélista veszélybe is kerülhet.

A *hamisság* további területe a „gyülekezetek”. Ne lepődjön meg rajta senki, de van „hamis gyülekezet” is, nem is kevés! Attól, hogy egy közösség „gyülekezetnek” nevezi magát, az még egyáltalán nem jelenti azt, hogy ők egy *igaz gyülekezet*. Az ige beszél az „igazak gyülekezetéről”, van tehát „gonoszok (hamisak) gyülekezete”, *hamis gyülekezet* is.

„Azért nem állhatnak meg a gonoszok az ítéletben; sem a bűnösök az igazak gyülekezetében.” Zsoltár 1:5

Az igaz gyülekezet az, amelyik megítéli a gonoszt (a bűnt) és nem tűri meg maga között, csak a szentséget. A bűn megtűrése a gyülekezetben *bűnrészessé* teszi azokat, akik tudnak róla, de nem tesznek semmit! (Jelenések 18.4)

Ha a gyülekezet nem gyakorolja a bűn megítélését és nem távolítja el maga közül, akkor csak idő kérdése, hogy a „kis kovász az egész tésztát megposhassza” és a gyülekezet rövid időn belül az igazak gyülekezetéből a bűnösök, gonoszok gyülekezetévé változik. Ha marad még néhány igaz ember a gonoszok gyülekezetében, akkor az igaznak nem lehet maradása, sem pedig „szolgálat” a gonoszok között.

Két lehetőség van:

- vagy kirekesztik őket, mert a fény zavarja a sötétséget,
- vagy ők „mennek ki közülük”.

„Ezeket beszéltem néktek, hogy meg ne botránkozzatok. **A gyülekezetekből kirekesztenek titeket; sőt jön idő, hogy aki öldököl titeket, mind azt hiszi, hogy isteni tiszteletet cselekszik. És ezeket azért cselekszik veletek, mert nem ismerték meg az Atyát, sem engem.**” János 16:1-4.

„**mi szövetsége van igazságnak és hamisságnak? vagy mi közössége a világosságnak a sötéttséggel? És mi egyezsége Krisztusnak Béliállal? ti az élő Istennek temploma vagytok, amint az Isten mondotta: Lakozom bennük és közöttük járok; és leszek nékik Istenük, és ők én népem lesznek. Annak okáért menjetek ki közülük, és szakadjatok el, azt mondja az Úr, és tisztátalant ne illessetek; és én magamhoz fogadlak titeket, És leszek néktek Atyátok, és ti lesztek fiaimmá, és leányaimmá, azt mondja a mindenható Úr.**” 2 Korintus 6:14-18

Kedves Barátom!

Ha mindezeket figyelembe véve nincs Istenfélelem benned, akkor attól tartok nem mentél át a *szoros kapun*, és valószínű, hogy nem is a „keskeny úton” jársz, ami azt jelenti, hogy valószínűleg egy „hamis gyülekezet” tagja vagy. Ha így van, akkor nagy veszélyben vagy. A Jelenések könyvében hét gyülekezetről prófétál János apostol és hatot az Úr megtérésre szólít fel. Még nem késő. Ha ezek után bizonytalan vagy az üdvösségedet illetően, akkor tarts teljes bűnbánatot és add oda magad teljesen az Úrnak, így te is a győztesek közé tartozhatsz. Ha bizonyosságod van, hogy az igazságban jársz, de mindenki azt mondja körülötted, még a vezető(k) is, hogy ez törvénykezés, nem szabad ítélkezni („ne ítélj, hogy ne ítéltess”), mert bíznod kell a vezetőkben, akkor ez a biztos jele annak, hogy hamis szolgálóknak vagy kiszolgáltatva, hamis gyülekezetben és hamis atyafiak között vagy.

Az ige erre azt mondja, hogy „menjetek ki közülük”, mert Isten előtt utálatos az elegy, a keveredés.

Isten szent és igaz és Ő a kevés szenttel és igazzal vállal közösséget, ha a sok hamis dolog miatt elhagyják a gyülekezetnek nevezett közösségüket.

Mi a helyzet a sokat emlegetett „*el ne hagyjuk a magunk gyülekezetét*” igével? (Zsidó 10.25). Sokan félremagyarázzák ezt az igét és a „gyülekezetből” távozni akaró hívőket kárhoztatás alá helyezik. Az ige értelmezése szerint Istennek minden településen csak egyetlen igaz gyülekezete van, és aki azt elhagyja, az azt jelenti, hogy visszamegy a világba. Ettől óv ez az ige. A mi esetünkben azonban egyáltalán nem erről van szó! Egy igaz hívő Istennek engedelmeskedve köteles távozni egy hamis gyülekezetből. A „hamis gyülekezetből” kijövő kevés hívővel Isten vele lesz és ők lesznek az „igazak gyülekezete” akkor is, ha csupán ketten-hárman jönnek is össze az Úr nevében:

„**leszek néktek Atyátok, és ti lesztek fiaimmá, és leányaimmá, azt mondja a mindenható Úr.**” (2 Kor 6:18)

Kedves Barátom!

Az Szent Szellem a szentség és az igazság szelleme! Ő azért küldetett, hogy megítélje a bűnt (a hamisságot). Jézus, aki az igazság, a Szent Szellemmel együtt munkálkodik. Ha valamely gyülekezet rosszul értelmezett emberbaráti szeretetből adódóan, nem gyakorolja a bűn megítélését, sőt már nem is beszélnek bűnről, onnan a Szent Szellem el fog távozni, Jézussal együtt(!), mert nem vállalhatnak közösséget a hamissággal, a bűnnel. Az ilyen közösség „hamis gyülekezetté”, *paráznává* válik és Isten a tévelygés szellemét bocsátja rájuk, ami Isten ítélete, mert jobban szerették a hamisságot, mint az igazságot. Ha ennek ellenére – tévelygésükből adódóan – továbbra is igényt tartanak a Szent Szellem munkájára, akkor jönni fognak olyan *hamis szellemek*, amik *hamis jeleket és csodákat* fognak tenni. Nem szabad, hogy ez megtévesszen bennünket! Ennek eredményeként olyan furcsa szellemi megnyilvánulások leszünk tanúi, amik egyáltalán nem nevezhetők szentnek, de sokakat becsapnak.

Isten az Ő ítéletét megrázásokkal, próbákkal, hitető szellemek és hamis szolgálók küldésével először az Egyházon kezdi. Ez már elkezdődött. Ezt egyetlen gyülekezet sem kerülheti el. Isten végzi az igaz és hamis szétválasztásának munkáját. Isten akarta az, hogy elválasztásra kerüljön a hamis az igaztól, mert csak így lehet szeplő és sömörködés mentes a Menyasszony, akiért Jézus visszajön. A hamisak (gonoszok) gyülekezete létszám szerint **nagy** lesz, a *nagy parázna*, mert *sokan* járnak a „széles úton”. Látható szinten ez a gyülekezet virágozni fog, mert az emberek vágyait szolgálja ki, ezért ez ne tévesszen meg bennünket! A megtévesztéstől egyedül az igazság szeretete, a megalkuvásmentes engedelmisség és az Úr akarataiban való járás ment meg minket. Méltóképpen készülünk az Úr visszajövetelére? Itt az ideje a szentek „fehér ruháján” való munkálkodásnak, ami a „szentek igazságos cselekedete”.

„Bizonyságul hívom ellenetek ma a mennyet és a földet, hogy az életet és a halált adtam előttökbe, az áldást és az átkot: válaszd azért az életet, hogy élhess mind te, mind a te magod;” 5 Mózes 30:19

Egy személyes bizonyosság, ami tanulságunkra szolgálhat:

Évekkel ezelőtt Svájcba kellett mennem szolgálati útra a vállalatától. Felvettem az „úti ellátmányt”, akkor még papírpénzben: 4 vagy 5 db 100 CHF (svájci frank) értékű papírpénzt. Fizettem belőle a szállodában, helyi közlekedést, kizárólag hivatalos helyeken. Hazajöveletem után elszámolni mentem a pénztárhoz és akkor ért a meglepetés. A visszahozott kisebb címletű papírpénzeket (50, 20, 10 CHF) a pénztáros hölgy alátolta egy UV fénnel világító lámpának és közölte, hogy 1 db 20 CHF hamis. Nagyon meglepődtem és mérges lettem. Nem lett rendőrségi ügy belőle, mert nem feltételezték, hogy én vagyok a pénz-hamisító. Én a hamisítás vesztese voltam, a kárvallott. Sokat tanított az Úr később ebből nekem. Megőriztem a hamis 20 CHF-ot és felhasználtam a gyülekezetben oktatási eszköznek. Körbeadtam és kértem a hívő testvéreket, hogy vizsgálják meg jól és mondjanak véleményt róla. Senki sem tudott semmi érdemlegeset mondani, de az igazságot főleg nem. Végül elárultam, hogy ez egy hamis pénz, annak ellenére, hogy megdöbbenően igaznak látszik. Fontos tud-

nunk, hogy akármennyire is tökéletes egy hamisítvány, annak a valós értéke NULLA: értéktelen. Lehet, hogy orgazdák megveszik 50%-os áron, hogy becsapjanak vele embereket, de ez nem Isten módszere. Ha valaki tudatosan becsap hamis pénzzel másokat, azt a törvény bünteti. Így van ez a hamis dolgokkal is a hívő emberek életében is, mert Isten, mint igaz Bíró is hasonlóan ítéli meg ezeket.

Sok hamis pénz van forgalomban nap-mint nap a világon és néha napvilágra kerülnek hamisítványok és lebuknak a hamisítók, de a sok hamis pénz előtt sok ember kezén keresztül megy, és mindenki azt hiszi róla, hogy igazi. Ha azonban egy szakember kezébe kerül, aki a rendelkezésre álló eszközzel (UV lámpa) és kellő szakismerettel megvizsgálja, hamar felfedezi a hamis pénzt. A pénzhamisító tulajdonképpen egy hitető, akinek az a feladata, hogy elhitesse másokkal a hamisról, hogy az igazi. Lehet viszont egy igazi pénz is sérült (pl. beszakadt), azt még a bank és a posta is becseréli. Nem kell tökéleteseknek lennünk, lehetünk sérültek, de semmiképpen sem hamisak! Ha nem akarunk kárt szenvedni, akkor használnunk kell nekünk is a „vizsgáló készülékünket”, a Bibliát, a Szent Szellem világosságával átvilágítva minden dolgot, hogy leleplezzük a hamisítványokat.

Sok hamis szolgáló, üzenet és szellem munkálkodik mindenhol a gyülekezetekben és sok ember azt hiszi róluk, hogy igazak és sokakat elhitetnek. Mindenkinek van ugyan vizsgáló készüléke (Biblia), de ha nem vizsgálja meg a dolgokat a Szent Szellem világosságánál „gyakorlott érzéssel” (Zsidó 5.14), akkor sokan a hamisítók kárvallottjai lesznek. Ettől akarja Jézus megóvni az Övéit és ezért akarja, hogy mielőbb eljusson mindenki az érettségre, hogy különbséget tudjon tenni a jó és a rossz, az igaz és a hamis között. Ha pedig kiderül a csalás, akkor tudnunk kell, hogy csaló és mindaz, amit képvisel teljesen értéktelen és az ilyen embertől meneküljünk el: „ne is illessük őket”!

Itt az ideje, hogy mindenki elővegye az „UV lámpáját” (Biblia), és annak fényénél (a Szent Szellem világossága) mindent megvizsgáljon, ezt az írást is, hogy így vannak-e ezek? Gyakorolni kell a megvizsgálást és döntést kell hozni: igaz vagy hamis?

IGAZSÁGBAN JÁRÁS VAGY TÉVELYGÉS

A „tévelygésre” az eredeti görögben a „plané” szó szerepel, ami *bolyongást, eltévedést, bizonytalanságot, csalást, félrevezetést* jelent.

Jézus maga az igazság és a testté lett Ige. Azt mondta a farizeusoknak, akik kívülről ismerték ugyan az Írásokat, de Jézust, aki maga volt az IGAZSÁG, mégsem ismerték fel:

„...Tévelyegtek, mivelhogy nem ismeritek sem az írásokat, sem az Istennek hatalmát.” Máté 22:29

Elég kemény megállapítás volt ez Jézus részéről az írásokat kívülről ismerő farizeusokkal szemben. A *tévelygés* tehát

- egyrészt azt jelenti, hogy jóllehet ismerhetjük kívülről az egész Bibliát, de az igazságot – Jézus Krisztust – akiről az egész Biblia szól, mégsem ismerjük meg személyesen.
- Másrészt, ha nem ismerjük Istennek azt a hatalmát, amivel Jézus is szolgált, amit a farizeusok sem ismertek, akkor mi is tévelygünk:

„Mert úgy tanítja őket, mint akinek hatalma van, és nem úgy, mint az írástudók.”
Máté 7:29

Ez azt is jelenti, hogy ha tévelygünk, akkor nem az igazság útján járunk, nem Jézusban vagyunk.

János apostol a maga egyszerűségével és gyakorlatiasságával a következőképpen beszél erről:

„Ti az Istentől vagytok fiacskáim, Azok a világból valók; azért a világ szerint beszélnek, és a világ hallgat rájuk. Mi az Istentől vagyunk: aki ismeri az Istent, hallgat reánk, aki nincsen az Istentől, nem hallgat reánk. Erről ismerjük meg az igazságnak szellemét és a tévelygésnek szellemét.” 1 János 4:4-6

Ebből az is látszik, hogy itt nem egyszerűen csak igék ismeretéről – információkról – van szó, hanem szellemi dolgokról, két – egymástól jól megkülönböztethető – szellemről; az *igazság szelleméről* és a *tévelygés szelleméről*.

Az Istentől távol lévő világi emberek teljes sötétségben és tévelygésben élnek, de vannak hívők és nem is kevesen, akik valamelyest elszakadtak ugyan a világtól, de *valójában mégis világias, testies módon élnek és ezért ők is tévelygésben vannak*. Ilyen emberekről beszél Péter apostol, amikor a következőket mondja:

„Ezek **víztelen kútforrások, szél által hánnyatott fellegek**, akiknek a sötétség homálya van fenntartva örökre. Mert **hiábavalóság kevély szavait szólván, testi kívánsággal**, bujálkodással **elhitetik azokat, akik valóban elszakadtak a tévelygésben élőktől**, Szabadságot ígervén azoknak, holott ők magok a romlottság szolgái; mert akit valaki legyőzött, az annak szolgájává lett.” 2 Péter 2:17-19

„(Pál apostolról mondja) Szinte minden levelében is, amikor ezekről beszél azokban; amelyekben vannak némely nehezen érthető dolgok, amiket **a tudatlanok és állhatatlanok elcsúrnak-csavarnak, mint egyéb írásokat is, a magok vesztére**. Ti azért szerettem előre tudván ezt, **őrizkedjétek, hogy az istentelenek tévelygéseitől elragadtatva, a saját erősségeitől ki ne essetek**; hanem **növekedjétek a kegyelemben és a mi Urunknak és megtartó Jézus Krisztusunknak ismeretében**. Néki legyen dicsőség, mind most, mind örökkön-örökké.” Ámen. 2 Péter 3:16-18.

Itt azt látjuk, hogy vannak nem becsületes hívő emberek, akik betű szerint ismerik ugyan az ígét, de ahogyan a farizeusok így ők sem értették meg igazán. Isten igazságát, Jézus Krisztust nem ismerték meg a maga valóságában, még akkor sem, ha sok mindent az Ő nevében tesznek. Sokszor saját érdekükben, szándékosan félreértelmeznek dolgokat (csúrik, csavarják az ígét) és ez által saját vesztüket munkálják, de ez által másokat is félrevezetnek. Védekezéséül az apostol azt ajánlja a hívőknek, hogy

- tartsák távol magukat (őrizkedjenek) az ilyenektől,
- és arra bátorítja az igaz hívőket, hogy
 - o ne essenek ki a saját erősségeikből,
 - o növekedjenek a kegyelemben és
 - o a megtartó Úr Jézus ismeretében.

A tévelygést illetően azokat a hívőket fenyegeti legnagyobb veszély, akik még „gyermekek” a hitben és ezért könnyen el lehet hitetni őket – el lehet téríteni őket az igazságtól – minden jól hangzó tanítással, amit a „viszkető fülük” szívesen hallgat.

Jézus maga is sokat volt kénytelen vitatkozni az őt állandóan kísértő és támadó farizeusokkal és tanítványait különösen óvta a tévelygő farizeusok tanításától. Jézus a mennybemenetele után azért adott maga helyett öt szolgálati ajándékot az egyháznak, hogy a hívőket érettségre juttassák és megóvják az *álnok* (nem becsületes) emberek rájuk leselkedő *ravaszágától*, a különböző – *ide, oda dobáló* – *tanítások* általi meg tévesztéseiktől.

„És **Ő adott némelyeket apostolokul, némelyeket prófétául, némelyeket evangélistául, némelyeket pedig pásztorokul és tanítókul**: A szentek tökéletesítése céljából szolgálat munkájára, a Krisztus testének építésére: **Míg eljutunk mindnyájan az Isten Fiában való hitnek és az Ő megismerésének egységére, érett férfiúságra, a Krisztus teljességével ékeskedő kornak mértékére**: **Hogy többé ne legyünk gyermekek**, kiket

ide s tova hány a hab és hajt a tanításnak akármilyen szele, az embereknek álnoksága által, a tévelygés ravaszságához való csalárdság által;” Efézus 4.11-13

Látjuk, hogy az ördög is munkálkodik. Gondoskodik róla, hogy folyamatosan legyenek álnok, csalárd, *hamis szolgálók (apostolok, próféták, tanítók, pásztorok...)*, akik a farizeusokhoz hasonlóan „vak vezérek”, „meszelt sírok”, akik el akarják hitetni (eltévelyíteni), ha lehet az igaz hívőket, választottakat is.

Hogyan lehetséges ez egyáltalán?

Nagyon egyszerűen!

Amikor megtérünk, akkor hátat fordítunk a világnak és a halálba adjuk a testünket a kívánságaival együtt. Ez egy döntés, amivel kezdetét veszi egy folyamat az életünkben, ami a szellem és a test folyamatos, egymás elleni harca. A kezdeti „csecsemőkorban” – a testies dolgokon keresztül – még könnyebben kísérthetők vagyunk, de az óemberünk később is hajlamos marad a test kívánságainak engedni és a hívők könnyen visszacsúszhatnak egy testiességbe, ha az érzéseiknek és a kívánságaiknak engednek.

Ez a visszacsúszás játszódott le a Galáciaiban élő hívőknél is:

„Ennyire **esztelenek vagytok?** Amit Szellemben kezdtetek el, most testben fejeznétek be?” Gal. 3:3

Időre van szükség és egy érettségre elvívó felkészítő szolgálatra, hogy ne lehessen könnyen *megtéveszteni, eltévelyíteni* bennünket.

Tisztán kell látnunk, hogy *a Sátán*, aki egy gonosz szellemi lény, *a világ fejedelme (ura)*, aki *a test vágyain, az érzéseken keresztül hat az emberekre*. Ezért próbálja a testiesség állapotában tartani a hívőket, sőt a már szellemben járó hívőket is visszahúzni a testiesség állapotába – kellemes érzéseket és vágyat keltve bennük – megszeretve velük a jó érzések állandó keresését. Tudjuk azonban, hogy érzéki **test nem öröklí Isten országát!** Ezt a Sátán is nagyon jól tudja és pontosan ezen keresztül igyekszik megragadni, testiességben tartani a hívőket, és ez által elhitetni őket még akkor is, amikor azt gondolják, hogy nagyon szellemiek. Erről az állapotról ír Pál apostol a korinthusi hívőknek:

„... mindenben **meggazdagodtatok** ő benne, **minden beszédben és minden ismeretben**, Amint megerősítettet ti bennetek a Krisztus felől való bizonyágtétel. Úgy, hogy **semmi kegyelmi ajándék nélkül nem szűkölködtök**, várván a mi Urunk Jézus Krisztusnak megjelenését,” 1 Kor 1:5-7

„**Mi pedig nem e világnak szellemét vettük**, hanem az **Istenből való Szellemet**; hogy megismerjük azokat, amiket Isten ajándékozott nekünk. Ezeket prédikáljuk is, nem oly beszédekkel, melyekre emberi bölcsesség tanít, hanem amelyekre a Szent Szellem tanít; **szellemihez szellemi szabván**. **Érzéki (testies) ember pedig nem foghatja**

meg az Isten Szellemének dolgait: mert bolondságok néki; **meg sem értheti,** mivel-hogy szellemiképpen ítéltetnek meg.” 1Kor. 2:12-14

„Én sem szólhattam néktek, atyámfiak, mint szellemieknek, hanem mint **testieknek, mint a Krisztusban kisdedeknek.** Tejnek italával tápláltalak titeket és nem kemény eledellel, mert még nem bírtatok volna meg, sőt még most sem bírjátok meg: Mert **még testiek vagytok; mert amikor irigykedés, versengés és visszavonás van közte-tek, vajon nem testiek vagytok-e és nem (testi) ember szerint jártok-e?**” 1Kor. 3:1-3

Mi hívők sokszor nagyon naiv és hiszékeny emberek vagyunk és el sem tudjuk képzelni, hogy ilyenek előfordulhatnak közöttünk, ezért fel sem merül bennünk a kérdés, hogy meg kellene vizsgálni és meg kellene ítélni minden szolgálót, még akkor is (főleg akkor), ha bővülködnek a kegyelmi ajándékokban (prófétálás, gyógyítás...) és apostolnak, prófétáknak mondják magukat és nagy hírnévnek örvendenek.

Jézus azért dicsérte meg a Jelenések könyvében az efézusi gyülekezetet, mert ők bizony megpróbálták azokat, akik apostoloknak mondták magukat és hazugoknak találták őket:

„Tudom a te dolgaidat, és a te fáradságodat és tűréseidet, és hogy *a gonoszokat nem szenvedheted, és megkísértetted azokat, akik apostoloknak mondják magukat, holott nem azok,* és hazugoknak talátlad őket;” Jelenések 2:2

Látjuk tehát, hogy amikor tévelygésről beszél az ige, akkor nem egy gyülekezeten kívüli világi dologról van szó, hanem a gyülekezet belső életét meghatározó nagyon is valóságos dolgokról. Nem kívülről jövő, hazugságokat hirdető és „ördög szarvakat viselő” kegyetlen, durva emberek kell tehát felismerniük a hívőknek. Az nagyon könnyű lenne és az ilyenek senkit sem tévesztenének meg. Az ördög ennél sokkal ravaszabb! A gonosz valóságosnak és nagyon is hihetőnek álcázza az ő szolgálóit – ahogyan az ige is beszél róla – „báránybőrbe bújtatja a hamis farkasokat”, akik az ígét szólják Jézus nevében, sőt szellemi dolgokat is cselekednek. Ezek az emberek külsőleg sokszor aranyos, kedves, mosolygós, alázatosnak tűnő („báránybőrt” viselő) emberek, akik a hívők között vannak és szolgálnak. Így már veszélyes a dolog? Igen! Be kell látnunk, hogy nagyon is veszélyes, olyannyira, hogy az ige szerint képesek meg tévesztetni, ha lehet még a „választottakat” – újjászületett hívőket – is!

Valódi érettségre és szellemi megkülönböztető képességre (szellemek megkülönböztetésének ajándékára) van szükség ahhoz, hogy meg lehessen különböztetni a hamisat az igaztól. Itt nem csak az *ige igazságát* kell tudni megkülönböztetni a hamisságtól, hanem az igazi (krisztusi) és a hamis (világi: antikrisztusi) *szellemet* is. Isten, aki az igazság szelleme nem vállal közösséget a hamissággal és a hamis szellemmel, ezért ezeket szét akarja választani, mert ezek nem lehetnek egységben, mert a hamisság nem fér össze Isten természetével. Sokszor egy szolgálat alapján közvetlenül nem is lehet felismerni ezeket, hanem csak a szellemek megkülönböztetése és a gyümölcsök (életük, jellemük, szolgálatuk eredménye) alapján.

„Menjetek be a szoros kapun. Mert *tágas az a kapu és széles az az út, amely a veszedelemre visz, és sokan vannak, akik azon járnak.* Mert szoros az a kapu és keskeny az az út, amely az életre visz, és kevesen vannak, akik megtalálják azt. **Őrizkedjete pedig a hamis prófétáktól, akik juhoknak ruhájában jönnek hozzátok, de belül ragadozó farkasok.** Gyümölcsseikről ismeritek meg őket. ... Nem teremhet jó fa rossz gyümölcsöt; romlott fa sem teremhet jó gyümölcsöt. Minden fa, amely nem terem jó gyümölcsöt, kivágattatik és tűzre vettetik. ... **Nem minden, aki ezt mondja nékem: Uram! Uram! megy be a mennyek országába; hanem aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát.** Sokan mondják majd nékem ama napon: Uram! Uram! **nem a te nevedben prófétáltunk-e, és nem a te nevedben űztünk-e ördögöket,** és nem cselekedtünk-e sok hatalmas dolgot a te nevedben? És akkor vallást teszek majd nékik: **Sohasem ismertelek titeket;** távozzatok tőlem, ti gonosztevők.” Máté 7.13-23.

Ha ezeket az igeszakaszokat olvasom mindig a „karizmatikus mozgalom” jut az eszembe, amiben magam is sok évet eltöltöttem. Elszorul és megremeg a szívem, mert úgy látom, hogy ezeket az ígéket tekintve nagyon nagy veszélynek vannak kitéve. Éppen ezért nagyon nagy óvatosságra és a megvizsgálás következetes gyakorlására lenne szükségük, amit viszont teljesen elhanyagolnak, mert túlzottan jóhiszeműek; mindent elhisznek, ha híres szolgálókról van szó. Ezért sok képmutató, hamis munkás sajnos zavartalanul munkálkodhat közöttük, sokakat megtévesztve.

Miről ismerhetők fel, mik a gyümölcssei az igaz szolgálatoknak?

- őszinte, becsületes, példamutató élet mind az egyéni, mind a családi, mind a gyülekezeti életben egyaránt. Az élete „átlátható”:
 - o betekintést ad magánéletébe,
 - o nem titkol, nem leplez dolgokat,
 - o őszintén beismeri hibáit, tévedéseit,
 - o kész megváltozni, megtérni azokból,
 - o igényli a mások általi megvizsgálást, helyreigazítást,
 - o ezek által hiteles embernek tekinthető.
 - o Nem csak beszél az ígéről, hanem cselekszi is azt az élete minden területén!
- Szolgálatának jó gyümölcssei vannak:
 - a jó „fának” a „gyümölcssei” is jók. Magához hasonló jellemű embereket nevel fel, ill. tűr meg maga mellett,
 - nem tűri meg maga mellett a jellemtelen (becstelen, képmutató, a bűnnel megalkuvó) embert,

- nemcsak szereti az igazságot, hanem „gyűlöli a hazugságot” is. Igényli a nyilvánosságot, ezért világosságra megy, mert azt akarja, hogy a cselekedetei is nyilvánvalóak legyenek. Ezt várja azoktól is, akik körülötte vannak.
- önmagát megalázva a Krisztusban való egységet munkálja és Krisztust emeli fel és mindazokat, akik a Krisztusban járnak,
- az a vágya, hogy mindenben az Úr dicsőüljön meg, és az Úr legyen a középpontban.

Miről ismerhetők fel és mik a gyümölcsei a hamis szolgálatoknak?

- az igazsággal megalkuvó, képmutató egyéni életmód (becstelenségek, korrupság, paráznaság...), amik csak a szolgáló életének mélyebb megismerése, „átvilágítása” (megpróbálása) által leplezhető le.
 - o nem szívesen ad betekintést a magánéletébe, vagy csak a hozzá hasonlóknak – elleplezi azt,
 - o nem őszinte, a „hitre nézve nem becsületes” ember,
 - o elhallgat, kimagyaráz dolgokat,
 - o ritkán ismeri be hibáit és tévedéseit, és nem is akar megváltozni,
 - o megtiltja, elutasítja a mások általi megvizsgálást – csak úgymond Istennek tartozik számadással,
 - o ezek által nem tekinthető hiteles embernek, mert beszél ugyan az ígéről, de valójában nem a szerint él az élete minden területén! Az élete ezért önmaga becsapása.
 - o Mindezeket leplezendő a saját jellemtelenségéről az ajándékok működésére igyekszik ráirányítani a figyelmet és az ajándékok működése által „hitelesíteni” életét és szolgálatát, de a Mt. 7 alapján látjuk, hogy ez hazugság!
- Szolgálatának rossz gyümölcsei vannak:

- a rossz „fának” a „gyümölcse” is rossz, mert magához hasonló jellemű (azaz jellemtelen, nem becsületes) embereket nevel fel, ill. tűr csak meg maga mellett,

- „szálka a szemében” az igaz (jellemes, becsületes, példamutató életet élő, őszinte, nem képmutató) ember. Az ugyanis az ő jellemtelenségére világít rá. (A sötétség nem bírja elviselni a világosságot, ezért nem akar a világosságra menni, hogy a cselekedetei le ne lepleződjenek.). Emiatt a hamis szolgáló mindig üldözi az igazat, de ezt nem nyíltan teszi, hanem jellemtelenségéből adódóan alattomos, képmutató, indirekt („kiszorító”) módon vagy felháborító bátorsággal egyszerűen hamisnak állítva be az igazit,

- ömberét nem adja halálra, ezért – sokszor saját vágyait követve – önmagát emeli fel, teszi naggyá, saját hírnevét igyekszik növelni, és ez által sokszor a testies szakadásokat munkálja,
- nem akarja érettségre vinni a hívőket, hogy azok leleplezzék őt, hanem kisededkorban igyekszik tartani őket és uralkodni felettük,
- vágya nem az Úr megdicsőítése, habár erről beszél, valójában azonban saját maga dicsőségét keresi, és szívesen sütkérezik abban.

A Sátán – a testi kísértéseken keresztül, a test kívánságainak engedve – próbálja maga mellé állítani a megtéveszthető hívőket, megszerezni ez által akár egész gyülekezetek felett is a hatalmat, teljes tévelygésben járattva őket olyannyira, hogy az „igazakat kirekesztik a gyülekezetből” és közben azt hiszik, hogy „Istentiszteletet cselekszenek.”

„Ezeket beszéltem néktek, hogy meg ne botránkozzatok. **A gyülekezetekből kirekesztenek titeket;** sőt jön idő, hogy aki öldököl titeket, **mind azt hiszi,** hogy *isteni tiszteletet cselekszik*. És ezeket azért cselekszik veletek, mert **nem ismerték meg az Atyát, sem engem.**” János 16:1-3.

A világias dolgok mögött azonban egy valóságos szellemi erő, hatalom áll – e világ szelleme, a Sátán –, aki *a megtévesztés, hitetés szelleme által elhiteti* a testiességbe visszacsúszott nagy tömeget képviselő hívőket, hogy ők járnak az igazságban és mások, a *kevesek* járnak tévúton.

Az igéből megtudhatjuk azt is, hogy miután az igazság szelleme nem vállalhat szellemi közösséget a hazugság szellemével, ezért Isten, aki szellem, Maga gyakorol ítéletet az igazságnak ellenállók felett olyan módon, hogy *a tévelygés szellemét bocsátja rájuk, hogy akkor hadd higgyenek a hazugságnak.*

„Akinek eljövedele a Sátán ereje által van, a hazugságnak minden hatalmával, jeleivel és csodáival, és a gonoszságnak minden csalárdságával azok között, akik elvesznek; mivelhogy nem fogadták be az igazságnak szeretetét az ő üdvösségükre. És **azért bocsátja rájuk Isten a tévelygés erejét, hogy higgyenek a hazugságnak;** hogy kárhoztattassanak mindazok, akik nem hittek az igazságnak, hanem gyönyörködtek az igazságtalanságban.” 2 Thessz. 2.9-12

Ez Isten ítélete és szellemi szétválasztó munkája az igazak és hamisak között. Ez egy erőteljes, sajátos szellemi megtapasztalás, mintha Isten egy szellemi válaszfalat húzna két embercsoport közé, akik korábban egyek voltak. A szétválasztást követően Isten már nem akar közösséget közöttük, és ami külön meglepő, hogy azok, akik korábban meg tudtak élni egy szellemi közösséget egymással a szétválasztást követően rájönnek, hogy ez már nem megy. Sőt, ‘egyik napról a másikra’ kiderül az is, hogy már nem is értik egymást. Ez egy döbbenetes szellemi megtapasztalás!

Ez tehát nemcsak egy fizikai szétválasztása egy embercsoportnak, hanem **szellemi szétválasztás és szellemi ítélet is egyben**, aminek kihatása van a szellemi „hallásra” és „látásra” is. Ezekről beszél Ézsaiás próféta és Jézus is a következő igeszakaszokban:

*„És beteljesedik rajtok Ézsaiás jövendölése, amely ezt mondja: **Hallván halljatok, és ne értsetek; és látván lássatok, és ne ismerjete: Mert megkövérédett e népnek szíve, és füleikkel nehezen hallottak, és szemeiket behunyták; hogy valami módon ne lássanak szemeikkel, és ne halljanak füleikkel, és ne értsenek szívükkal, és meg ne térjenek, és meg ne gyógyítsam őket. A ti szemeitek pedig boldogok, hogy látnak; és a ti füleitek, hogy hallanak.**”* Máté 13.14-16

*„És monda Jézus: **Ítélet végett jöttem** én e világra, hogy **akik nem látnak, lássanak; és akik látnak, vakok legyenek.** És hallották ezeket némely farizeusok, akik vele voltak, és mondanak néki: Avagy mi is vakok vagyunk-e? Monda nékik Jézus: **Ha vakok volnátok, nem volna bűnötök; ámde azt mondjátok, hogy látunk: azért a ti bűnötök megmarad.**”* János 9.39-41

Ebből a szellemi tévelygésből, fogságból nagyon nehéz kiszabadulni, annál is inkább, mert egy erőteljes hamis szellem *hamis hitet* ültet az testies hívőkbe és *elhiteti velük*, hogy jó úton járnak.

Hiszem azonban, hogy még ezek után is van megmenekülés az „ördög töréből” azok számára, akiket jóhiszeműségük miatt téveszthettek meg. Az igazság szellemére és erejére van azonban szükség, hogy bevilágítson a sötét helyekre és világosságra hozza a sötétség dolgait és így megvilágosítva és felbátorítva a megtévesztett hívőket, kiszabadulhassanak a Sátán – sokszor kényelmes, jó érzéseket keltő, biztonságos környezetet biztosító „aranyozott börtönéből” – fogságából.

Nézzük meg a következőkben egy konkrét igei példán keresztül, hogyan is lehetséges mindez a gyakorlatban. Egy ószövetségi történetet veszünk példaként, de hiszem, hogy az nagyon prófétikus és sok üzenetet tartalmaz a mai gyülekezetek számára is.

A történet Izraelről szól, ami a mai egyház előképe. Isten megítélte Salamon király eltévelyedését (paráznaságát) és úgy döntött, hogy halála után elszakítja fiától az országot és csak egyetlen nemzetséget tart meg Magának: Júdeát, Jeruzsálemmel és a Templommal együtt. Az ország nagyobb részének (kilenc és két fél törzsnek) megengedte Isten, hogy Szamáriával (betelepült pogány néppel) az élen elszakadjon és belesüllyedjen az Isten számára fertelmes bálványimádásba, a hamis Istenek (Baál, Asera) tiszteletébe. Isten számára utálatos pogány oltárokat emeltek maguknak, amiken pogány isteneknek áldoztak Szamáriában, elkülönülve teljesen a Jeruzsálemi Templomtól.

Adódik azonban egy alkalom, amikor a szétválasztás után Izrael bálványimádó királya, Akháb (akinek Jezabel volt a felesége) egységre és közös harcra hívja Júda királyát, Josafátot egy külső ellenség, a szíriabeliek ellen.

A próféták (sok hamis és egyetlen igaz: Mikeás) a csata kimeneteléről prófétálnak, és a sok hamis próféta Mikeás ellenében egybehangzóan Akháb akaratát, győzelmet prófétálnak és csatába vonulnak. Egyedül Mikeás az (akit éppen a börtönből hoznak elő, és akit nem szeretnek meghallgatni, mert mindig rosszat prófétál), aki kimondja az igazságot és – betekintést adva a szellemvilágba – megmagyarázza annak szellemi hátterét is. A csata – Mikeás jövődölésének megfelelően – csúfos vereséggel végződik, ahol Akháb maga is meghal; hiába öltözött álruhába, mégsem tudta kikerülni Isten ítéletét, mert egy vaktában kilőtt nyílvevő megölte őt.

Figyeljünk most ennél a történetnél különös módon a szellemi üzenetre, a hamis próféták és hamis szellemek működésének módjára és a szentségtelen szövetség (igaz és hamis elegyének) eleve vereségre ítélt sorsára. Ezek sok hasznos tanulással szolgálhatnak számunkra a gyülekezet mai állapotában.

„Jósafátnak nagy gazdagsága és dicsősége volt. Ő sógorságot szerzett Akhábbal. Néhány esztendő múlva aláment Akhábhoz Szamariába,

- és levágatott **Akháb** az ő és a vele való nép számára sok juhot és ökröt, és **rávette őt, hogy felmenjen vele Rámóth Gileádba**. Mert ezt mondta Akháb, az Izráel királya Jósafátnak, a Júda királyának:
- Feljössz-e velem Rámóth Gileádba? Felel néki, és monda: **Úgy én, mint te; úgy az én népem, mint a te néped együtt lesz a harcban**.
- Azután monda Jósafát az Izráel királyának: **Kérdezősködjél még ma az Úr beszéde után. És összegyűjti az Izráel királya a prófétákat, mintegy négyszáz férfiút**, és monda nekik: Elmenjünk-e Rámóth Gileád ellen hadba, vagy elhagyjam? Felelnek: **Menj el, és az Isten a király kezébe adja**.
- És monda Jósafát: **Nincsen-e itt több prófétája az Úrnak**, hogy attól is tudakozódhatnánk? És monda az Izráel királya Jósafátnak:
- **Van még egy férfiú, aki által az Urat megkérdezhetjük, de én gyűlölöm őt, mert soha nem jövődöl nékem jót, hanem mindig csak rosszat; ez Mikeás**, a Jimla fia.

És monda Jósafát: Ne beszéljen így a király! Szólítja azért az Izráel királya egyet az ő szolgálói közül, és monda: Hívd ide hamar Mikeást, a Jimla fiát. És az Izráel királya és Jósafát, a Júda királya ott ülnek, ki-ki az ő királyiszékében, királyi ruhákba öltözötten; ott ülnek Szamaria kapuja előtt, a térségen;

- és **a próféták mind prófétálnak ő előttük**. Csináltatott pedig magának Sédékiás, a Kénaána fia vasszarvakat, és monda: Ezt mondja az Úr: Ezekkel ökleled a Szíriabelieket, mígnem megemészted őket! **A többi próféták is mind ekképpen jövődöltek, mondván: Menj fel Rámóth Gileád ellen, szerencsés leszel; mert azt az Úr a király kezébe adja**.
- A követ pedig, aki elment volt, hogy **elhívná Mikeást**, szól néki, mondván: **Ímé a próféták egyenlő akarattal jót jövődölnek a királynak; szólj, kérlek, te is úgy, mint azok közül egy, és jövődölj jót**. Akkor monda Mikeás: Él az

Úr, hogy [csak] azt fogom mondani, amit az én Istenem nékem mondd! Mikor azért a király elé jutott, akkor monda a király néki: Mikeás! elmenjünk-e Rámóth Gileád ellen hadba, vagy elhagyjam? És monda: Menjetek el, és jó szerencsétek lesz, kezetekbe adattatnak azok. És monda a király néki: **Hányszor esküdtesselek meg téged, hogy az igaznál egyebet ne mondj nékem az Úr nevében?** Akkor monda:

- **Látom az egész Izráelt elszéledve a hegyeken, mint a juhokat, melyeknek pásztoruk nincsen. És azt mondja az Úr: Nincsen ezeknek uruk. Térjen meg ki-ki az ő házához békességben.**

- És monda az Izráel királya Jósafátnak: **Nemde nem megmondtam-e, hogy nem fog nékem jól jövedőlni, hanem rosszat?**

Ismét monda: Halljátok meg azért az Úr szavát. Látom az Urat ülni az ő királyi-székében, és az egész mennyei sereget jobb és balkeze felől mellette állani. És monda az Úr:

- **Kicsoda csalja meg Akhábot, az Izráel királyát, hogy felmenjen és elvessen Rámóth Gileádban? És ki egyet, ki mást szól. Akkor eljön egy lélek, aki megállván az Úr előtt, monda: Én akarom megcsalni őt. Az Úr pedig monda néki: Mi módon? És felel: *Kimegyek és leszek hazug lélek az ő összes prófétái szájában. Monda azért: Csald meg és győzd meg, menj ki és cselekedjél úgy.* Íme azért**

- **most az Úr adta a hazugságnak lelkét ezen te prófétáid szájába, és az Úr szólott veszedelmes dolgot ellened.**

Akkor oda lépett Sédékiás, a Kénaána fia, s arcul csapja Mikeást, és monda: Melyik úton távozott el az Úrnak lelke tőlem, hogy csak néked szólana? Felel Mikeás: Íme meglátod magad azon a napon, amikor egyik kamarából a másik kamarába mégy, hogy elrejtőzhessél.

- Akkor monda az Izráel királya: **Fogjátok meg Mikeást, és vigyétek Amonhoz, a város fejedelméhez, és Joáshoz, a király fiához. És mondjátok: Ezt mondja a király: Vessétek őt a tömlöcbe, s tápláljátok őt a nyomorúság kenyerével és a nyomorúság vizével, míg békességgel megjövök.**

- És monda Mikeás: **Ha békével térsz vissza, akkor nem az Úr szólott én általam.** Ismét monda: Halljátok meg minden népek!

És felvonult az Izráel királya és Jósafát a Júda királya Rámóth Gileád ellen.

- És monda az **Izráel királya** Jósafátnak: **Ruhámat megváltoztatom, és úgy megyek a viadalra;** te pedig öltözzél fel ruhádba. És megváltoztatja az Izráel királya az ő ruháját, és mennek viadalra. **Szíria királya pedig meghagyta az ő szekerei fejedelmeinek, mondván: Ne harcoljatok se kicsiny, se nagy ellen, hanem csak az Izráel királya ellen.** És amikor meglátták a szekerek fejedelmei Jósafátot, mondának: Ez az Izráel királya! És körülfogták őt, hogy legyőzzék. Akkor felkiált Jósafát, és az Úr megsegítette őt, és

az Isten azokat elfordítja tőle; Mert mikor látták a szekerek fejedelmei, hogy nem az Izráel királya, ott hagyták.

- **Egy férfi pedig kifeszíti kezívét csak úgy találomra, és eltalálja az Izráel királyát a páncél és a kapocs között.** És ő monda az ő kocsisának: Fordulj meg, és vigyél ki engem a táborból, mert megsebesültem.

És az ütközet mind erősebb lett azon a napon, és **az Izráel királya** az ő szekérében állott a Szíriabeliek ellen estéig, és **naplementekor meghal.**” 2 Krónika 18.1-34

Látjuk az eléggé megdöbbentő és tanulságos történetből, hogy az összhangban van a korábban említett igékkel, hogy a Baál (hamis) próféták – **Isten által rájuk bocsájtott tévelygés szelleme által** – Akháb király akaratát prófétálták, **hogy higgyen a hamiságnak és ily módon elnyerje Akháb Isten ítélete szerinti méltó büntetését.**

Egy Istentől kibocsátott hamis szellem prófétált sok, hamis próféta szájából!!!

Mikeás, aki a kevés igaz próféta példája, mindig igazat prófétált korábban is, de azt sosem akarták meghallgatni, mert mindig „rosszat” (nem az emberek vágyait), hanem mindig Isten akaratát prófétálta.

Pontosan így van ez napjainkban is! Valóságos szellemi dolgok nyilvánulnak meg, ami megtévesztésig Istentől valónak látszik, de valójában mégis hamis. Még akkor is, ha megtévesztő módon Jézus nevére hivatkozva történnek dolgok, ami sok választottat (igaz hívőt) is megtéveszt.

A hamis szolgáltók felismerése kapcsán gondoljunk a hamis (papír)pénzre! Nem is gondolnánk, hogy milyen sok hamis papírpénz van forgalomban anélkül, hogy kiderülne, mint ahogyan sok hamis szolgáltó is szolgál leleplezés nélkül. Nincs azonban egyetlen olyan örült sem, aki pld. 7000 Ft-ost állítana elő, ami nem létezik, mert ez hazugság lenne, és rögtön lelepleződne a csalás. Egyrészt csak olyan pénzt érdemes hamisítani, amiből igazi is van (pld. 10 000 Ft-ost), másrészt jó minőségű hamisítványra (az igazira megtévesztésig hasonlítóra) van szükség, mert csak így lehet az embereket becsapni, megtéveszteni vele. Sokszor a forgalomban lévő hamis pénz is sokakat megtéveszt, észre sem veszik, közkézen forog, sokszor „a hivatalos helyeken is átmegy”, és csak a szakemberek és az UV fény tudja felismerni, leleplezni. **Megtévesztésig hasonlít az eredetire, de mégis hamis, mert sok hasonlóság van benne, de van mégis valami eltérés valamelyik fontos jellemzőjében, ami miatt hamis és mégsem azonos az igazival.** Sokszor már az alapanyag (papírminőség) hamis, vagy eredeti ugyan, de nem jó a rajta lévő vízjel, vagy baj van a színárnyalattal, ábrákkal stb. Ami azonban ezeknél még fontosabb, hogy **hamis a forrás!** Betörhetnek emberek a nyomdába és nyomtathatnak illegálisan tökéletes papírpénzt, de az mégis törvénytelen és bűnnek számít. Így van ez a hamis szolgáltókkal is! Őket **nem Isten küldte,** mert Isten nem is ismeri őket, ezért a személyük önmagában hamis. Az ilyen szolgáltók jellemtelenek, nincs valóságos újjászületés vagy összetöretés az életükben, és hiányzik az alázat. Természetesen az ilyen szolgáltóknak a gyümölcse is rossz lesz.

Fontos megjegyeznünk, mint ahogyan az a hamis pénz esetében is igaz, hogy annak ellenére, hogy a hamis 98%-ban hasonlíthat az eredetire, de az mégis teljesen (100%-ban!) értéktelen és káros! Így van ez a hamis szolgáltatokkal is! Jó lenne ezt megjegyezni és e szerint viszonyulni hozzájuk!

Jézus is távol tartotta magát a farizeusoktól, és a tanítványait is óvta tőlük. Pál apostol azt javasolja Timóthusnak, hogy az ilyen embereket és az ilyenfajta életmódot kerülje és a korithusiaknak is az javasolta, hogy az ilyen embereket kerüljék:

„Mert minden rossznak gyökere a pénz szerelme: mely után sóvárogván **némelyek eltévelyedtek a hittől**, és magokat általszegeztek sok fájdalommal. **De te, óh Istennek embere, ezeket kerülj**; hanem kövessed az igazságot, az istenfélelmet, a hitet, a szeretetet, a békességes tűrést, a szelídséget.” 1 Tim. 6.10-11.

„Ne legyetek hitetlenekkel felemás igában; mert **mi szövetsége van igazságnak és hamisságnak? vagy mi közössége a világosságnak a sötétséggel? És mi egyezése Krisztusnak Béliállal? vagy mi köze hívőnek hitetlenhez? vagy mi egyezése Isten templomának bálványokkal?** Mert **ti az élő Istennek temploma vagytok, amint az Isten mondotta: Lakozom bennük és közöttük járok; és leszek nékik Istenük, és ők én népem lesznek. Annak okáért menjetek ki közülük, és szakadjatok el, azt mondja az Úr, és tisztátalant ne illessetek; és én magamhoz fogadlak titeket, és leszek néktek Atyátok, és ti lesztek fiaimmá, és leányaimmá, azt mondja a mindenható Úr.**” 2 Kor. 6:14-18

Hogyan lehet elkerülni, elszakadni az igaz hívőknek a tévelygésben élőktől?

Házankénti összegyülekezés egy jó megoldás erre, mert a házak esetében könnyen megoldható az elszakadás. Egyszerűen ez azt jelenti, hogy *nem ápolják a szellemi közösséget azokkal, akik tévelygésben élnek.*

A csak vasárnap együttesen összegyülekező közösségeknél az Isten által össze nem egyeztethető dolgok nem férhetnek meg békességben egymás mellett. Nem lehet megalkudni és tudomásul venni dolgokat, és ez által közösséget vállalni mások bűnével. **Ha a közösség megalkuszik a bűnnel, megtűri azt, mert nem lép fel határozottan ellene a Máté 18-ban leírtak szerint, akkor nincs más lehetőség, mint kijönni (kifutni) a közösségből, hogy ne váljunk magunk is bűnrészessé:**

„És hallék más szózatot a mennyből, amely ezt mondja:

Fussatok ki belőle én népem, hogy ne legyetek részesek az ő bűneiben, és ne kapjatok az ő csapásaiból.” Jelenések 18:4

Kedves hívők, kedves szolgálók!

Jó lenne elgondolkoznunk azon, hogy talán nem véletlen, hogy Jézus mellett Pál, Péter és János apostol is egybehangzóan vigyázásra, éberségre, óvatosságra, minden megvizsgálására és csak a jónak a megtartására szólítanak fel bennünket a leveleikben, mert mint írják, **az utolsó időkben a hívőkre leselkedő legnagyobb veszély a hitetés, a megtévesztés.** Leveleikben bőségesen ellátnak bennünket hasznos ismerettel, tanáccsal arra vonatkozóan, hogyan lehet felismerni és megkülönböztetni egymástól az igazit és a hamisat: Krisztust, apostolt, prófétát, tanítót és szellemet.

Vége kell, hogy szakadjon végre a naiv, hiszékeny, gyermekiesen, együgyű – a „hamis szeretet mázával bekent” – „elegy keresztyénségnek” és kell, hogy elváljon az igazi a hamistól. Jézus azért is jött, hogy az igazat a hamistól szétválasztva megtisztítsa az Ő szérűjét:

„Akinak szóró lapát van az ő kezében, és megtisztítja az ő szérűjét; és az ő gabonáját csűrbe takarítja, a polyvát pedig megégeti olthatatlan tűzzel.” Máté 3:12

„Mert itt az ideje, hogy elkezdődjék az ítélet az Istennek házában: ha pedig először mi rajtunk kezdődik, mi lesz azoknak a végük, akik nem engedelmeskednek az Isten evangéliumának? És ha az igaz is alig tartatik meg, hová lesz az istentelen és bűnös?” 1Pét 4.17-18

„És gyűlöletesek lesztek, mindenki előtt az én nevemért (mondja Jézus); de aki mindvégig megáll (kitart, állhatatos marad), az megtartatik (üdvözülni).” Máté 10:22

Kívánom minden kedves hívőnek, hogy jusson el az igazság, Jézus Krisztus valóságos megismerésére, hogy

- kitartson a megrázásként jövő próbákban,
- igaznak bizonyuljon az Istentől való szétválasztásokban (ami nem Isten ellenes szakadás, hanem Isten szétválasztó, megtisztító munkája), amikor SZÉTVÁLASZTJA AZ IGAZIT A HAMISTÓL,
- és ne bizonyuljon hamisnak („könnyűnek”), mint a polyva, amit tűzre vetnek,
- hanem olyan legyen, akit begyűjt magának az Úr egy örök életre.

Ámen!

MINDENT MEGVIZSGÁLJATOK!

Jézus megvizsgál minket: „.....én vagyok a vesék és szívek vizsgálója” Jel. 2:23.

Isten Igéje is megvizsgál minket, „mert az **Istennek beszéde élő és ható, és élesebb minden kétélű fegyvernél, és elhat a szívnek és léleknek, az ízeknek és a velőknek megoszlásáig, és megítéli a gondolatokat és a szívnek indulatait.**” Zsidó 4:12

Jézus a Vigasztalót is azért küldte el maga helyett, hogy megvizsgálja és „**megfeddje a világot bűn, igazság és ítélet tekintetében**” János 16:8

Jézus Igaz Bíró természetéből adódóan mindent meg kell, hogy vizsgáljon, és ami eltér az Igazságtól, az bűn, és azt meg kell ítélnie.

Nekünk is azt parancsolja az Ige, hogy „**Mindent megpróbáljatok (megvizsgáljatok); ami jó, azt megtartsátok! Mindentől, ami gonosznak látszik, őrizkedjetek!**” 1Thess 5:21-22

A béreabeliek ilyenfajta hozzáállását dicséri az ige: „..... **naponként tudakozva az írásokat, ha úgy vannak-e ezek?**” Ap.csel. 17:11.

Mi hogy állunk a megvizsgálás kérdésével, beleértve önmagunk megvizsgálását is?

„**Próbáljátok meg magatokat, hogy hitben vagytok-e? ... hogy a Jézus Krisztus bennetek van? Kivévé, ha méltatlanok vagytok.**” 2 Kor. 13:5.

Az önmagunk megvizsgálásának lehet eredménye az, hogy *Krisztus bennünk van*, de ezek szerint lehet az is, hogy nincs, mert *méltatlanok vagyunk* rá. Szokatlan ezt hallani, hogy méltatlanok lehetünk Krisztus számára, de az Ige mondja ezt, tehát így van! Jézus figyelmeztet bennünket, hogy az utolsó időben a legnagyobb veszély, ami a hívőket fenyegeti az „belülről” – a hívők közül – támad és az a hitetés, a megtévesztés.

„**Vigyázzatok, hogy valaki el ne hitessen titeket**”, mert „**sok hamis próféta támad, akik sokakat elhíttetnek**” és „**nagy jeleket és csodákat tesznek, annyira, hogy elhíttessék, ha lehet, a választottakat is**” Máté 24.4; 11; 24..

Sok hívő jóhiszemű, ezért minden más hívőről is ugyanezt feltételezi. Miért gyanakodna valakire, ha valaki Jézus nevében jön és még sok csodát is tesz? Ki gondolhat egyáltalán arra, hogy egy ilyen „áldott, felkent testvér” nem Istentől lenne? Amiket mond, az is egész jól hangzik és jelek és csodák ‘erősítik meg’ szolgálatát. Felmerülhet egyáltalán valakiben, hogy egy ilyen szolgáló, aki Jézus nevében beszél, jelek kísérik a szolgálatát, nem Isten szolgálja? Jézus éppen ezért figyelmeztet bennünket, mert olyasmi történik meg, amire mi egyáltalán nem gondolunk! Ebben van a hitetés nagy veszélye! Ezért szólít fel bennünket az ige, hogy „**mindent megvizsgáljatok**”! A hívőknek meg kell érteni, hogy nem lehetnek jóhiszeműek (együgyűek, hiszékenyek)

hívó szolgáló „testvéreikkel” szemben sem, hanem *józnak, bölcsnek, megfontoltnak, óvatosnak kell lenni és a szellemek megkülönböztetésének ajándékát használva mindent meg kell vizsgálni*. Ilyen tulajdonságokról és készségről akkor beszél az Ige, amikor érett hívőket említ. A jelek és csodák nem szabad, hogy megtévesszenek bennünket! Nem minden csoda és jel van Istentől és erre sok hívő nem is gondol! Csodákra a Sátán is képes! (Lásd. A Mózással versengő varázslókat a Fáraó udvarában. Az ő botjuk is kígyóvá változott, mint Mózes botja és több csodát is tettek Mózeshez hasonlóan). A Máté 7-ben is beszél Jézus arról, hogy lesznek, akik az Ő nevében sok csodát tesznek, prófétálnak, de Ő nem ismeri őket és a végük a kárhozat lesz. Gonosztevőknek nevezi őket. Ők valójában sokakat elhitető szolgálók, akiket sokaság követ, ezért sokakat megtévesztenek, és örök kárhozatra juttatnak. Ezért kell mindent megvizsgálnunk!

Mindenkinek saját jól felfogott érdeke, hogy minél előbb érettségre jusson, ha nem akar a megtévesztés áldozata lenni. A megkülönböztetés képességével még nem rendelkező éretlen hívők – a „gyerekek” – vannak a legnagyobb veszélyben. Veszélyben vannak azonban azok is, akik érett hívők ugyan, de nem gyakorolják a megvizsgálást naponta, ezért ők is könnyen a megtévesztés csapdájába eshetnek. A megvizsgálás gyakorlásához először az szükséges, hogy a hívők mielőbb eljussanak az érett korra. Ennek érdekében adta Jézus az Efézus 4-ben leírt szolgálati ajándékokat (apostol, próféta, evangélista, pásztor és tanító), hogy elvigyék a hívőket az érettségre. Az igazi – Jézus által küldött – szolgálók így is cselekednek. Igyekeznek elvinni a hívőket az érettségre és megtanítani őket a különbségtételre, a megítélés gyakorlására.

A hamis szolgálók, akiket nem az Úr küldött, esetleg kényelemből vagy szándékosan pontosan az ellenkezőjét teszik. Kiskorúságban tartják a hívőket, nem táplálják őket kemény eledellel, hogy felnőjenek az érett korra. Talán félnek tőle, hogy akkor az ő tekintélyük csökken felettük és olyan képességekkel fognak rendelkezni, hogy őket is megítéljék, talán még le is leleplezik.

Sajnos a hívők is kényelmesek, nem akarnak felnőni, hanem gyermekek akarnak maradni:

*„Mert noha ez idő szerint **tanítóknak kellene lennetek**, ismét arra van szükségetek, hogy az Isten beszédeinek kezdő elemeire tanítson valaki titeket; és olyanok lettetek, akiknek tejre van szükségetek és nem **kemény eledelre**. Mert mindaz, **aki tejjel él, járatlan az igazságnak beszédiben, mivelhogy kiskorú: Az érett korúaknak pedig kemény eledel való, mint akiknek mivoltuknál fogva gyakorlottak az érzékeik a jó és rossz között való különbségtételre.**” Zsidó 5:12-14.*

Isten akarata azonban az, hogy mindenki eljusson az érett korra, hogy

„többé ne legyünk gyermekek, kiket ide s tova hány a hab és hajt a tanításnak akármilyen szele, az embereknek álnoksága által, a tévelygés ravaszságához való csalárd-ság által; Hanem az igazságot követvén szeretetben, mindenestől fogva neveddjünk Abban, aki a fej, a Krisztusban;” Efézus 4:14-15.

Sokakat ide-oda dobálnak a különböző divathullámokat képviselő tanítások és nem vágnak kemény eledelre és nem is szeretik hallgatni azokat, mert az őket is megítéli és változniuk kellene, azt viszont nem szeretnék. Nem akarnak felelősséget vállaló, küzdelmes, harcos, megpróbáltatásokkal járó felnőtté válni, hanem inkább szeretnek felelősség nélküli gyermekek maradni és elvárni, hogy mások gondoskodjanak róluk. Így volt ez már Jézus szolgálata idején is. Több ezer ember hallgatta őt a mezőn és a tengerparton és sokaság követte őt az utcákon, még más városokból is odavitték hozzá a betegeket, hogy meggyógyítsa őket. Amikor azonban kemény eledellel kezdett szolgálni feléjük, akkor nemcsak a sokaság, de még a saját tanítványai közül is sokan elhagyták.

„Monda azért nékik Jézus: Bizony, bizony mondom néktek: Ha nem eszitek az ember Fiának testét és nem isszátok az ő vérét, nincs élet bennetek. **Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, örök élete van annak, és én feltámasztom azt az utolsó napon. Mert az én testem bizony étel és az én vérem bizony ital. Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, az én bennem lakozik és én is abban.** Amiként elküldött engem amaz élő Atya, és én az Atya által élek: akként az is, aki engem eszik, él én általam. Ez az a kenyér, amely a mennyből szállott alá; nem úgy, amint a ti atyáitok eszik a mannát és meghalnak: aki ezt a kenyeret eszi, él örökké. Ezeket mondja a zsinagógában, amikor tanított Kapernaumban. **Sokan azért, akik hallották ezeket az ő tanítványai közül, mondának: Kemény beszéd ez, ki hallgathatja őt?** Tudván pedig Jézus ő magában, hogy **e miatt zúgolódnak az ő tanítványai, monda nékik: Titeket ez megbotránkoztat?** Hát ha meglátjátok az embernek Fiát felszállani oda, ahol elébb volt?! **A lélek az, ami megelevenít, a test nem használ semmit: a beszédek, amelyeket én szólok néktek, lélek és élet.** De vannak némelyek közöttetek, akik nem hisznek. Mert eleitől fogva tudta Jézus, kik azok, akik nem hisznek, és ki az, aki elárulja őt. És monda: Azért mondtam néktek, hogy senki sem jöhet én hozzám, hanemha az én Atyámtól van megadva néki. **Ettől fogva sokan visszavonulnak az ő tanítványai közül és nem járnak többé ő vele.** Monda azért Jézus a tizenkettőnek: Vajon ti is el akartok menni? Felel neki Simon Péter: Uram, kihez mehetnénk? **Örök életnek beszéde van te nálad. És mi elhittük és megismertük, hogy te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia.**” János 6:53-69

Jézus azt mondta, hogy amiket szól az szellem és élet, mert a test nem használ semmit. Ez azt is jelenti, hogy amíg a testet táplálják a szolgálók, addig sokaságra lehet számítani, de amikor szellemről és életről van szó, az sokakat megbotránkoztat és eltávozásra készítet: a kemény beszéd tehát „megpróbálja (megrostálja, szétválasztja) a hívőket”.

Ugyanezt látjuk a 2 Tim 4.2-5-ben, ahol Pál apostol arra hívja fel Timóteus figyelmét, hogy lesz idő, amikor a hívők egyszerűen nem fogják elviselni az egészséges tanítást és a saját kívánságaik szerint fognak maguknak tanítókat gyűjteni. Pál ennek ellenére arra kéri Timóteust, hogy ő akkor se alkudjon meg, hanem minden alkalmat ragadjon meg az egészséges tudomány hirdetésére, az intésre, a feddésre és a buzdításra.

„Hirdesd az igét, állj elő vele alkalmas, alkalmatlan időben, ints, feddj, buzdíts teljes béketűréssel és tanítással. Mert lesz idő, mikor az egészséges tudományt el nem szenvedik, hanem a saját kívánságaik szerint gyűjtenek magoknak tanítókat, mert viszik a fülök; És az igazságtól elfordítják az ő fülöket, de a mesékhez oda fordulnak. De te józan légy mindenekben, szenvedj, az evangélista munkáját cselekedd, szolgálatodat teljesen betöltsd.”

Hasonlóan figyelmezteti Pál Titust is, amikor Krétán előjárókat állít be. Az előjárókkal szemben az Ige szerint alapkövetelmény, hogy ne alkudjanak meg az igazsággal!

„Aki a tudomány szerint való igaz beszédhez tartja magát, hogy inthessen az egészséges tudománnyal és meggyőzhesse az ellenkezőket.” Titus 1:9.

Ha ez így volt Jézus és Pál szolgálata idején, akkor így van ez ma is. Sok szolgáló azonban nem akarja „elkergetni” maga mellől kemény (egészséges) beszéddel az őt követő sokaságot. Emberileg (természetes – testi – szinten) nézve „jól felfogott érdeke” mindenkinek, szolgálónak és hívőknek egyaránt: megmaradni egy kellemes, felelősség nélküli, nagy odaszánást – a test halálba adását – nem igénylő, konfrontációktól mentes, kellemes légkörben, tejnek italával (mesékkel) táplálva a hívőket. Így mindenkinek „békessége” van.

A kérdés az, hol van ezekben Isten akarata?

El kell gondolkoznunk azon, hogy amikor ma az egész világon ismert híres szolgálók körül több tízezer fős gyülekezetek jönnek létre, vajon milyen eledellel táplálják az ilyen sokaságot és milyen a hívők többségének érettsége?

Jézus is szolgált több ezres sokaság felé, de a szolgálata végén a „felházban” csak 120 tanítvány volt, akik átérték a Pünkösdöt.

Ha azon is elgondolkozunk, hogy időről időre új „tanítási szelek dobálják ide-oda” a hívőket, akkor ez az Ige szerint – minden szempontból – a gyermekkor jele, mert a hívők folyamatosan *tejnek italával* táplálkoznak, ill. táplálják őket.

A divatos „tanítási szelek”, amikről az utóbbi években gyakran hallottunk: a mindent legyőző hit, a kenet, a (határtalan) kegyelem, a szellemi – és szolgálati ajándékok fölé rendelése a jellemnek, Isten ígéretei a hívőknek, bővölködés, csodák, gyógyulások, Isten szeret téged Ezen tanítások némelyike önmagában is Biblia ellenes, de amik helyesek is, „ellensúlyokat” (kiegyensúlyozás) nélkül” állandóan ezeket emlegetni nem egészséges tudomány és ezért nem egészséges gondolkodású és jellemű hívőket fog eredményezni.

Melyek azok az „ellensúlyok”, amikről alig, vagy egyre kevesebbet szó esik Isten népe között? Pld.: a bűn, a bűnbánat, a szentség kérdése, az óember (test) halálba adása, a napenkénti kereszthordozás, a teljes engedelmesség az Úrnak mindenben, az Ige igaz-

ságában (keskeny úton) való járás, krisztusi életmód, példaképek, nyomorgattatások, üldöztetések vállalása az Úrért stb.

Ma a világ legnagyobb – több tízezer – fős gyülekezetének pásztora odáig elment, hogy kijelentette: a bűnről nem akar tanítani, csak problémáról és az emberek helyreállításáról! Mi az, amire a „piros lámpa kigyullad” a hívők szellemében és vészjelzést ad, ha nem az ilyen és ehhez hasonló kijelentések?!

Jézussal ellentétben ma sokan félnek „lemondani a sokaságról” és óvakodnak a kemény beszédektől, vagy ami még rosszabb, egyszerűen a saját egzisztenciájuk és hírnevük növelésén munkálkodnak Jézus nevében.

Megnyugtató, kényelmes és biztonságot adó a sokaság látványa, de az Ige szerint éppen ez kellene, hogy elbizonytalanítsa bennünket, és megkérdezzük magunktól: jó úton járunk egyáltalán? Ezt a kérdést fel kell tenni magunknak. Az igazi (krisztusi) hívők útja a *keskeny út* és az nem a sokaság, hanem a *kevesek útja*!

Jézus ugyanis azt mondta:

„Menjete be a szoros kapun. Mert tágas az a kapu és széles az az út, amely a veszedelemre visz, és sokan vannak, akik azon járnak. Mert szoros az a kapu és keskeny az az út, amely az életre visz, és kevesen vannak, akik megtalálják azt.” Máté 7:13-14.

A magukat hívőknek tartó emberek előtt két út van, amin járhatnak. Ez a két út nem árnyalati különbségeket rejtő két lehetséges út a hívők számára, ahol mindkettőnek vége örök élet, hanem az örök életet vagy örök halált (kárhozatot) eldöntő, egymástól teljesen különböző két út. Az egyik út a pokolra, a másik az örök életre vezet.

Jézus nagyon világosan figyelmezteti erre a hívőket a fenti Igében.

Az egyik út: a **széles út**, amin sokan járnak, és nagyon jónak tűnik, de sajnos a **veszedelemre visz**. Ez nem a világ útja, hanem a világból egyszer már kijött, de a világtól nem teljesen elszakadt – világias, „kétfelé sántikáló”, a világ dolgaival megalkuvó, „kétszívű”, „képmutató” – sokszor jóhiszemű, gyülekezetekbe járó hívő emberek sokasága. Ez az út a kárhozatra vezet, és ez sokkoló kellene, hogy legyen a hívők számára, hogy sokan ezen az úton járnak. Ezt olyan hiteles személy mondja, mint maga Jézus Krisztus, Isten Fia!

A másik út: a **keskeny út**, amire azok a hívők tudnak rálépni, akik átmertek a „szoros kapun”, amit csak **kevés hívő** talál meg. Ők azok a hívők, akik nem megalkuvók (nem kétfelé sántikálók, nem képmutatók, nem kétszívűek), hanem elszakadnak a világtól és teljes szívvel az Urat követik, és az életüket teljes egészében Krisztus Főisége alá helyezik, és mindenben engedelmeskednek az Úrnak. Hordozzák a keresztet minden nap, halálba adva testüket, vállalva az elutasítást, a kigúnyolást, az üldözést is a hitükért. Ez az örök életre vezető út azoknak, akik mindvégig kitartanak ezen az úton.

Kényelmes 'rábízni magunkat a tömegre' és semmit sem megvizsgálni, mert általában jónak látszanak dolgok, de ez egy nagyon veszélyes hozzáállás. Jézus és az Ige egyáltalán nem erről beszél! Az Ige nem arról beszél, hogy kövessük a sokaságot, hanem arról, hogy kövessük Őt és Ő pontosan arra figyelmeztet, hogy a hívők sokaságával tartani nagyon veszélyes. Ezért tehát mindent meg kell vizsgálni, és ami igaz csak azt megtartani, mert „*Ő az út, az igazság és az (örök) élet*”.

A széles úton járó, hamis szolgálok jellemzői:

- tejnek italával kiskorúságban igyekeznek tartani a hívőket, hogy a „tanítványaik” ne nőjenek fel az érett korra,
- ne legyenek képesek megítélni őket, esetleg le is leplezni hamisságaikat,
- leszoktatják a hívőket a megvizsgálásról, sőt egyenesen megtiltják nekik: „*Ne ítéljetek, hogy ne ítéltessetek*” mindenre kiterjedő általános alkalmazásának hangoztatásával távol tartanak maguktól minden megítélést,
- feltétlen engedelmességet (alávetettséget) várnak el mindenkitől, és akik megkérdőjeleznek dolgokat, azokat engedetleneknek, lázadóknak nevezik,
- a „gyülekezet növekedési mozgalom” támogatói, akik sokaságra törekszenek, saját hírnevük, bővülködésük érdekében,
- a magánéletükben sok esetben nem krisztusi példaképek, hanem „rossz fák”, akiknek magánéletét esetenként botrányok árnyékolják be,
- „Éli Főpapok”, akik saját gyermekeiknek is sok mindent elnéznek és nem fiaikat, hanem „fattyakat” nevelnek,
- mindezek ezek sem akadályozzák őket abban, hogy tovább szolgáljanak az „Úrnak”

A keskeny úton járó, igaz szolgálok jellemzői:

- jellemüket tekintve krisztusi példaképek (jó „fák”),
- a házasságuk példaértékű, gyermekeiket engedelmisségben tartják,
- az Úrnak odaszánt életet élnek, mindenben engedelmeskednek neki,
- a hívőktől is az életük Úrnak való teljes átadását várják el,
- az érett korra akarják elvinni a hívőket,
- fel akarják készíteni őket az Istentől kapott személyes elhívásuk betöltésére,
- mindenkitől elvárják az Igének való teljes engedelmisséget mindenben, azaz az igazságban (keskeny úton) való járást és a kereszt hordozását, minden nap,
- nem félnek a kemény eledel kiadásától, mert felelősséget éreznek a rábíztatásért,

- nem veszítik el reménységüket akkor sem, ha sokan elhagyják és kevesen követik őket,
- az IGÉVEL összhangban arra szólítják fel a hívőket, hogy állandóan vizsgáljanak meg mindent (elsősorban önmagukat és a feljük szolgáló embereket)

A megvizsgálásra való képességnek, az érett korúságra jutásnak „ára” van, amit „meg kell fizetni”:

- önmagunk teljes feladása (a test halálba adása),
- folyamatos, élő kapcsolat ápolása az Úrral,
- a teljes Írás megismerése, megértése és az annak való engedelmességben járás,
- konfrontálódó készség a hamis atyafiakkal, szolgálókkal és az ördög minden munkájával (folyamatos szellemi harc vállalása),
- hajlandóság és készség az építő vitákban való részvételre (igeismeret, igei alapon való érvelés, mások meggyőzése)

A megvizsgálás elmulasztásának „ára” (következménye):

- tévelygés, becsapás,
- nagy megrázkódtatások az egyéni életben és szolgálatban,
- örök élet elvesztésének veszélye.

Légy nagyon óvatos, mikor ilyeneket hallasz:

- látod, milyen sokan gondolkodnak hozzánk hasonlóan?
- nem kell megítélni ezt a tanítást, mert
 - ezt én az Úrtól vettem,
 - a mennyben jártam és az Úr tanított engem erre,
 - egy angyal jött hozzám és ő mondta ezt nekem,
- ez engedetlenség, lázadás Isten szolgája ellen.

Az Ige nem véletlenül parancsolja nekünk, hogy „***mindent megvizsgáljátok!***”

Mivel tudunk megvizsgálni valamit? Mi az abszolút Igazság, a megvizsgálás mércéje? Jézus! És Isten Igéje! Mert Jézus a testté lett Ige. Bármilyen szellemi dolog: megnyilvánulás, prófécia, kijelentés megvizsgálása, megítélése az IGE alapján kell, hogy megtörténjen. A megvizsgálás nagyon egyszerű. Ha a vizsgált dolog (személy, tanítás, megnyilvánulás stb.) nincs összhangban az Ige teljességével, akkor az nem Istentől van, bármennyire jónak vagy szelleminek is tűnik.

Pál apostol a Galácziabelieknek a következőt írja:

„Csodálkozom, hogy Attól, aki titeket Krisztus kegyelme által elhívott, ***ily hamar más evangéliumra hajlotok. Holott nincs más; de némelyek zavarnak titeket, és el akarják fordítani a Krisztus evangéliumát. De ha szinte mi, avagy mennyből való angyal hirdetni is néktek valamit azon kívül, amit néktek hirdettünk, legyen átok.***” Gal. 1:6-8

Pál apostol az angyaloktól származó kijelentéseket is megítélésnek veti alá, és önmagát is megvizsgálásra ajánlja. Így tesz egy Istentől küldött szolgáló és erre tanítja a tanítványait is! Pál apostol a Béreabelieket nemes lelkűeknek nevezte, mert az írások alapján „mindent megvizsgáltak”, hogy „*úgy vannak-e ezek?*” Pál ezért megdicsérte őket. Ezzel szemben a legszigorúbban megdorgálta a Galácziabelieket, akiket hamis atyafiak hamis evangélium hirdetésével zavartak meg. Pál átokkal fenyegette meg a hamis evangélium hirdetőit. Ebből is látszik, hogy nem kis jelentőségű dolgokról van szó a megvizsgálás gyakorlásakor, hanem örök életet meghatározó kérdésről.

Mi hogy állunk ehhez a kérdéshez?

- Szakítottunk a világgal teljes egészében Krisztus Fősege alá helyezve életünket?
- Alapvetőnek tartjuk az életünkben a szentségben járást és gyűlöljük a bűnt?
- Hordozzuk a keresztet minden nap?
- Törekszünk a tökéletességre?
- Haladunk előre folyamatosan Krisztusban az érettségre?
- Szeretjük az egészséges, kemény tanításokat?
- Szeretjük a próbákat és örömmel tartjuk azokat?
- Készek vagyunk változtatásra az életünkben, ha az Ige meggyőzőtt erről bennünket?
- Igyekszünk felismerni az elhívásunkat és felkészülni az Istentől kapott szolgálatunkra?
- Van vágy bennünk a mások felé való szolgálatra és az adott szinten igyekszünk is gyakorolni azt?
- Törekszünk az Ige mind teljesebb megértésére?
- Készek vagyunk vitába szállni és megvédeni az Igazságot az Ige alapján?
- Készek vagyunk megítélni és leleplezni hamis atyafiakat, szolgálatokat és tanításokat?

Ezekből mindenki el tudja dönteni, hogy most a sokak által járt kényelmes, széles úton vagy a kevesek által járt, sok kihívást jelentő, keskeny úton?

A széles és a keskeny út „két részre osztva a hívőket” átszeli a gyülekezeteknek nevezett nagy és kis közösségeket. Ez időnként hordozhat feszültségeket is a „két tábor” között vagy végső soron szétváláshoz is vezethet, mert erről is beszél az Ige.

Nem az a fontos, hogy egy hívő valamelyik gyülekezetnek nevezett közösség hivatalos tagja, vagy szabadon – kisközösségben – éli-e meg a hívő életét. Egyedül az számít, ki van beírva az Élet Könyvébe.

*„A tanítványok pedig ezeket hallván, felettébb álmélkodnak, mondván: **Kicsoda üdvözülhet tehát?** Jézus pedig rájuk tekintvén, monda nékik: **Embereknél ez lehetetlen, de Istennél minden lehetséges.** Akkor felelvén Péter, monda néki: **Ímé, mi elhagytunk mindent és követtünk téged: mink lesz hát minékünk?** Jézus pedig monda nékik: **Bizony mondom néktek, hogy ti, akik követtetek engem, az újjá születéskor, amikor az embernek Fia beül az ő dicsőségének királyi székébe, ti is beültök majd tizenkét királyi székbe, és ítéletek az Izráel tizenkét nemzetségét. És aki elhagyta házait, vagy fitestvéreit, vagy nőtestvéreit, vagy atyját, vagy anyját, vagy feleségét, vagy gyermekeit, vagy szántóföldjeit az én nevemért, mindaz száz annyit vészen, és örökség szerint nyer örök életet. Sok első pedig lesznek utolsók, és sok utolsók elsők.**” Máté 19:25-30.*

Vigyázzatok! ... Legyetek éberek! Óvakodjatok mindentől, ami gonosznak látszik!

Mindent megvizsgáljatok!